Evangeliets

sande Grundsætninger,

fremstillet af

Orson Pratt,

en af de tolv Apostler i Jesu Kristi Kirke af de Sidste-Dages Hellige.

Oversat fra Engelsk.

„Og dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganske Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skal Enden komme“. Matth. 24, 14.

„Og jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himlen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bor paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk, som sagde med høi Røst: Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen.“ Aab. 14, 6. 7.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted.
Trykt hos F. E. Bording.
1882.

Indhold.

Første Kapitel.

Om sand Tro.

Tro kommer ved Vidnesbyrd. — Retfærdiggjørelse ved Tro uden Gjerninger. — Retfærdiggjørelse ved Tro med Gjerninger. — Tro er en Guds Gave. — Tegn følger den sande Tro i alle Tidsaldere. — Naar Tegnene ophører, saa ophører Tro og Saliggjørelse.

---

1) Det er Forfatterens Hensigt i dette Kapitel at forklare og tydeliggjøre den store Grundsætning, kaldet **Tro**. Den er ikke en blot tænkt (abstrakt) Grundsætning, affondret og adskilt fra Sjælen, men den er en vis Forfatning eller Tilstand, selve Sindet er i. Naar Sindet tror (eller er overbevist om) en Ting, en Fremstilling eller en Sætning, rigtig eller urigtig, da er Sjælen i Besiddelse af Tro. At have Tro er simpelt hen at være overbevist. Tro og Overbevisning er derfor ensbetydende Ord, udtrykkende det samme Begreb.

2) Tro eller Overbevisning kommer af Vidnesbyrd fremstillet for Sindet. Uden Vidnesbyrd kan Sindet ikke fatte Tro paa Noget. Vi tror, at en Sten, som ikke er understøttet, vil falde, paa Grund af forrige Jagttagelser med Hensyn til tunge Legemers Falden. Vi tror, at Dag og Nat vil vedvare paa Grund af vor forrige Erfaring med Hensyn til Ensformigheden af Naturens Love. Vi tror, at Rummet er grænseløst og Vedvarenheden uendelig, formedelst Grunde, fremstillede af Sindet selv, som med Et fatter Urimeligheden af, at enten Rummet eller Vedvarenheden skulde være indskrænket. Vi tror paa alle selvbevislige Sandheder paa Grund af, at alle Sætninger, som er i Strid med disse Sandheder, er urimelige. Vi tror paa alle store videnskabelige Sandheder, enten paa Grund af vore egne eller Andres Undersøgelser. Vi tror paa historiske Kjendsgjerninger, paa Grund af Historieskriveres Bevidnelse. Tror paa enhver Kjendsgjerning, Angivelse, Sandhed eller Sætning, som vi forlader os paa, hidrører, i hvilketsomhelst Tilfælde, fra Vidnesbyrd. Tro kan derfor ikke være til uden Vidnesbyrd.

3) Der gives to Slags Tro, falsk og sand. Falsk Tro kommer af Tiltro til falsk Vidnesbyrd; sand Tro hidrører fra sande Vidnesbyrd.

4) Kains Tro paa at ofre Jordens Frugter var falsk, udsprungen fra et urigtigt Vidnesbyrd med Hensyn til Ofringer eller den Opførsel, som var nødvendig for at erholde en Velsignelse. Abels Tro paa at ofre de Førstefødte af sin Hjord, var grundet paa Vidnesbyrdet, han havde fra Guds Ord, at en saadan Ofring vilde behage ham. Ægypternes Tro paa Troldkarlenes Lærdomme hidrørte fra falske Vidnesbyrd,

styrket og, som de antog, stadfæstet ved talrige Undergjerninger, bevirket ved deres onde Hænder. Israels Tro paa Mose Lærdomme var grundet paa sandt Vidnesbyrd, og var derfor behagelig for Guds Aasyn. Tro paa Afguder og de hedenske Fabel-Lærdomme (Mythologier) kommer af et falsk, ved Sagn forplantet Vidnesbyrd. Tro paa den sande Gud er grundet paa sandt Vidnesbyrd. Tro paa falske Lærdomme og paa Tros- og Religionsartikler, opfundne af den menneskelige Visdom, er Frembringelsen af et ved Sagn overleveret (traditionelt) Vidnesbyrd, som man ikke kan forlade sig paa. Tro paa ethvert Guds Ord, ældre eller nyere, er altid frembragt ved Vidnesbyrd, som er sandt og skikket til at give Sjælen den største Forvisning.

5) Eftersom Vidnesbyrd gaar forud for Tro, skulde den være svag eller stærk i Forhold til Svagheden eller Styrken af Vidnesbyrdet. Naar Vidnesbyrdet er ledsaget af Omstændigheder af tvivlsom Beskaffenhed, eller naar det berører Ting, som tildels er usandsynlige i sig selv, eller naar der er et modsat Vidnesbyrd af næsten den samme Indflydelse og Vægt, eller naar der er kun et tilfældigt Bevis — skulde Troen være svag. Naar paa den anden Side Vidnesbyrdene er tydelige, naar de berører Tildragelser eller Ting, som ikke er usandsynlige, naar de er ledsaget af Omstændigheder, der er bekræftende, naar ingen Modbeviser af nogen Indflydelse eller Vægt findes — skulde Troen være stærk. Troens Styrke eller Svaghed vil derfor i alle Tilfælde staa i Forhold til Svagheden eller Styrken af de Indtryk, som Vidnesbyrdet bevirker paa Sindet. Det er ofte Tilfældet, at Dømmekraften bliver saa svag og omtaaget, at Vidnesbyrdet, hvor stort og klart og indlysende og bevisende det end er, bevirker intet føleligt Indtryk paa Sindet. Derfor findes ikke alletider Tro i svækkede eller i fordærvede Sjæle med den Styrke, som svarer til Graden eller Kraften af Vidnesbyrdet.

6) I vore Undersøgelser om Sandheden eller Falskheden af mange Gjenstande er vi i høi Grad udsatte for at blive bedragen. Formedelst Indflydelsen af spidsfindigt Blendværk, eller Folks Gunst, eller omgivende Omstændigheder, eller Traditioner, eller mange forenede Aarsager, kan Mennesket blive vaklende i sin Dømmekraft, partisk i sine Undersøgelser og afledes fra den forskende Granskning, som undertiden er saa nødvendig for at opdage Sandheden eller Vildfarelsen i den Sag, Angivelse eller Sætning, som skal overveies. Endog hans egne Sanser, uberigtigede af hans Dømmekraft, leder ham paa Vildspor. For Exempel: en Person, som seer ud af Kahytsvinduet paa et Skib, seer hen paa et andet Skib, som tilsyneladende beveger sig. Han slutter hasteligen, at det andet Skib er virkeligen i Bevegelse, medens hans eget ligger stille. I dette er han virkelig udsat for at blive bedragen; thi Kjendsgjerningen kan være ligefrem modsat den, han saa hasteligen antog; det er: hans eget Skib kan være i Bevegelse. stjøndt han ikke mærker det; medens det, han saa i Afstand, kan ligge stille; eller Synet kan være bevirket ved den forenede Bevegelse af begge Skibe. Alle Indvaanere paa vor Jordklode var i mange Aarhundreder bedragne med Hensyn til den tilsyneladende Bevegelse af Himmellegemerne. De troede, at Solen, Maanen, Planeterne og Stjernerne, eller hele Himmelrummet, bevegede sig dagligen rundt om Jorden, indtil Copernicus bragte dem

ud af Vildfarelsen ved at bevise dem, at denne Tilsynceladelse kom simpelthen af Jordens daglige Omdreining.

7) Saare mange har de Bedrag været, som Verden er blevet narret ved under Navn af Videnskab, Theorier (Systemer) Hypotheser (antagne Meninger), Lærdomme osv.. Millioner af Mennesker har i alle Tidsaldere været under Indflydelse af falske Trosmeninger, byggede paa falske Beviser. Iblandt hele den gamle Verden var der kun otte Personer, som havde den sande Tro; alle de Øvrige omkom med en falsk Tro. I Stæderne paa Sletterne, som nedstyrtedes, var Loth og hans to Døtre de Eneste, som havde en sand Tro. Den nyere Kristenhed, eller det store Babylons Nationer, har i Aarhundreder været under en skummel Indflydelse af falske Trosmeninger, som nu snart vil lede dem til yderlig Ødelæggelse.

8) En falsk Tro med Hensyn til Historie, Videnskab og mange andre Gjenstande, er ikke saa skadelig for Individer og Nationer, som en falsk Tro med Hensyn til Saliggjørelsens Lære. At tro, at en Aabenbaring eller et Budskab, sendt fra Gud, er falsk, er ledsaget med de frygteligste Følger, baade for Sjælens nærværende og tilkommende Lyksalighed. Og det er lige saa farligt og fordærveligt i dets Følger at tro, at menneskelige Tros- og Religionsartikler, som er udtænkt af uinspirerede Mænd, er af guddommelig Oprindelse.

9) Tro inspirerer almindeligt Hjertet til saadannne Handlinger eller Gjerninger, som er ensartede og passende med Troens Natur. Tro paa afgudiske Systemer leder til afgudiske Gjerninger. Tro paa falske Lærdomme leder til falske og onde Vedtægter. Tro paa Nutidens Kristenheds fordærvede, af Mennesker sammenlavede Systemer, leder til mange fordærvelige, vederstyggelige og onde Gjerninger. Tro paa et guddommeligt Budskab eller paa ny Aabenbaring vil lede til Gjerninger, som er overensstemmende med sammes Frordninger.

10) Naar Tro, sand eller falsk, er tilstrækkelig kraftig til at lede til Handling, frembringer den Virkninger, som giver Aarsagen sit Særkjende. Pauli Tro, at Jesus af Nazareth var en Bedrager, ledte ham til at forfølge hans Tilhængere med stor Iver. Derefter ledte hans Tro, at Jesus var Guds Søn, ham til at udstaa alle Slags Gjenvordigheder for hans Skyld. Nogles Tro ledte dem virkeligen til at antage, at de gjorde Gud en Tjeneste med at dræbe Apostlerne. Andres Tro gjorde dem villige til at dø for deres Vidnesbyrd om Jesus. Apostlernes Mordere og Apostlerne selv, begge Parter havde Tro og Gjerninger; begge var oprigtige; den ene havde falsk Tro og onde Gjerninger; den anden havde sand Tro og retfærdige Gjerninger.

11) Tro alene vil ikke frelse Menneskene; heller ikke vil Tro og Gjerninger frelse dem, undtagen de er af det rette Slags. Falsk Tro og onde Gjerninger vil i Sandhed være selve Aarsagen til Fordømmelse for den største Del af Menneskeslægten. Sand Tro og retfærdige Gjerninger er nødvendigt til Salighed, og uden begge Dele blev aldrig Nogen og kan aldrig Nogen blive frelst.

12) Medmindre Saliggjørelsens sande Principer blev aabenbaret og grundfæstet ved tilstrækkelige Vidnesbyrd, kunde der ikke være nogen sand Tro og gode Gjerninger, hvorved Menneskene kunde erholde Salighed; thi i Saliggjørelsens System følger Gjerningerne Troen, og Troen

følger Vidnesbyrdet, og Vidnesbyrdet ledsager den aabenbarede Sandhed. For Exempel: Gud aabenbarer de store og ophøiede Sandheder, som indeholdes i Mormons Bog. Dernæst sender han tilstrækkelig Vidnesbyrd til at overbevise Menneskeslægten om disse Sandheders guddommelige Troværdighed. For det Tredie bevirker dette Vidnesbyrd Tro i deres Sind, som ærlig og omhyggeligt undersøger det. For det Fjerde vil denne Tro lede de Retskafne til at gjøre de Gjerninger, som fordres af dem i hin Bog. Og tilsidst vil, formedelst Jesu Kristi Forsoning, denne Tro og disse Gjerninger forenede sikkert frelse dem i Guds Rige.

13) Vidnesbyrdet, som Gud altid giver til at stadfæste Guddommeligheden af hans Aabenbaringer, er tilstrækkeligt til at bevirke Tro i enhver Levendes Hjerte, som undersøger det paa en rigtig Maade. Derfor, Enhver i den hele Verden, som er kommen til Skjelsaar, og som kan erholde Vidnesbyrdet til Ransagelse er fordømt, dersom han ikke tror det. Der gives Nogle, som siger, at dersom Vidnesbyrdet var tilstrækkeligt, vilde de blive nødte til at tro; men dette er ikke sandt. Vidnesbyrdet kan være tilstrækkeligt, og dog kan de vægre sig for at undersøge det; eller de kan undersøge det med fordomsfuldt Sind; eller de kan være ligegyldig i deres Undersøgelser; eller de kan undslaa sig for at undersøge det paa den Maade, som Gud har befalet; eller de kan undersøge det med den Beslutning, ikke at annamme det, om det end er sandt; eller de kan være partisk i at veie Vidnesbyrdet for eller imod, med det længselsfuldeste Ønske og Haab, at de skal finde det falsk. Alle disse Forhindringer og mange andre, som kan nævnes, forhindrer dem fra at tro det, som er ærligt, oprigtigt, fordomsfrit og som bedende Sind vil tro. Derfor er det ikke af Mangel paa Vidnesbyrd, at de ikke tror, men Aarsagen er deres egne onde Hjerter og Mørket, som de bringer med sig i deres Undersøgelser. Naar Gud aabenbarer en Sandhed, er den altid ledsaget med tilstrækkeligt Vidnesbyrd, hvorfor Alle paa Grund af deres Handlefrihed kan tro eller ikke tro det, ganske eftersom det dem behager; og dersom de tror det, kan de ogsaa adlyde eller ikke adlyde det, ligesom de behager, og heri ligger Menneskets Fordømmelse, fordi de foretrækker Vantro for Tro og Ulydighed for Lydighed.

14) Da Apostlerne blev befalet at gaa ud i al Verden og prædike Evangeliet for al Skabningen, blev det sagt dem, at hvo, som troede Evangeliet og blev døbt, skulde blive salig, og hvo, som ikke troede, skulde blive fordømt. At tro Evangeliet, saaledes som Apostlerne prædikede det, var ikke tilstrækkeligt, men Jesus tilføiede Betingelsen Daab, visende klarlig, at deres Tro maatte vises ved deres Gjerninger, ellers vilde den ikke gavne dem noget. Jesus forstod meget vel, at Gjerningerne, nødvendige til Salighed, vilde ikke udføres uden Tro, som altid gaar forud for dem; og eftersom det stod i deres Magt at erholde denne Tro, besluttede han at fordømme enhver Skabning i hele Verden, som ikke vilde tro det Budskab, de prædikede.

15) Der gives Nogle, som antager, at Tro alene, uden ledsagende Gjerninger, er tilstrækkelig til Retfærdiggjørelse, Helliggjørelse og Saliggjørelse. Men hvad vilde det gavne en hungrig Mand ude paa Marken, som tror, at inde i Huset er der dækket et Bord for ham med en

Overflødighed af Spise, dersom han ikke gjør sig nogen Umage for at gaa ind i Huset og nyde Velsignelsen? Hvad Fordel vilde det være for en rig Mand at tro paa Jesu Ord om at føde de Hungrige og klæde de Nøgne, undtagen han gjør Gjerninger, som svarer til denne Tro? Hvad Velsignelse vilde vi erholde ved at tro alle de Ord, Jesus har talt, dersom vi ikke gjør efter dem? Det er ikke den, som blot tror paa Jesu Ord, der bliver retfærdiggjort; men det er den, som viser sin Tro ved at adlyde dem. Naar Jesus taler om Troende, har han for det meste Hensyn til saadanne, hvis Tro er bleven tilstrækkelig stærk til at formaa dem til Lydighed. Det er til dette Slags Troende han henviser i de følgende Skriftsteder! „Sandelig, sandelig siger jeg Eder. Den som hører mine Ord og tror paa den, som sendte mig, har evigt Liv og skal ikke komme til Fordømmelse, men er gaaet over fra Døden til Livet." „Thi saa elskede Gud Verden, at han hengav sin enbaarne Søn; paa det, at Enhver, som tror paa ham, skal ikke fortabes, men have evigt Liv." „Den. som tror paa ham, er ikke fordømt."

16) Jesus sigter her til saadanne Troende, som fuldstændigt beviser deres Tro ved deres Lydighed. Saadanne og alene Saadanne skulde fries fra Fordømmelse — skulde gaa over fra Død til Liv — skulde blive Guds Børn ved at have en Tro, som vilde lede dem til at adlyde. Alle andre Troende er uden Retfærdiggjørelse — uden Haab — uden evigt Liv — og vil vorde fordømt ligesom de Vantroe, fordi de paastaar at tro Guds Søns Ord, men vil ikke adlyde dem.

17) Jesus siger: „Om Nogen elsker mig, skal han holde mit Ord; og min Fader skal elske ham, og vi skal komme til ham og tage Bolig hos ham. Hvo, som ikke elsker mig, holder ikke mine Ord. Saaledes som Menneskets Kjerlighed lægges for Dagen ved dets Gjerninger, saaledes er dets Tro.

18) Johannes siger: „Hver den, som tror, at Jesus er Kristus, er født af Gud." Det er tydeligt af den hele Epistel, hvor disse Ord findes, at ingen Andre skulde ansees som virkelig troende, at Jesus var Kristus, undtagen dem, som viste det ved at holde hans Bud; thi han siger videre: „Og derpaa vide vi, at vi kjender ham, naar vi holder hans Bud. Hvo som siger: jeg kjender ham, og holder ikke hans Bud, han er en Løgner, og i ham er ikke Sandhed. Men hvo som holder hans Ord, i ham er sandelig Guds Kjerlighed fuldkommet, og derpaa kjender vi, at vi er i ham." Og atter siger han: „Her den, som gjør Retfærdighed er født af Gud." „Hver den, som ikke gjør Retfærdighed er ikke af Gud." „Hvo som holder Guds Bud, han bliver i Gud og Gud i ham." „Hver den, som elsker, er født af Gud og kjender Gud." „Hvo som ikke elsker, kjender ikke Gud, thi Gud er Kjerlighed." „Hvo som bliver i Kjerlighed, bliver i Gud, og Gud i ham. Derudi fuldkommes vor Kjerlighed, at vi kunne have Frimodighed paa Dommens Dag, fordi ligesom han er, saa ere og vi i denne Verden. Frygt er ikke i Kjerlighed, men den fuldkomne Kjerlighed driver Frygten ud; thi Frygt bringer Pine; men hvo som frygter, er ikke fuldkommet i Kjerligheden. Vi elsker ham, fordi han elskede os først." „Thi dette er Kjerlighed til Gud, at vi holder hans Bud."

19) Af alle disse Skriftsteder er det let at forstaa, at Saliggjørelse beror paa vor Kjerlighed til Gud; og at elske Gud er at holde hans Bud, og at holde hans Bud er det eneste sikre Bevis paa, at vi virke-

ligen tror at Jesus er Kristus. Ingen maa derfor smigre eller bedrage sig selv med den Idee, at de tror af Hjertet, at Jesus er Kristus, eller at de er født af Gud, eller at de er overgangen fra Døden til Livet, eller at de elsker Gud, undtagen de er visse paa, at de har holdt hans Bud og Ord. Millioner bedrager sig selv med en falsk Tro og et falsk Haab, skuffende sig selv med den Forestilling, at de er født af Gud, endskjøndt de ikke engang har opfyldt de første Bud. Alle saadanne vil erfare en bitter Skuffelse.

20) Den første Virkning af sand Tro er en oprigtig, sand og fuldstændig Anger og Omvendelse fra alle Synder; den anden Virkning er Begravelse i Vandet til Syndernes Forladelse; den tredie er Modtagelsen af Ordinancen Haandspaalæggelse for den Hellig-Aand; disse er de første Bud af Evangeliet. Ingen har en frelsende Tro, uden han opfylder disse tre Fordringer. Ingen kan være en Troende i Kristo, efter dette Ords skriftmæssige Betydning, uden han efterkommer disse Bud paa det Nøieste; uden at opfylde disse vil det være forgjæves for ham at bede om Syndernes Forladelse eller om Aandens Daab, og om han smigrer sig selv med, at han elsker Gud, eller at han kan faa et evigt Liv, uden at adlyde disse første Bud, er han sørgeligt bedragen. Disse er i Sandhed de indledende Principer, og de eneste, hvorved Mænd og Kvinder kan blive født i Kristi Rige og blive Guds Sønner og Døtre. Efter at have iagttaget disse, er der andre Bud for dem at adlyde, men dersom de foretager sig at adlyde disse andre først, vil de finde deres Bestræbelser uantagelige for Herrens Aasyn. For Exempel, Gud befaler sine Sønner og Døtre at helligholde Sabbatens Dag; men Ingen kan holde Sabbaten hellig, førend han har efterkommet de tre første af Evangeliets Bud, hvorefter han kan holde Sabbaten, overensstemmende med Guds Villie, men ikke før. Der gives mange Bud, som Ingen kan holde undtagen dem, som er født af Gud. Og dersom en Mand vilde indlade sig paa at holde dem, inden han havde iagttaget de tre første, vilde det være ligesom et Barn skulde foretage sig at læse inden det havde lært Alfabetet.

21) En Tro, altsaa, som bringer Syndsforladelse eller Retfærdiggjørelse for Synderen, er den som er forbundet med Omvendelse og Daab. Tro alene vil ikke retfærdiggjøre; Tro og Omvendelse alene vil ikke retfærdiggjøre; Tro og Daab alene vil ikke retfærdiggjøre; men Tro, Omvendelse og Daab vil retfærdiggjøre og bringe Syndernes Forladelse formedelst Kristi Blod. Hvad mener Paulus, der han siger; „Derfor retfærdiggjorte ved Troen har vi Fred med Gud ved vor Herre Jesum Kristum?" Han mener, at Tro er Udgangspunktet, Grundvolden og Aarsagen til vor Omvendelse og Daab, hvilken bringer Forladelse og Retfærdiggjørelse, og som den er Aarsagen, der leder til disse Følger, saa er det ikke urigtigt at tilskrive Troen Retfærdiggjørelsen. Hvad mener det Skriftsted, som siger: „Dersom Du bekjender den Herre Jesum med din Mund, og tror i dit Hjerte, at Gud har opreist ham fra de Døde, skal du blive frelst. Thi med Hjertet tror man til Retfærdighed, og med Munden bekjender man til Saliggjørelse?" Det mener, at virkelig Tro i Hjertet er det, som leder til Lydighed; thi et Menneske, som ikke adlyder, har kun en Grad af Tro, men ikke en levende Tro i Hjertet, som i alle Tilfælde vil lede til Omvendelse, Bekjendelse, Daab, Haands-

paalæggelse osv. Alle vil indrømme, at det, at tro med Hiertet, leder til og indbefatter Omvendelse. Hvorfor ikke ogsaa indrømme, at det indbefatter ethvert andet af Evangeliets Bud? Fordi det, at tro med Hjertet paa Kristi Opstandelse, er den bevegende Aarsag til Lydighed, som bringer Saliggjørelse, kan det med Føie siges, at Saliggjørelsen er Troens Følge.

22) Der har været megen Ordstrid blandt Menneskene angaaende Retfærdiggjørelsen. Nogle har antaget, at vi er retfærdiggjort ved Kristi Blod ved Tro alene, uden at udføre nogen Gjerning hverken af Lovens eller Evangeliets. Andre antager, at vi er retfærdiggjort ved Kristi Blod ved at lægge Omvendelse til vor Tro, uden videre Gjerninger. Andre forfegter, at alle Mennesker skal blive retfærdiggjort og frelst formedelst Kristi Blod, uden baade Tro og Gjerninger. Alle disse indrømmer, at Kristi Forsoning er nødvendig til Retfærdiggjørelse. Den eneste Tvist synes at være angaaende Betingelserne, som fordres af Skabningen, hvorved han modtager den ved Forsoningen kjøbte Retfærdiggjørelse. De som tror, at Tro alene, uden Gjerninger, er den eneste fordrede Betingelse, beraaber sig almindeligen paa følgende Skriftsteder til Støtte for deres Anskuelser: „Thi dersom Abraham blev retfærdiggjort ved Gjerninger, haver han Ros, men ikke for Gud. Thi hvad siger Skriften? Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed. Men den, som har Gjerninger at fremvise, tilregnes Lønnen ikke af Naade, men som Skyldighed; den derimod, som ikke har Gjerninger, men tror paa ham, som retfærdiggjør Synderen, regnes hans Tro til Retfærdighed. Ligesom og David priser det Menneske salig, hvilket Gud tilregner Retfærdighed uden Gjerninger." Rom. 4, 2—6. De, som tror, at Gjerninger er nødvendig til Retfærdiggjørelse, anfører Følgende; „Hvad gavner det mine Brødre, om Nogen siger, han haver Troen, men haver ikke Gjerninger? Mon den Tro kan frelse ham?" Troen, dersom den ikke haver Gjerninger, er død i sig selv. Der maatte da Nogen sige: du haver Troen, og jeg haver Gjerningerne; vis mig din Tro uden Gjerninger, og jeg vil vise dig min Tro af mine Gjerninger. Du tror, at der er en Gud; du gjør vel; Djævlene tror det ogsaa og skjælver. Men vil du vide, o du forfængelige Menneske, at Troen uden Gjerninger er død? Blev ikke vor Fader Abraham retfærdiggjort ved Gjerninger, der han ofrede sin Søn Isak paa Alteret? Seer du, at Troen virkede med hans Gjerninger, og at ved Gjerninger blev Troen fuldkommet? Og Skriften blev opfyldt, som siger: Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed, og han blev kaldet Guds Ven. Seer I nu, at et Menneske retfærdiggjøres ved Gjerninger, og ikke ved Troen alene? Desligeste og Rahab, den Skjøge, blev hun ikke retfærdiggjort ved Gjerninger, der hun annammede Sendebudene, og udlod dem ad en anden Vei? Thi ligesom Legemet er dødt uden Aand, saaledes er og Troen død uden Gjerninger." Jakob 2, 14—26. Paulus og Jakob synes tilsyneladende at modsige hinanden; og dette har været Aarsag til Meningsforskjellen i vore Dage; men disse tilsyneladende Modsigelser kan lettelig bringes til Overensstemmelse, dersom vi tager de to forskjellige Æmner i Betragtning, hvorom de skrev. Paulus skrev til et Folk, som var tilbøielig til at tro paa Omskjærelse og andre Gjerninger af den gamle Lov, hvilke var bleven afskaffet i

Kristo. Og han viser klarligen, at Omskjærelsen og mange af hine gamle Love var given i tidligere Tider, ikke for at borttage forrige Synder, ei heller for at retfærdiggjøre dem, til hvem de blev given, men i forskjellige andre Øiemed; og at de, i at efterkomme disse Gjerninger, ikke gjorde noget mere, end de var skyldig at gjøre, og at Lønnen, føiet til disse Gjerninger, „tilregnedes ikke af Naade, men som Skyldighed“; eller med andre Ord, Naadens Løn er en Tilgivelse af forrige Synder; men Skyldigheds-Lønnen er en Fritagelse fra Fordømmelsen, ikke for forrige Synder, men for de Synder, som vilde findes i det Tilfælde, at vi vegrede os for at opfylde vor Skyldighed. For Exempel: Gud befalede Abraham at omskjære sig selv og alle Mandkjøn i sit Hus, ikke for at retfærdiggjøre sig selv eller sit Hus for forrige Synder, men i et andet Øiemed. Da dette Bud blev givet, bragte det Abraham under Forpligtelse til at adlyde det; det var en Pligt han skyldte Herren; dersom han opfyldte den, vilde der ikke være nogen Fordømmelse, som kom af ikke at adlyde dette særskilte Bud, og han vilde have Belønningen af en ren Samvittighed, hvad Opfyldelsen af hint særskilte Bud angik; men i alt dette er der ingen Naadesløn lagt for Dagen i Tilgivelsen af Synder, som tilforn kunne have været begangne. Som derfor Lydighed til disse særskilte Love ikke bragte Syndernes Forladelse, kunde Paulus med Rette sige, at Abraham og Andre blev ikke retfærdiggjort ved Gjerninger, det er, ved saadanne Loves Gjerninger som Omskjærelse osv., hvilke var given i et helt andet Øiemed end til Retfærdiggjørelse. Det var meget nødvendigt, at Abraham skulde gjøre disse Gjerninger, og endskjøndt de ikke var bestemt til at bringe Syndsforladelse eller Retfærdiggjørelse, vilde dog Udførelsen af dem forebygge Forsømmelsessynden, og vilde ogsaa bringe saadanne Velsignelser, som var dem tilføiet paa Forjættelses Vis. Men efter at disse Love og Omskjærelsen var afskaffet i Kristo, kunde Paulus sige: „Den derimod, som ikke har Gjerninger (d. e. som ikke gjør den afskaffede Lovs Gjerninger), men tror paa ham, som retfærdiggjør Synderen, regnes hans Tro til Retfærdighed“. Dersom hine Love og Skikke, som var given Abraham til at efterkomme, ikke var bestemt til at retfærdiggjøre ham fra hans forrige Synder, vilde de saameget mindre retfærdiggjøre dem, som levede efter Kristus, da de var afskaffet. Efter Kristus betragtedes ikke engang disse Gjerninger, der var paalagt Abraham at udføre, som nogen Skyldighed, der paahvilede Nogen; de var derfor Gjerninger, som det vilde være syndig at udføre. Dens Tro, derfor, som ikke „har Gjerninger“, det er, som ikke udfører Gjerninger, der er afskaffet, „regnes til Retfærdighed.“

23 Men da Abraham blev retfærdiggjort ved Troen, kan det ikke være urigtig at spørge, om der var nogen anden Slags Gjerninger, forenede med hans Tro, som var af en retfærdiggjørende Natur. Paulus siger i Galat. 3, 8: „Men da Skriften forudsaa, at Gud vilde retfærdiggjøre Hedningerne ved Tro, forjættede den Abraham forud: I dig skal alle Folkeslag velsignes.“ Heraf lære vi, at det samme Evangelium, som skulde retfærdiggjøre Hedningerne formedelst Tro og velsigne alle Folkeslag, blev virkeligen prædiket for Abraham. Nu vel, i Evangeliet gives der visse Gjerninger, som skulde forbindes med Troen til Saliggjørelse; ved disse Evangeliets Gjerninger viste han sin Tro og erholdt

Retfærdiggjørelse; og ikke ved Lovens Gjerninger, saadanne som Omskjærelse osv, Paulus siger i Rom. 4, 9—12: „Troen blev regnet Abraham til Retfærdighed. Hvorledes blev den ham da tilregnet? Da han var omskaaren, eller da han havde Forhud? Ikke da han var omskaaren, men da han havde Forhud. Og han annammede Omskjærelsens Tegn som en Besegling paa den Retfærdighed ved Troen, hvilken han havde som Uomskaaren; saa at han skulde være Fader til alle dem, som tror uden at være omskaaren, at Retfærdighed maa vorde ogsaa dem tilregnet; og Fader til de Omskaarne, til dem, som ikke alene haver Omskjærelse, men som ogsaa vandrer i den Tros Fodspor, hvilken vor Fader Abraham havde som Uomskaaren." Af disse Skriftsteder lære vi, at Abraham var retfærdiggjort før Omskjærelsen, følgelig maa Retfærdiggjørelsens Evangelium være bleven prædiket for ham, før hin Lov blev given. At der var Gjerninger forenet med Evangeliet, som prædikedes for Abraham, er klart af den Kjendsgjerning, at alle de hedenske Folkeslag, som levede i Apostlernes Dage, kunde retfærdiggjøres og blive hans Børn ved at vandre, som Paulus siger; „i vor Fader Abrahams Tros Fodspor." Der var visse Trin, henhørende til Evangeliet og Troen, som Abraham vandrede i, ellers kunde han ikke være bleven retfærdiggjort. Hvilke Gjerninger disse Retfærdiggjørelsestrin end indbefattede, de selvsamme fordredes af Hedningerne efter Kristus. Disse Evangeliets Trin, efter Kristus, er, som vi allerede har bemærket, Omvendelse og Daab, som bringer Syndsforladelse og Retfærdiggjørelse, som var Udfaldet af Troen, eller med andre Ord, de Trostrin, som Abraham vandrede i. Derfor „den som ikke har Gjerninger", det er Omskjærelsens og andre Lovens Gjerninger, som er afskaffet, men udfører Evangeliets Gjerninger, „hans Tro regnes til Retfærdighed", paa samme Maade som med Abraham, som vandrede i de samme Evangelie-Trin, og blev retfærdiggjort paa samme Maade. Denne Anskuelse af det Omhandlede bringer baade Pauli og Jakobs Lærdomme i fuldkommen Overensstemmelse og viser paa det Klareste, at begge havde Ret, naar deres Fremstillinger anvendes paa de to forskjellige Emner, hvorom de skrev,

24) Troen er en Guds Gave. Paa hvad Maade giver Gud Tro? Meddeler han Hjertet denne Gave ved den umiddelbare Virkning af den Hellig-Aand, uafhængig af noget andet Middel? Skjenker han den ueftertragtet og ubetinget af Hjertets Tilberedelse? Giver han den uafhængig af Menneskets Handlekraft? At sige, at Mennesket erholder denne Gave uden at berede sig, eller uden nogen Udøven af Handlekraft, er at fritage det for al Ansvarlighed med Hensyn til om det har Tro eller ikke. Denne Tilstand vilde befri Mennesket fra al Dadel eller Fordømmelse for Vantro. Dersom Handlekraft ikke har noget at gjøre med at erholde Tro, vilde det være den største Uretfærdighedshandling at straffe den Vantro; der vilde ikke være mere Ansvarlighed for ham, end der er for et umælende Dyr. Hvad vilde man tænke om den Mands Retfærdighed, som vilde straffe sin Hest, fordi den ikke havde lagt Seletøiet paa sig? Dersom Dyret var begavet med Mæle, vilde den da ikke sige, at den var et uansvarligt Væsen, som ikke havde Evne eller Dygtighed til at lægge Seletøiet paa sig, at denne Gave at lægge Seletøiet paa tilhørte et Væsen, som var høiere og større end den, at den ansaa det som meget grusomt, uretfærdigt og tyrannisk for

det høiere Væsen at straffe den, fordi den ikke udøvede en Evne, hvormed den ikke var begavet, og som var langt udenfor dens Dygtighed, og en Tilstand, hvori Mennesket alene var istand til at sætte den? Dersom Tro er en Guds Gave, og Mennesket ikke har nogen Handlekraft til at erholde denne Gave, da staar det i samme Forhold til Gud med Hensyn til at have Tro, som Hesten staar i til Mennesket med Hensyn til at faa Seletøiet paa; og dersom det vilde være uretfærdigt og grusomt af Mennesket at straffe sin Hest, fordi den ikke lagde Seletøiet paa sig, vilde det være ligesaa uretfærdigt og grusomt af Gud at straffe Mennesket, fordi det ikke havde Tro, dersom det skal ansees for et Væsen, som er udygtigt til Udøvelsen af en saadan Evne.

25) At Troen er en Guds Gave, derom er der ingen Trætte; men at Gud skjenker denne Gave, uden at den eftertragtes, og uden nogen Forberedelse og Handling fra Menneskets Side, er ikke alene stridende mod Skriften og Fornuften, men ogsaa yderst urimelig, naar vi tager i Betragtning, at Mennesket kan straffes for sin Vantro. Men Nogen monne spørge: Har ikke Gud Ret til at gjøre med Mennesket, som ham behager? Har han ikke Magt til at tilbageholde Troen og straffe hvem han vil, enten de fortjener det eller ikke? Vi svare, at hvilkensomhelst Kraft Gud end har, saa er det dog vist, at han ikke udøver den tvertimod Principerne: Retfærdighed og Barmhjertighed, eller tvertimod den aabenbarede Beskrivelse, som han har givet om sig selv. Om det var muligt for ham at forandre og afvige fra sit Ord, da vilde han ophøre at være Gud. Dersom han vilde straffe den Uskyldige, og lade den Skyldige gaa fri, vilde han være et uelskværdigt og ikke ønskeligt Væsen — et Væsen, som man maatte frygte, men ikke elske. Derfor kan vi være ganske forvissede om, at han vil aldrig straffe et Menneske for dets Vantro, undtagen Mennesket har Evne til at erholde Tro formedelst Udøvelsen af dets fri Villie.

26) Men dersom Tro ikke kan erholdes, uden den eftertragtes paa den rette Maade, hvorledes kan da Pauli Ytringer til Epheserne stemme overens med denne Idee? „Thi af Naade ere I frelste formedelst Troen, og det ikke af Eder; det er en Guds Gave; ikke af Gjerninger, at ikke Nogen skal rose sig. Thi vi ere hans Værk skabte til gode Gjerninger, til hvilke Gud forud beredte os, at vi skulde vandre i dem". Ephes. 2, 8—10. Vi skal forstaa ved disse Skriftsteder, at Naade og Tro, hvormed Mennesket er frelst, er Guds Gaver, som er bleven kjøbt for det, ikke ved dets egne Gjerninger, men ved Kristi Blod. Var disse Gaver ikke bleven kjøbt for Mennesket, vilde alle dets Bestræbelser blevet aldeles unyttige og frugtesløse. Hvilken Fremgangsmaade Mennesket end maatte have fulgt, kunde det ikke have forsonet for en eneste Synd; det udfordredes, at et syndeløst og rent Væsen skulde hengives som et Offer for at kjøbe Gaverne: Tro, Omvendelse og Saliggjørelse for det faldne Menneske. Naade, Tro, Omvendelse og Salighed, naar man tager Hensyn til deres Oprindelse, er ikke af Mennesket, ei heller ved dets Gjerninger; det var ikke Mennesket, som udtænkte, frembragte eller antog dem; men høiere Væsener i celestiale Boliger foranstaltede disse Gaver, og aabenbarede Betingelserne for Mennesket, hvorved det kunde blive delagtig i dem. Derfor er al Ros paa Menneskets Side udelukt. Mennesket frelses ved

en Plan, som dets Gjerninger ikke frembragte — en Plan af Himlen og ikke af Jorden.

27) Med Føie kunde Apostlen erklære for Epheserne, at disse Gaver var ikke af dem selv, heller ikke af deres Gjerninger, eftersom Gud, vore Aanders Fader, fra hvem enhver god og fuldkommen Gave kommer, var den store Ophavsmand til dem. Men skjenkes disse Gaver til det faldne Menneske uden dets Gjerninger? Nei! Disse Gaver er bleven kjøbt for Mennesket og tilbydes det; men førend det kan annamme og nyde dem, maa det udøve sin Handleevne og modtage dem; og heri er Menneskets Fordømmelse, fordi, da det var i en hjelpeløs, falden Tilstand og kunde ikke ved sine egne Gjerninger og Opfindelser forsone for den mindste af sine Synder, hengav Faderens Enbaarne sit eget Liv for at kjøbe Gaverne Tro og Salighed for det, og dog vil det ikke engang modtage dem.

28) Troen er derfor en Guds Gave, men Mennesket kan ikke faa denne udvalgte himmelske Skat uden paa den af Gud foreskrevne Maade. Iblandt de Midler, som Gud har beskikket, hvorved Mennesket kan annamme denne store og kostbare Gave, kan omtales Ordets Prædiken ved Mænd, kaldte og inspirerede ved den Hellig-Aands Gave og Kraft; thi Apostelen siger: „Hvorledes skulde de vel paakalde den, paa hvem de ikke have troet? men hvorledes skulle de tro paa den, om hvem de ikke have hørt? men hvorledes skulle de høre, uden der er Nogen som prædiker? men hvorledes skal Nogen prædike, dersom de ikke blive udsendte?" „Altsaa kommer Troen derved, at man hører, men at han hører, skeer ved Guds Ord." Rom. 10, 14. 15. 17. Endskjøndt Troen er en Guds Gave, kommer den dog ved at høre Ordet. Dette Vidnesbyrd avler Tro i Hjertet; og denne Tro, om den end erholdes ved Udøvelsen af Skabningens fri Villie og Handlekraft, er dog Guds Gave, skjenket formedelst Vidnesbyrdet, som ledsager det prædikede Ord. I Apostlernes Dage, da Bogtrykkerkunsten var ukjendt og Flertallet af Menneskene ikke kunde læse Ordet, var Prædiken og Hørelse de fornemste Midler til at erholde Tro, men i disse Dage kommer i mange Tilfælde Troen ved Læsning ligesaavel som ved Prædiken; thi en af Gud kaldet og inspireret Mand kan baade prædike og skrive ved den Hellig-Aands Kraft, og naar den retskafne ydmyge Sjæl enten hører eller læser det, som er givet ved Aanden, vidner det Lys, som er i ham, at det er af Gud; thi Lys forener sig med Lys og Sandhed med Sandhed; Aanden oplyser hvert Menneske, som kommer ind i Verden, og om han elsker Lyset, som er i ham, vil han elske alt andet Lys, som fremstilles for hans Sind og annamme det. Lys kan ikke blive fremsat for nogen oprigtig og retskaffen Persons Sind uden at blive opfattet som Lys; men, dersom han ikke modtager det, udslukker han i den samme Grad det Lys, som er i ham, og et endnu større Mørke indtræder, og han overlades til at begaa Onder af et større Omfang, indtil Lyset, som var i ham, er aldeles fortrængt, og Mørket hersker triumferende. Dette Mørke bringer Ulykke og Elendighed i denne Verden og Guds Straf i den tilkommende. Saadan er det Menneskes Tilstand, som forkaster Lys og Sandhed, og ikke øver Tro paa det, som Lyset, der er i ham, lærer ham at være Sandhed.

29) Ordet og Vidnesbyrdet, som ledsager det, er begge Dele Guds Gaver, men foruden disse er ogsaa det Lys, som er i hvert Menneske,

som kommer ind i Verden, en Guds Gave formedelst Kristo. Thi dersom Kristus ikke havde kjøbt denne Gave for Mennesket ved sit forsonende Blod, vilde Mennesket været bleven blottet for alt Lys. Mørke alene vilde have hersket, og vor Jord vilde være bleven et Helvede — en elendig Bolig for faldne Aander og faldne Mennesker; ingen Lysstraale kunde have gjennemtrængt den formørkede Forstand; den yderste Elendighed vilde have været Følgen. Men Jesus siger: „Jeg er Verdens Lys og Liv"; alt Lys, som er i Verden, kom ved ham, formedelst hans Forsoning; det er en Guds Gave til det faldne Menneske. Om Lyset, som er i Mennesket, er en Guds Gave, maa sikkerlig alt forøget Lys, som tilbydes det, ogsaa være en Guds Gave. Ved Troen skulde Menneskene tilegne sig dette Lys, hvorsomhelst det opdager det.

30) Den eneste Maade, hvorpaa vi kan faa forøget Tro og Lys, er at handle overensstemmende med det Lys, vi har; og om vi gjør dette, har vi den Forjættelse af Gud, at det tiltager i Klarhed, indtil det bliver fuldkommen Dag. Ethvert Guds Ord er Lys og Sandhed. Den som siger, at han er i Lyset, men ikke adlyder Sandhedens Ord, bedrager sig selv, og er i Mørket; thi Ingen er Troens Børn, undtagen dem, som vandrer i Lyset og adlyder dets Love. Hvor mange Millioner er der ikke i Kristenheden, som bekjender sig at være Kristne og siger, at de er i Lyset og er bleven født af Gud, og dog har de aldrig adlydt selv de første af Lysets Principer; de har aldrig omvendt sig paa den rette Maade, er aldrig bleven begravet i Vandet til Syndernes Forladelse ved en Saadans Betjening, som er bleven bemyndiget af Gud, og dog paastaar de, at Gud for Kristi Skyld har tilgivet dem deres Synder. Hvor bedragne i deres Blindhed, og hvor forgjæves deres Tro og Haab om Salighed! Gud har ikke tilgivet dem deres Synder, ei heller vil han forlade dem, indtil de adlyder Evangeliets Budskab efter den bestemte Orden, som han har aabenbaret. Troen er en Guds Gave og er et af Saliggjørelsens Midler; men ingen kan faa denne Gave, uden paa den Maade, som Gud har beskikket; og Alle, som paastaar at have Troen, og ikke adlyder den Lærdomsform, som Gud har aabenbaret, vil finde, at deres Tro er uden Virkning, og at de vil blive dømte som Vantro; thi Gud vil ikke skjenke de Ulydige frelsende Gaver.

31) Enhver god Ting kommer fra Gud og er en Guds Gave. Gud har givet Mennesket Aabenbaring paa Aabenbaring til dets Gavn; og de Generationer, til hvilke han har givet sit Ord, vil vorde dømt efter det paa den yderste Dag. Gud opreiste en Profet i vor Tid og gav ham Urim og Thummin og aabenbarede en Overflod af Lys og Kundskab ved ham til denne Generation. Denne Generation vil vorde dømt efter de Bøger og Aabenbaringer, som Gud gav ved denne Profet. Om de øver Tro paa disse Aabenbaringer og adlyder dem, vil de blive retfærdiggjort og frelst; men om de ikke tror dem, men forhærder deres Hjerter imod dem, vil de visselig blive fordømt; thi den Almægtige aabenbarer ikke sit Ord forgjæves. Hvad gavner det denne Generation at tilbyde dem en himmelsk Gave og aabenbare dem mere Lys og Sandhed, dersom de ikke modtager den? Gaven gavner ikkun dem, som modtager den. De Øvrige vil faa en større Fordømmelse. Naar de Retskafne læser den himmelske Skat, Mormons Bog, fyldes

de med usigelig Fryd, saa de kan ikke finde Ord, som passende gjengiver, hvad deres Hjerter flyder over af. Men hvor forskjellige er ikke deres Følelser, som forkaster den; Lys og Sandhed flyr fra dem, og de føler Vrede ved at tænke, at Gud skulde atter tale til Mennesket. Men Gud vil vise dem ved sin almægtige Kraft, at hans Ord kan ikke forkastes ustraffet. Straffedommene, som har rammet de gamle Slægter og Nationer, som forkastede hans Ord, burde være en alvorlig Advarsel for dem, som nu lever paa Jorden. Men ak! Menneskenes Hovmod, Stolthed og store Ondskab faar dem til at hade Lyset, fordi deres Gjerninger er onde. Og derfor vil denne Generation, største Delen af dem, omkomme i Vantro og Ulydighed mod et af de største og vigtigste Budskaber, som Gud nogensinde har sendt til Folkenes Frelse. O, stakkels faldne Menneske! hvor begjærlig efter Lyksalighed, og dog hvor uvillig til at modtage den efter sande og retfærdige Principer! O, at du ikkun kjendte din Besøgelsesdag, og vilde bøie dit Øre og lytte til Guds Røst, og ikke forhærde dit Hjerte, thi da vilde det blive vel med dig! Men du kjender ikke, ei heller betænker du de skrækkelige Straffedomme, som venter dig, dersom du vender et døvt Øre til det sidste store Barmhjertigheds-Budskab, som nu er aabenbaret fra Himlene til dit Bedste! O, vend Dig til Herren og øv Tro paa ham, at dit Lys og din Glæde maa tiltage, din Tro og Kjerlighed blive fuldkommet, paa det alle Guds Gaver maa findes overflødige i dig, saa at du tilsidst maa erholde evigt Liv, som er den største af alle Guds Gaver til Mennesket.

32) Uden sand og ægte Tro er det umuligt at behage Gud; og Jesus siger udtrykkelig, at „den som ikke tror, skal blive fordømt". Det er derfor af yderste Vigtighed, at ethvert Menneske ransager sig selv paa den omhyggeligste og strengeste Maade for at see, enten han er i Troen eller ikke. Den eneste sikre og fuldkomne Maalestok, hvorved han kan prøve sin Tro er Guds Ord og Aand.

33) Læser! ønsker du oprigtigen at blive frelst, og ønsker du at foretage en grundig og udforskende Undersøgelse af din Tro? Er du villig til at faa din Tro sammenlignet og maalt med de guddommelige Aabenbaringer? Tror du paa Guds Ord? Hvis saa er, da maa du være vidende om, at det byder dig, i de eftertrykkeligste Ord, at omvende dig fra alle dine Synder. Dette er netop den første Handling, som fordres af en Bibeltroende. Har du omvendt dig oprigtig og ydmygt og af dit ganske Hjerte? Har du bekjendt alle dine Synder for Gud med et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand? Har du ikke alene bekjendt, men ogsaa forsaget enhver Synd? Har du tilstrækkeligen erkjendt og erstattet dem, som du paa nogen Maade monne have skadet? Har du gjort Pagt med og lovet Herren, at du ikke vil synde mere? Dersom du ikke har omvendt dig paa denne Maade og forbedret din Opførsel, da er du ikke en sand Troende; din Tro er falsk og dit Haab et Blendværk, og du er endnu i dine Synder, eftersom du endnu ikke har efterkommet den allerførste af Troens Fordringer.

34) Men om du har oprigtigen omvendt dig og aflagt dine onde Gjerninger, da har du taget det første varige Trin til en sand og frelsende Tro. Du er nu ydmyg og sønderknust i dine Følelser; dit Hjerte er ømt, og du føler dig bedrøvet over, at du nogensinde syndede

mod Gud. Du føler afgjort, at du herefter vil forbedre dig. Du er en troende, angerfuld Synder, og din høieste Attraa er at erholde Forladelse for dine Synder. Du beder Herren om at tilgive dig, men han indrømmer ikke dit Forlangende. Du beder meget, men endnu har du ikke noget Vidnesbyrd, at dine Synder er dig forladte. Du anmoder dine Præster og Venner at bede for dig, men finder ingen Lettelse. Du taber Modet og falder maaske tilbage i Synden, tænkende, at der er noget galt, eller at der er intet Haab for dig, eller maaske du kan blive overtalt af din Præst til at tro, at dine Synder er tilgiven, og du forsøger at indbilde dig, at det er saa, og endskjøndt du ikke har nogen Vished for, at du er ttlgiven, haaber du dog, at dette er Tilfældet; dette falske Haab bringer dig nogen Beroligelse i dine Følelser, og du indbilder dig, at alt er vel.

35) Men lad mig sige dig ligefrem, at du bedrager dig selv. Dine Synder er ikke forladte. Det er sandt, at du har troet Guds Ord og har omvendt dig, men Omvendelse er kun det første Trin til at erholde Forladelse. Du har et andet stort Trin til at tage, førend du kan vente at dine Synder vorder tilgiven. Du maa begraves (døbes) i Vandet, ved En som har Myndighed fra Gud, til dine Synders Forladelse, i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn. Da, og ikke før, tilgives dine Synder; thi disse er de to store Trin, som maa lægges til din Tro, for at dine Synder maa blive aftoet ved Kristi forsonende Blod. Tro, uden Omvendelse og Daab, vil ikke forskaffe dig Tilgivelse; ei heller Omvendelse alene; ei heller Tro og Omvendelse forenede; men Tro, Omvendelse og Daab er de sikkre Trin, som sætter dig i Besiddelse af fuldkommen Retfærdiggjørelse for alle begangne Synder.

36) Tro leder dig til Omvendelse og til Vanddaaben til Syndenres Forladelse. Tro forenet med Omvendelse alene, er ikke en retfærdiggjørende Tro. For at blive retfærdiggjort ved Tro, maa saavel Daab som Omvendelse være forenet med Troen; disse tre Dele, sammenføiede til Eet, udgjør Retfærdighedens Tro; hvor en af dem mangler, der finder ikke Retfærddiggjørelse Sted, og den angergivne Troende er endnu i sine Synder.

37) Er du, kjere Læser, bekymret for at faa alle dine Synder udslettet? Hvis saa er, søg ikke at erholde denne kostbare Velsignelse paa en Maade, som modstriber Evangeliet; bedrag dig ikke selv med det tomme Haab, at du er allerede tilgiven, saalænge du ikke har gjort noget mere end at omvende dig, Gud vil ikke antage din Omvendelse, medmindre du vil lade dig døbe til dine Synders Forladelse. Har du nogensinde gaaet ned i Vandet, og er du bleven begraven deri, ligesom angerfulde Troende gjorde i gamle Dage? Har du nogensinde begravet det gamle Menneskes Gjerninger i den vaade Grav, ligesom Kristi Legeme blev begravet? Blev du ved en saadan Begravelse død for Synden, ligesom Jesus døde med Hensyn til sit Legeme? Har du nogensinde opstaaet af den vaade Grav til et nyt Liv ligesom Jesus opstod fra Forkrænkelighedens Grav til Uforkrænkelighed? Medmindre du har gjort dette, er baade din Tro og dit Haab forgjæves.

38) Atter, dersom du er bleven begravet ved En, som Gud ikke har sendt, og til hvem Gud ikke har talt og givet Myndighed til at døbe; eller dersom du er bleven døbt ved Nogen, som negter ny Aabenbaring

og afskaffer nogen af Evangeliets mirakuløse Gaver, og siger, at de er unødvendige i disse Dage, vid da for Vished, at din Begravelse er ugyldig, og vil paa ingen Maade vorde regnet som Daab for dig. Derfor vil dit eneste Haab om at erholde Forladelse være at opsøge En, som Herren har virkeligen bemyndiget og modtage denne hellige Ordinance under hans Hænder, og da skal dine Synder forlades dig, og du vil, saavidt disse første Trin angaar, have den virkelig ægte evangeliske Tro.

39) Du er nu, ved Jagttagelsen af Omvendelse og Daab, bleven frigjort fra alle begangne Synder. Du er bleven født af Vand, men ikke af Aand. Omendskjøndt retfærddiggjort, mangler du dog en høist væsentlig og vigtig Velsignelse: Den Hellig-Aands Daab.

40) Gud har anordnet Ordinancer (hellige Skikke), hvorved Evangeliets Velsignelser skjenkes Troende. Vi har allerede anført, at Daabshandlingen, naar den er udført af den rette Myndighed, er den Handling, hvorved Forladelse tilstaas den angergivne Troende; saaledes har Gud ogsaa anordnet Hænders Paalæggelse af hans bemyndige Tjenere som den hellige Handling, hvorved han vil meddele de døbte Troende den Hellig-Aands Gave.

41) Den Hellig Aands Daab kan den Troende ligesaalidt undvære som Vanddaaben. At fødes af Vand retfærddiggjør kun Synderen for begangne Synder; men sidenefter at fødes af den Hellig-Aand, helliggjør ham og bereder ham for aandelige Velsignelser i dette Liv og for evigt Liv i den tilkommende Verden. At fødes af Vand, berettiger ham ikke til at indkomme i Guds Rige, men først at blive født af Vand, og siden af Aand, berettiger ham fuldelig til at indkomme og blive i det Rige. Jesus siger: „Sandelig, sandelig siger jeg dig: uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige". Et Menneske maa tro, omvende sig og blive begravet i Vand, eller med andre Ord, blive født af Vand, og dog, ifølge Jesu Ord, kan han ikke indkomme i Guds Rige, uden ogsaa at blive født af Aand.

42) Haandspaalæggelses-Ordinancen for Fødselen af Aand er derfor væsentlig til Saliggjørelse.

43) Mændene og Kvinderne i Samaria blev født af Vand flere Dage, førend de blev født af Aand. Petrus og Johannes var nødt til at foretage en Reise fra Jerusalem til Samaria for at lægge Hænderne paa de døbte Troende i sidstnævnte Stad, at de ogsaa maatte blive født af Aanden, ligesom de flere Dage iforveien var bleven født af Vandet.

44) De døbte Troende i Ephesus blev født af Aanden ved Haandspaalæggelse af Paulus. Sidstnævnte blev ogsaa født først af Vand for at afto hans Synder; (Apost. Gj. 22, 16) og siden af Aanden ved Ananiæ Betjening. (Ap. Gj. 9, 17. 18).

45) Efter saaledes ved Tro at have erholdt Syndernes Forladelse og den Hellig-Aands Gave begynder de Troende med større Forvisning at tilegne sig enhver Velsignelse, som Evangeliet forjætter. De læser, at visse mirakuløse Tegn skal følge de Troende. Mark. 16, 15—18. De anseer sig at have Rettighed til at nyde disse Tegn, ifølge Forjættelsen, som Jesus gav. Og de finder snart, at de formedelst Tro, i Jesu Navn, kan uddrive Djævle, tale med nye Tunger, ikke skades af dødelig For-

gift, helbrede de Syge, drømme himmelske Drømme, see Syner, profetere om tilkommende Begivenheder, modtage Aabenbaringer, raade over Naturens Kræfter, og i Korthed, gjøre enhver Ting, som er nødvendig til deres Velfærd og Guds Forherligelse. Alle disse Velsignelser erholdes ved Tro; og uden Tro kan ingen aandelige Naadegaver erholdes.

46) Den Hellig-Aands Gave, med alle dens mirakuløse Kræfter, er en af de store udmærkede Forskjelligheder imellem evangelisk Troende og de Vantro. Jesus har behaget at love den ene Klasse mirakuløse Tegn og den anden Fordømmelse. Alle, som ønsker grundigt at undersøge deres Tro ved Guds Ord, kan med eet bestemme, til hvilken af disse to Klasser, de henhøre. Alle, som finder sig i Besiddelse af Tegnene, vide med Vished, at de er Troende, og har følgelig Adgang til Salighed; hvorimod Alle, som finder sig blottet for disse Tegn vide med eet, at de er Vantro, og derfor udsatte for Fordømmelse.

47) Den frafaldne Kristenheds Nationer bedrager sig selv med den forfængelige og taabelige Idee, at de er evangeliske Troende, skjøndt de ikke har de forjættede ledsagende Tegn. De antager, at de har den sande Tro, endskjøndt de ikke nyder de forjættede mirakuløse Virkninger af denne Tro; saaledes har de bedraget sig selv ved en falsk Tro og et ugrundet Haab i henved sytten tilbagelagte Aarhundreder. Hvor den sande Tro findes, der findes ogsaa de mirakuløse Tegn. Naar Tegnene ophører, da ophører ogsaa den sande Tro. Uden disse Tegn kan ingen Kirke, hverken katholsk eller protestantisk, blive frelst; de er ikke Troende.

48) Troen, endskjøndt en Guds Gave, erholdes ikke alene ved Udøvelsen af Menneskets fri Handling, men forøges og fuldkommes ogsaa ved samme. Lydighed til det gamle Evangelium vil nødvendigvis meddele den gamle Tro; og Troen vil nødvendigvis have den samme Kraft til Indflydelse hos Gud i een Tidsalder, som i en anden. Dersom Troen i forrige Tider, formedelst Omvendelse, Daab og Hænders Paalæggelse, forøgedes saameget, at man ved den erholdt Syndernes Forladelse, den Hellig-Aands Gave og mirakuløse Tegn, hvorfor skulde ikke da Lydighed til de samme tre Fordringer i denne Tidsalder forskaffe den samme Grad af Tro? Og hvorfor skulde ikke ogsaa de samme tre evangeliske Velsignelser følge den samme Tro?

49) Kan Nogen paavise nogen Grund, eller fremsætte noget Bevis fra de guddommelige Aabenbaringer, hvorfor Lydighed til det gamle Evangelium ikke skulde give den samme Tro nu, som i forrige Tider? Vil ikke Omvendelse i alle Tidsaldre have den samme moralske Virkning paa Sindet? Er ikke den evangeliske Daab den samme nu, som i fordums Tid? Er ikke ethvert Trin, taget af Lydighed til Evangeliet, det samme nu, som før? Alle Bibel-Troende vil paa engang svare, at enhver af Evangeliets Fordringer er de samme, og at Alle kan endnu vise den samme antagelige Lydighed til enhver Fordring; eftersom dette er Tilfældet, følger ikke deraf nødvendigvis, at den samme Lydighed vil forskaffe den samme Tro; og endnu videre, at den samme evangeliske Tro vil bringe de samme evangeliske Velsignelser? Jo, Intet er mere vist!

50) Den samme Jesus, som lovede den Troende Syndernes Forladelse, som en evangelisk Velsignelse, lovede ogsaa den samme Troende mirakuløse Tegn, som evangeliske Velsignelser. Hvad bemyndiger en evan-

gelisk Troende til at gjøre Fordring paa een af Evangeliets Velsignelser, og forkaste de andre? Vilde ikke dette paa en Maade være at forkaste hele Evangeliet? Den, som støder an i eet Bud, er af Frelseren fremstillet som skyldig i Overtrædelsen af dem alle. Den, som ikke har saadan Tro, at han kan erholde Evangeliets Tegn, har heller ikke saadan Tro, at han kan erholde en evangelisk Forladelse. Den, som vilde saaledes forvende Evangeliet, er paa det sørgeligste bedragen, dersom han tror sig at være i Besiddelse af nogen evangelisk Velsignelse. Jesus har ikke givet nogen evangelisk Forjættelse, som Trosbekjendere kan ustraffet drive Spøg med eller forkaste.

51) Troen har i alle Tidsaldere og alle Husholdninger altid formaaet meget hos Gud. Formedelst Troen blev Tegn, Undergjerninger og Tilkjendegivelser af Guds Magt overflødigen fremstillet under den patriarkalske, mosaiske og apostoliske Husholdning. Jesus sagde: „Alle Ting er den mulig, som tror." Mark. 9, 23. Ligeledes sagde han: „Hav Tro til Gud. Thi sandelig siger jeg Eder, at hvo som vilde sige til dette Bjerg: Løft dig op og kast dig i Havet, og ikke vilde tvivle i sit Hjerte, men tro, at det skal skee, som han siger, ham skal det skee, som han sagde. Derfor siger jeg Eder: Alt hvad I begjære i Bønnen, tro, at I skal faa det, saa skal det vederfares Eder." Mark. 11, 22—24. Paa et andet Sted sagde han: „Sandelig, sandelig siger jeg Eder: hvo som tror paa mig, de Gjerninger, som jeg gjør, skal og han gjøre og han skal gjøre større end disse; thi jeg gaar til min Fader." Joh. 14, 12.

52) Ingen af disse Skriftsteder indskrænker Troens mirakuløse Virkninger til Apostlerne, eller til nogen særskilt Klasse af sande Troende, eller til nogen særskilt Tidsalder. Tvertimod, enhver af disse Forjættelser gaves i de tydeligste Udtryk, gjældende Alle, uindskrænket med Hensyn til Tid og Sted. Udtrykkene: „Hvo som tror", „hvo som vilde sige osv.", er anvendelig paa alle Troende, i alle Tidsaldere og i hele Verden indtil de sidste Slægter, eller indtil Tidens Ende. Ingen andre evangeliske Velsignelser var mere uindskrænkede i deres Anvendelse. Ingen andre, som vi har mere Ret til at fordre eller søge efter ved Troen.

53) I Sandhed, de mirakuløse Gaver skulde være Troens Virkninger, Følger og Tegn, hvorved den sande Troende kunde, ved det ufeilbarligste Vidnesbyrd, adskille sig fra den Vantro. Ved disse Gaver er han befæstet, og erholder den mest tilfredsstillende Kundskab og afgjorte Vished om den Læres Guddommelighed, som han har antaget. Ved disse Tegn veed han, at han i Virkeligheden er en sand og ægte evangelisk Troende, at hans Synder er sikkert tilgivne, og at han har annammet den Hellig-Aands Gave, og er i Sandhed en Arving til Salighed.

54) Medens han paa den anden Side veed, at han, uden disse Gaver, ikke er en Troende — at han ikke har nogen evangelisk Tro — at han ikke kan gjøre nogen Fordring paa nogen af de andre evangeliske Velsignelser — at han er regnet i Klasse med de Vantro, og maa med dem blive fordømt.

55) Jesus har gjort Modsætningen saa stor, og de udmærkende Kjendetegn saa tydelige mellem sande og ægte evangeliske Troende og Vantro, at det er umuligt for Nogen, som ransager sin egen Tro efter Guds Ord, at blive bedragen.

2

56) Læser! er du en Troende eller en Vantro? Følger de Tegn dig, som Jesus lover i Marki sidste Kapitel? Har du nogensinde uddrevet Djævle i Jesu Navn? Har du nogensinde talt i fremmed Tungemaal ved den Hellig-Aands Kraft? Har du nogensinde overvundet Virkningerne af dødelig Forgift? Har du nogensinde helbredt de Syge i Jesu Navn ved Hænders Paalæggelse? Har du nogensinde erholdt nogen af de forjættede mirakuløse Aandens Gaver? Dersom du ikke har, da er du ikke en evangelisk Troende, og er indesluttet i den Klasse, som Jesus siger, skal blive fordømt. Din Tilstand er i Sandhed farlig, uden den sande Tro, uden Haab, uden Frelse, udsat for den Vrede, som skal ramme de Vantro.

57) Spørger du, hvad du skal gjøre? Bliv en Bibel-Troende; forsag de uinspirerede Mænds falske, fordærvede og kraftløse Lærdomme, efterfølg ikke nogen Religion fordi den er almenyndet; men søg efter de Helliges Tro, en saadan, som er saa klarligen beskreven i Bibelen. Eftertragt de Velsignelser, som alle sande Troende i Kristo nød; bliv ikke tilfreds, inden du er i Besiddelse af en Troendes Tegn; thi vid for Visshed, at dersom du forfeiler dette, kan du ikke paa nogen Maade blive frelst. Det er det Ord, som Gud har talt, og som han ikke vil tilbagekalde.

58) Nu, kjere Læser, har vi tydeliggjort for dig Beskaffenheden af den sande Tro; vi har bevist dig, at den, ligesom alle andre gode Ting, er en Guds Gave til Mennesket; vi har klarligen vist dig, hvorledes du skal erholde en sand ægte evangelisk Tro; vi har ogsaa sagt dig, hvorledes du skal ransage din Tro for at kjende om den er af den rette Slags; vi har henvist dig til de mirakuløse Tegn, som Jesus sagde skulde følge alle Troende i hele Verden; vi har bevist, at uden disse Tegn kan der ingen Troende være, ingen Tro, ingen Kristi Kirke, ingen Saliggjørelse. Og nu slutter vi dette Emne med at sige dig ligefrem, at Gud har atter gjenoprettet sin Kirke paa Jorden ved at aabenbare Mormons Bog, som indeholder det evige Evangelium, ved at sende sin Engel, som forudsagt er af hans Tjener Johannes paa Øen Patmos, ved at gjenoprette Apostler og alle andre af Præstedømmets Embedsmænd, og ved at opreise sit Sidste-Dages Rige, som forudsagt er af Profeten Daniel.

59) Saa Mange som har modtaget dette Budskab af deres ganske Hjerte er bleven velsignet med Tegnene, som lovedes de Troende; og vi veed forvist og bær Vidnesbyrd om, at Gud er den samme, Troen er den samme, Evangeliet er det samme, og alle dets mirakuløse Gaver er de samme som i gamle Dage; og at de troende Hellige nyder alle Velsignelser nu, ligesom i forrige Tider.

60) Lad mig alvorligen bede dig om, kjere Læser, at ophøre med alle dine Synder, at bøie dig for din Fader i Himlen og spørge ham om det, du nu har læst, er sandt. Dersom du gjør dette med et oprigtigt og ydmygt Hjerte, vil Gud tilkjendegive dig Sandheden af disse Ting ved den Hellig-Aands Kraft.

Andet Kapitel.

Om sand Omvendelse.

De fremragende Onder, i hvilke den nuværende Generation er skyldig. — Hvorledes de skal omvende sig fra dem. — Angerens Beskaffenhed. — Bekjendelse. — Den Angrende maa indgaa en hellig Pagt med Gud at ikke synde mere.

---

1) Omvendelse er en af Guds Gaver til det faldne Menneske. Og under Behandlingen af dette Emne, antages der, i Kraft af Guds Ord, at Mennesket er et faldent, syndigt og fortabt Væsen; fornedret, forført og uddrevet fra Guds Aasyn; underkastet hans Retfærdighed, Vrede og hans hellige Lovs Straf, hvilken overgiver det til en evig Død og Elendighed; og at en Saliggjørelsesplan blev udtænkt og tilbudt Mennesket, for at forløse det fra dets Synder og gjenindsætte det i Guds Naade. En af Betingelserne i denne Plan er, en sand Omvendelse.

2) Det store og uendelige Sonoffer, gjort af Guds Søn for Verdens Synder, har kjøbt for Mennesket Omvendelsens Gave, som, om den rettelig antages og øves, vil give det Krav paa Guds Barmhjertighed, mod hvem det har syndet. Men uden Omvendelse kan Barmhjertigheden ikke have noget Krav paa Synderen.

3) Omvendelse forsoner ikke for begangne Synder; ei heller kunde den blevet en Betingelse for Tilgivelse, dersom ikke Kristus, som var uskyldig havde lidt for den Skyldige.

4) Uden Forsoningen vilde Omvendelsen bleven unyttig; Barmhjertigheden kunde ikke være bleven udøvet uden at gaa i Veien for den store Egenskab, Retfærdigheden.

5) Det var ikke Jesu Hensigt, idet han forsonede for Verdens Synder, at frelse Mennesket i dets Synder; ei heller at tilgive det i en uomvendt Tilstand. Men Hensigten med Forsoningen var, at tilbyde Naade paa Betingelse af Omvendelse. Uden Omvendelse maa Mennesket derfor lide Straffen for sine Synder, ligesom om der ingen Forsoning var bleven gjor.

6) Paa det Synderen maa faa et klart Begreb om Beskaffenheden af Omvendelsen, vil vi dele Emnet i fire Afsnit, nemlig:

Først: De Onder og Synder, man skal omvende sig fra.
Andet: Beskaffenheden af den Sorg, som er forenet med Omvendelse.
Tredie: Den for den Angrende nødvendige Bekjendelse.
Fjerde: Løftet og Forsættet ikke at synde mere.

7) Vi skal først undersøge de Onder og Synder, man skal vende sig fra. Et uskyldigt Væsen, som ikke har begaaet nogen Synd, kan ikke omvende sig; heller ikke kan Nogen omvende sig, som ikke er overbevist om Synd. Synd mod Gud er Overtrædelse af hans Lov. En Person, som er ukjendt med Guds Lov, kan uvidende overtræde den, og ikke have Begreb om, at han har gjort Uret. En saadan Person, saalænge som han ikke er overbevist om Synd, vil ikke føle Behov af Omvendelse.

8) Uden Kundskab om Guds aabenbarede Lov, kan en Person ikke

altid skjelne mellem gode og syndige Handlinger. Det er sandt, at Lyset, som er i ethvert Menneske, der kommer ind i Verden, vil sætte det i Stand til uden Hjelp af den aabenbarede Lov i en mindre Grad at skjelne mellem Godt og Ondt. Men der gives mange Onder, som ikke kan kjendes uden ved den aabenbarede Lov. Samvittighedens Lys vil tilkjendegive nogle af de mere aabenbare Synder; men dette Lys bliver storligen formørket ved Forsømmelse og ved bestandig Krænken af dets Undervisning, og det saameget, at Menneskene kan blive næsten eller aldeles ufølsomme for Samvittighedens Forskrifter; mange Handlinger, som engang betragtedes som onde, vil, ved stadig Vane, blive ansete som dydige; medens mange Handlinger, der engang ansaas for gode, vil ved Tradition og Vane, omdannes til Onder. En Hedning, aldeles ubekjendt med den aabenbarede Lov, vilde, dersom han altid fulgte Samvittighedens stille, sagte Stemme, erholde mere og mere Lys, og blive istand til at opdage mange vigtige Sandheder, og skjelne tydeligere mellem Dyd og Last, end de, som bestandig krænker Paaminderen i deres Indre. Men med alt det Lys, han kunde samle uafhængigt af Aabenbaring, vilde han dog være langt fra at forstaa Syndigheden af mange Handlinger, og vilde være aldeles uvidende om Beskaffenheden af andre, med Hensyn til om de var syndige eller ikke; og han vilde ogsaa være aldeles ubelært om en tilkommende Dom, og de Straffe, som skal vederfares Syndere; og uden Kundskab, om disse Ting, kunde han ikke omvende sig antageligen, saasom Evangeliet fordrer.

9) Hvor der ingen Kundskab er om Guds aabenbarede Lov, vil syndige Handlinger ikke straffes i den Grad som der, hvor Lovene og deres Straffe er kjendt; thi Apostlen siger: „Hvor der ikke er Lov, der tilregnes ikke Synd.“ Rom. 5, 13. Det er: Synden tilregnes ikke i den samme Grad; og de bliver ikke straffet med den samme Strenghed, som de, der er bekjendt med Loven. Derfor erklærer Frelseren, „den, som veed sin Herres Villie og ikke gjør den, skal faa mange Hug; men den, som ikke veed den, og gjør, hvad der er Hug værd, skal faa lidet Hug.“ Apostelen siger i Rom. 2, 12: „Hvilkesomhelst have syndet uden Loven, de straffes og uden Loven; og hvilkesomhelst have syndet under Loven, de skal dømmes ved Loven.“ Hedningen skal derfor straffes uden Loven, og erholde faa Hug, fordi de ikke adlød det Lys, som var i dem, men den aabenbarede Lovs Straf vil ikke fuldstændig vorde fuldbyrdet paa dem, og det vil vorde taaleligere for dem paa Dommens Dag, end for dem, som har syndet, idet de havde Loven; og de skal dømmes ved Loven og sammes Straf skal fuldbyrdes paa dem. Saadanne, uden Omvendelse, skal lide evig Pine og evig Forvisning fra Guds Aasyn. Og for dem vil der være Graad og Jammer og Tænders Gnidsel.

10) Da vi har lært, at Mennesket overbevises af Loven om Synd, saa lad os dernæst forsøge at forvisse os om, hvilke Synder den nulevende Generation er skyldig i, for at erfare, om de har nogen Omvendelse behov. Vi vil for det Nærværende gaa forbi Hedningernes Synder og opregne nogle af de Onder, som findes blandt de kristne Nationer, hvor de har Exemplarer af den aabenbarede Lov i Millionvis, og hvor næsten enhver Familie kan læse dens hellige Blade.

11) Den guddommelige Lov siger: „Du skal ikke slaa ihjel.“

Det er ikke alene det Individ, som dræber, der er skyldig, men Alle som holder med ham. Da de Hellige blev myrdet i Missouri og Illinois af de Ugudeliges anførte Skarer, som blev tilskyndet af nævnte Staters høieste Autoriteter, er det en mærkelig Kjendsgjerning, at Tusinder af kristne Trosbekjendere, og mange kristne Præster af forskjellige Religionssamfund, var ligefrem Deltagere i disse ugudelige og skrækkelige Mord. Da Herrens store Profet blev ulovligen tagen fra sine fredelige Forretninger, og reven bort fra sin Familie, og ført tilligemed et Antal Andre til Pøbelleiren, og blev dømt til at skydes den paafølgende Morgen, hvem var det som billigede og paaskyndte til disse djævelske Handlinger. Vi svarer, at blandt den store Hær af dem, som ikke bekjendte sig til nogen Religion, var der ikke mindre end sytten Prædikanter af forskjellige Samfund, som var i dette Raad, og paa det Ivrigste tilskyndede den koldblodige Myrden af Profeten og hans Venner i Nærværelsen af deres egen Familie paa et offentligt Torv. Er disse Prædikanter og de Tusinder af Religionsbekjendere, som tog en saa virksom Del i den skjændige Myrden af de Hellige, bleven udstødt som Samfundsmedlemmer af deres Brødre overalt i Verden? Nei, de er endnu, de Fleste af dem, forbleven i de respektive Kirkesamfund, hvortil de henhørte. Men var de, som umiddelbart deltog i disse blodige Forfølgelser, de eneste Skyldige? Var der ikke Hundredetusinder i Kristenheden, som i deres Hjerter bifaldt disse Ting, og som endnu vedbliver at bifalde dem? Mon de Personer, som begik disse Mord, og udgjød Blodet af de eneste Profeter, hvilke Gud har sendt til Jorden i dette Aarhundrede, vil blive de eneste, der vorder fordømt som Mordere paa Dommens Dag? Nei! Enhver som har i mindste Maade bifaldt disse Ting, vil lide med Morderne, dersom de ikke omvender sig. Frelseren sagde, at alle Profeters Blod, som var bleven udgydt paa Jorden, fra den retfærdige Abels Blod, indtil Sacharias' Barachias' Søns, Blod, som blev slaaet ihjel mellem Templet og Alteret, skulde kræves af hin Generation. Hvorfor? Fordi de bifaldt Mordet af deres Samtids Profeter. Bifaldet, som de skjenkte Mordet af Profeten Sacharias og andre Profeter, sendte til dem, var ligesaa ugudeligt, som om de virkeligen havde ihjelslaaet alle de forrige. Paa samme Maade vil Gud kræve af ethvert Individ paa Jorden, som paa mindste Maade bifalder Mordet af Profeten Joseph eller af nogen af de Hellige, kræve disse hellige Mænds Blod af deres Hænder; og ikke alene deres Blod, men ogsaa Blodet af enhver retfærdig Person, som er bleven udgydt paa Jorden i hvilkensomhelst Tidsalder, vil vorde krævet af deres Hænder i denne Generation, som billiger i deres Hjerte disse ugudelige Idrætter. Denne er derfor een af de mange Synder, som Hundredetusinder er skyldig i, og fra hvilken de maa oprigtigen omvende sig, ellers vil Profeternes og de Helliges Blod opstige til Himlen imod dem, og paa den store Domsdag skal de modtage deres Del ikke alene blandt Hyklerne og de Vantro, men ogsaa blandt Morderne, hvis Gjerninger de har bifaldet.

12) Den aabenbarede Lov siger ogsaa: „Du skal ikke bedrive Hor." Og der siges os, at den, som gjør denne Synd, skal straffes tilsammen med Manddraberen. Herren siger ved Johannes den Aabenbarers Mund, at „de Frygtagtige og Vantro, og Vederstyggelige, og Manddrabere, og Skjørlevnere, og Troldkarle, og Afgudsdyrkere, og alle

Løgnere, deres Del skal være i Søen, som brænder med Ild og Svovl; hvilken er den anden Død." Naar vi nu undersøger den nærværende Tilstand af Kristenhedens Nationer, hvad finder vi da? Vi finder dem vedblivende i Udøvelsen af disse store Synder, saa klarligen og udtrykkeligen forbudne i Guds Lov. I Staden New York alene er der omtrent 20,000 offentlige Skjøger, som forskaffer sig deres Ophold ved en stadig Krænkelse af dette Guds Bud. I Stederne Boston, Albany, Philadelphia, Baltimore, New Orleans og Snese af andre, som kunde opnævnes, er der Tusinder af Skjøger. Disse elendige og umoralske Væsener underholdes af Hundredetusinder af den mandlige Befolkning, som hver Dag og Time begaar Overtrædelser nok til at sænke den Nation til det nederste Helvede. I gamle Dage bragte saadanne Misgjerninger hurtig Straffedom over det hele Folk, hvoriblandt de tillodes. For en saadan Brøde i Benjamins Stamme, befalede Gud de andre Stammer at bekrige dem; og den hele Stamme, Mænd, Kvinder og Børn, blev udryddet, undtagen nogle Faa. Føler Gud anderledes med Hensyn til denne Synd nu, end han følte da? Er han ikke uforanderlig med Hensyn til sin Afsky for Synden? Hvis saa er, hvordan mon hans Følelser er ved at skue ned og see saa mange Hundredetusinder af Horkarle og Horkvinder og Skjørlevnere i den amerikanske Nation — en Nation som praler af sine moralske og kristne Institutioner og Dannelsesanstalter? Hvad er det som gjør, at Himlen kan tilbageholde hastig og skrækkelig Hevn fra den Nation? Intet uden nogle faa retskafne, oprigtige og ydmyge Sjæle blandt dem, forhindrer en fuldkommen Omstyrtning og Ødelæggelse. Naar disse er indsamlet, da vil Hjemsøgelsens og den frygtelige Vredens Dag komme, hvilken er bleven holdt i Beredskab en lang Tid; da vil han hastigen bortfeie disse uhyre, i det Store bedrevne Synder, hvormed det udvalgte Land har i en lang Tid, paa det Frygteligste og Skrækkeligste, været besmittet. Men denne Nation alene er ikke sunken til den største Dybde af Fornedrelse og Ugudelighed; andre Nationer, kaldende sig selv Kristne, er ligesaa strafskyldig. I Staden London alene gives der omtrent 90,000 offentlige Skjøger, opholdt af flere Hundredetusinde liderlige Mandfolk, ligesaa brødefulde. I Birmingham, Manchester, Liverpool, Glasgow, Edinburgh, og forresten i alle store Byer, faar Titusinder deres daglige og aarlige Livsophold ved at begaa denne store Forbrydelse. Og hvad som gjør disse store Onder endnu mere afskyelig for Guds Aasyn, er, at de stadigen finder Sted i et Bibelland, hvor Millioner Exemplarer af Guds Lov er udspredt blandt dem, og hvor Alle har Anledning til at gjøre sig bekjendt med Himlens Trusler mod disse Misgjerninger. Reiser vi over fra det kristne England til de europæiske Nationer paa Fastlandet, finder vi Tilstanden endnu værre og altfor afskyelig til at omtales, eller endog tænkes paa, med Hensyn til Udstrækningen og Størrelsen af disse smudsige, sjælefordærvende Huler for Besmittelse. I mange af disse Nationer viser deres egne statistiske Opgaver, at over det halve Antal af fødte Børn er uægte. Tænk blot hvilken Udstrækning af Forbrydelse, da i een Nation, sammenligningsvis liden, fra 50 til 100,000 uægte Børn aarligen fødes, hvilket kun paa en Maade peger hen til den større Masse af Forbrydelser, som ikke gjør sig selv fuldt saa synlige.

13) Det er næsten forbausende, at Gud skulde have tilladt disse

Nationer at udøve disse store Vederstyggeligheder i saa mange Slægtled, uden at udrydde dem ganske af Jorden. Og det er ogsaa forbausende, at han skulde nedlade sig til at sende en Profet med et Budskab til en Generation, saa skrækkelig fordærvet og ugudelig, som den nærværende. De er ikke værdige til at have Profeter eller Apostler eller Mormons Bog, men dog har Gud sendt et af de herligste Budskaber, som nogensinde naaede Dødeliges Øren, just til denne Generation, som ikke er værdig til andet end Dom og Straf. Han har gjort dette, ikke fordi Mange af dem vil antage det, men fordi han agter at udøse sine Vredesskaaler over dem; og han veed, at Forkastelsen af saa stort et Budskab vil hurtigere modne dem for en fuldkommen Omstyrtning og en yderlig Ødelæggelse, paa det hans Vingaard ikke mere maa belemres med saadant afskyligt Uvæsen. Gud vidste meget vel, at denne Generation var gaaet saavidt i deres Fædres onde Traditioner og sunket alt for dybt i Ugudelighed til at annamme en Profet eller lytte til Inspirationens Røst; men han vidste ogsaa, at Forkastelsen af Profeter og af Mormons Bog vilde lade dem uden mindste Undskyldning, og da kunde han staa op og ødelægge dem og gjøre en fuldkommen Ende paa al Ugudelighed.

14) Maaskee Kristenhedens Nationer monne spørge, hvorledes de skal omvende sig fra disse store Synder? og hvorledes de skal afskaffe disse Forbrydelser blandt sig? Vi svarer: Lad Præsidenter, Guvernører, Dronninger, Konger, Keisere, Regenter og alle lovgivende Magter vedtage de hellige og vise Love, som fandtes i de guddommelige Aabenbaringer, der fastsætter **Døden** som Straf for Hor, Løsagtighed og Skjørlevnet, lad dem forordne, udgive og indlemme disse Love i deres Kriminal-Lovbog; lad Dødsstraffen blive iværksat baade mod mandlige og kvindelige Forbrydere som overtræder Loven; lad den uretfærdige, ubibelske Lov, som forbyder en Mand at have flere Koner, blive tilbagekaldt, at de overskydende Millioner, af den kvindelige Befolkning i Kristenheden, maa kunne have Udsigt til et hæderligt, dydigt Ægteskab, og blive hæderlige og dydige Hustruer og Mødre, ligesom Jakobs fire Hustruer, fra hvilke udsprang de tolv Israels Stammer. Under disse velgjørende og bibelske Forordninger, behøver ikke en eneste Kvinde at dømmes til den enlige Stands Elendighed. Hvor stort end Overskuddet af Kvindekjønnet monne være, foraarsaget af Mandkjønnets Udryddelse i Krigen og dens Trængsler og af andre Aarsager, kunde de dog alle, efter det partriarkalske Vis, finde Mænd og nyde de dyrebare Slægtskabsforhold som Hustruer og Mødre.

15) I London alene, hvis vi er bleven rigtig underrettet, overskrider Kvindekjønnets Antal Mandkjønnets med omtrent 900,000. Det samme Forhold i Kvindekjønnets Overskud findes i mange Lande. Alle disse er dømt ved Kristenhedens fordærvede ubibelske Love til at forblive ugifte, uden Mænd, uden Beskyttere, uden at deltage i den rene, hellige, ægteskabelige Kjerligheds Glæder, hvortil Kjønnene var bestemt af den store Skaber. Under disse uretfærdige Love og Indskrænkninger overlade Hundredetusinder af Kvindekjønnet sig til brødefuld og strafskyldig Tilfredsstillelse, indtil hele Kristenheden er oversvømmet af Horeri og Utugt.

16) Lad Kristenheden derfor afskaffe deres uvise, ubibelske og grusomme monogamiske Love, og vedtage den af Gud indstiftede Ægteskabsorden; lad dem fuldbyrde Dødsstraffen, efter Guds Lov, paa Saadanne, som haver ulovlig kjønslig Omgang, saa vil de snart blive renset

fra de skjændige Lastens Hulers Vederstyggelighed, hvilke have saa offentligen besmittet deres Stæder i Aarhundreder.

17) Kristenhedens Straffelove, paastaar man, er grundet mere eller mindre paa de guddommelige Aabenbaringer. Dersom Love udgives mod forbrydersk Kjønsomgang, hvorfor vedføier man ikke de af Gud befalede Straffe? Hvorfor fastsætter man saa lette Straffe, at de er af liden eller ingen Virkning i at hemme dette store Onde? Hvorfor er man saa lemfældig med den Brøde, som udspreder en saa væmmelig og dræbende Plage blandt Nationerne, og som aarligen fører Hundredetusinder af Ofre for tidlig til Graven? Hvorfor tillader man, at Gaderne i Eders Byer og Stæder ved Dag og ved Nat overløbes af liderlige Forbrydere, som, efter Guds Lov, har forspildt deres Liv? O, I kristne Nationer? hvorfor fornærmer I den himmelske Majestæt med Eders hyklerske Bønner, medens I tillader saadanne vederstyggelige og sjælefordærvende Forbrydelser at vedblive midt blandt Eder, og blomstre fra Slægt til Slægt? Hvorfor kalder I Eder selv hykkelsk for kristne Nationer, og til samme Tid I tillader Horeri og Utugt at blive bedrevet hver Time og Dag tilstrækkelig til at synke Eder til Helvedes nederste Dybde? O Kristenhed! hvorledes kan du skjule din Skam, eller hvormed skal du bedække din Nøgenhed! Dit Horeri har besmittet den ganske Jord! og dit gyldne Beger er fuldt og flyder over af Urenhed og Vederstyggeligheder! Raabet af dine Synder har naaet til Himlene, og Englene har draget Retfærdighedens lynende Sværd. De venter paa Befalingen at slaa det ulykkebringende Slag! Himlens Ild skal fortære dig i hele din Urenhed og i alle dine Synder! Den skal fortære og nedstyrte dig til det nederste Helvede! Ligesom du har glædet dig i din store Ugudelighed og bespottet Budskabet om Omvendelse, saa skal Himlen glæde sig over din Undergang og spotte over dine frygtelige Ulykker.

18) Det er forgjæves at haabe at omvende Nationerne fra disse uhyre og overalt herskende Onder, uden at vedtage Guds Lovs strenge Straf. Da denne Lov var i Kraft i gamle Dage, var det sjeldent, at denne Brøde blev begaaet. Lad den træde i Kraft igjen, og der vilde snart spores en stor Forbedring; Hoer og ulovlig Kjønsomgang vilde blive lige saa sjelden som Mord; ethvert Tilflugtssted for Lasten blandt Nationerne vilde ophæves; ingen Kvinde vilde, med Fare for sit Liv, tænke paa at hengive sig til et saa strafskyldigt og umoralsk Liv. Med en saadan Lov vilde Udøvelsen af Utugt være ledsaget med den samme Grad af Fare, som Udøvelsen af Mord. Saadanne Love, og saadanne alene, vilde befindes at være et virksomt Middel mod denne store Forbrydelse, som saa frygteligen og udstrakt har fordærvet Jorden.

19) Enhver Mand i Kristenheden, dersom han vilde omvende sig, skulde bruge sin Indflydelse til at standse den mægtige Strøm af Fordærvelse, som finder Sted, og bringe de Skyldige til Straf. Forfattere og Redaktører skulde faa Pressen med dens Millioner Tunger, til at tale ligesom mægtige Tordendrøn mod disse skrækkelige Onder. Præster og Regjeringsmænd, væbnede med Guds Lov, og med brændende Veltalenheds Ord, skulde opvække de slumrende Nationer til Bevidsthed om deres Fare; de skulde skildre Nødvendigheden af Guds Lov mod disse Misgjerninger; de skulde paa det Alvorligste tilskynde til en hastig Re=

formation; og de skulde ikke ophøre med deres Bestræbelser, førend den fordømmende Synd med alle dens medfølgende Onder, var udslettet af Jorden.

20) Den, som ikke vil forbedre sig og bringe de Skyldige til den Straf, Guds Lov fastsætter, vilde ansees som Deltager i disse fordømmelige Forbrydelser. Som vi allerede har bemærket, hele Benjamins Stamme blev næsten udryddet fra Jordens Flade, fordi de negtede at udlevere de Skyldige til at blive straffet. Det var ikke fordi den hele Stamme var bleven ligefrem skyldig i Forbrydelsen; men fordi de negtede at bringe dem, som var skyldig, for Retten; derfor holdt Gud den hele Stamme ansvarlig for nogle faa Individers onde Handlinger; og den samme Dødsstraf, som kun vilde være bleven fuldbyrdet paa nogle Faa, som var de virkelig Skyldige, blev med lige Ret paalagt den hele Stamme, som negtede at udlevere Forbryderne. Paa samme Maade skal det blive med den hele Kristenhed, medmindre de søger at afskaffe disse Vederstyggeligheder iblandt dem. Gud vil erklære dem at være ligesaa strafskyldige som de, der begaar disse Forbrydelser; og han vil paalægge dem den samme Straf, som skulde være paalagt de Skyldige; og han vil nedstyrte dem til Helvede at bo blandt saadanne forbryderske og afskyelige Væsener, fordi de ikke søgte at udrydde disse Forbrydelser af Landet.

21) De Sidste-Dages Hellige i Utah Territorium har taget virksomme Forholdsregler, vi vil ikke sige til at undertrykke, thi det Ord er aldeles uanvendeligt paa dem, men for at forebygge Horeri og ulovlig Omgang mellem Kjønnene. Straffen i hint Territorium for disse Forbrydelser, er **Døden for begge Kjøn**. Og denne Lov er skreven paa Hjertets Tavler og indprentet i Tanken hos det ganske Folk. Har ikke denne retfærdige og rigtige Lov den forønskede Virkning paa dem? Jo! den befæster Dyden paa en fast Grundvold og uddeler Retfærdighed til den forbryderske Forfører, Horkarl og Skjørlevner, saavidt som den kan blive uddelt i dette Liv; den bevarer Renheden af Sæderne blandt den hele Befolkning, hvilket er saa væsentligen nødvendigt for hvilkensomhelst Nations eller Regjerings Fred, Lyksalighed og Velfærd. I Utah findes ingen berygtede Huse eller offentlige eller private Skjøger til at fordærve Samfundet og besmitte Landet. Der tillades ingen Erkeforfører at indsmigre sig hos den unge og uerfarne Kvinde, indtil han har ødelagt sit Offer og forladt hende som et Udskud i Samfundet. Der kan ingen nedrig Horkarl indsnige sig i Familierne og krænke Ægtepagtens hellige Kyskhed. Hvad er det som forebygger disse Onder? Det er Folkets Retfærdighed og deres Loves Retfærdighed, det er Kjerlighed til Dyden og Frygten for Straffen, forenet. Dette er den Slags Omvendelse og Forbedring, som er antagelig for Guds Aasyn; det er ikke at omvende sig alene i Ord, men i Gjerning og Sandhed, i Udgivelsen af retfærdige og upartiske Love, og i Fuldbyrdelsen af disse Love paa Overtræderen. Omvendelse er ikke at bestige en smukt udstafferet Prædikestol og der flæbe over Folkets Ugudelighed, uden at tage virksomme Forholdsregler til at reformere og undertrykke hin Ugudelighed. Omvendelse bestaar ikke alene i at paapege det Onde og bekjende at være meget bedrøvet over at det finder Sted, men ogsaa i at afstaa fra det Onde og paavise Midlet, hvorved det kan blive rettet, og anvende dette Middel, saa meget som mulig, og lære alle Andre at

anvende det. Utah er et Exempel; og de dybtbevirkende Følger af dens gavnlige og retfærdige Love, burde bevege de øvrige Stater og Territorier og Kristenhedens Nationer til at følge i det samme dydige Spor. Lad dem forsøge det, og vi forsikkre dem en sundere moralsk Atmosfære; og den overhaandtagende Strøm af Utugtighed vil aftage, og Kilden vil tørres, og de berygtede Huse vil afskaffes; og disse afskylige Onder vil forsvinde hen, og Gud vil angre de strenge og skrækkelige Straffedomme, som han agter at bringe over disse Nationer, og hans Tugtelser vil ikke blive saa svære over dem. Men dersom de ikke omvender sig men tillader disse Forbrydelser at vedblive, vil den Almægtige visseligen hjemsøge dem og ikke skaane dem, men udøse hele sin strenge Vrede over dem, indtil de er fortæret, baade Rod og Gren, og udslettet af Jorden; thi dette er Jehovas evige Beslutning, og Tiden er nær.

22) Iblandt de forskjellige Synder, den aabenbarede Lov forbyder er **Løgn.** Gud hader saaledes denne Synd, at han har sagt os, at, „hvo som elsker og øver Løgn, deres Del skal være i den Sø, som brænder med Ild og Svovl." Gud er en Sandhedens Gud, og kan ikke lyve uden at krænke de store Fuldkommenheder og Egenskaber i sit Væsen, og dersom han gjorde det, vilde hans Magt og Herlighed ophøre, og andre Væsener, som er fyldt med Fylden af hans Egenskaber, vilde indtage hans Sted. Men da Gud kjender alle Ting, og elsker Retfærdighed og Sandhed med en fuldkommen Kjerlighed, saa er det umulig for ham at krænke sit Væsens store og uforanderlige Principer. Alle, som tillades at bo i hans Nærværelse, maa elske Sandheden, ligesom han elsker den, og være lige saa standhaftig og uforanderlig i Sandheden, som han er. Nogen, som er anderledes, kan ingenlunde tilstedes at blive der og forstyrre Freden, Lyksaligheden, Tilliden og Sanddruheden, som har almindeligt Herredømme i hine rene og himmelske Boliger. Djævelen var en Løgner fra Begyndelsen, og er Løgnens Fader, og Alle, som er hengiven til denne Synd, er hans Børn, og vil bo hos deres Fader og blive elendige, og deltage med ham i al Helvedes Bitterhed, og have Samfund med Løgnere, og Bedragere og enhver Misgjerningsmand. Foruden Ildsøen, hvori de kastes, vil de selv forøge deres Helvede ved deres egne djævelske og onde Lidenskaber.

23) Men hvorledes er det med denne Generation med Hensyn til at øve og elske Løgn? Det er tvivlsomt, om der nogensinde var en Generation saa tilbøielig til at lyve, som den nærværende. Denne Aand hersker blandt alle Klasser, baade blandt de Høie og de Lave, de Vantro og de kristne Trosbekjendere; Alle med meget faa Undtagelser er oplagt enten til at lave Løgne eller til at elske dem, efter at de er lavet. Da Gud sendte en stor Profet til denne Generation for at aabenbare dem Mormons Bog, som det store og sidste advarende Budskab, som en Forberedelse for hans Søns Aabenbarelse fra Himlene til at udføre Hevn over de Onde og Ugudelige, hvorledes blev da dette Budskab behandlet? Vi svarer: Folket begyndte strax at lyve om det, og de har vedligeholdt denne Lyven fra den Tid indtil den nærværende. Een erklærede, at Mormons Bog havde sin Oprindelse paa een Maade; en Anden paa en anden Maade; Een lavede denne Løgn, og en Anden hin, og Bogtrykkerpressen har sukket under Vægten af Løgn publiseret for at forhindre Folk fra at omvende sig ifølge dette Budskabs Fordringer. Flyveskrifter har fulgt paa Flyveskrifter, og Bind er ud-

givet efter Vind for at forblinde Folkets Øine og forhærde deres Hjerter mod det eneste Budskab, hvorved de paa nogen mulig Maade kunne frelses, enten i denne Verden eller i den tilkommende. To af de kraftigste Maskiner, som Løgnens Fader har brugt til at udsprede disse Løgne, er Præster og Avisskrivere. Disse har graadigen opsnappet Løgne af enhver Beskaffenhed og af den sorteste Slags, og mangfoldiggjort Millioner paa Millioner af Exemplarer, og sendt dem med Dampvognens Hurtighed til Jordens fire Hjørner, medens de fromme Præster med et langt, skinhelligt Ansigt har gjenoprippet disse Løgne fra Prædikestolen, og advaret deres Menigheder med mange fromme Suk og hykkelske Taarer at tage sig iagt for Mormons Bog og at forkaste den uden nogen Undersøgelse, at uddrive Herrens Tjenere fra deres Huse, og ikke lytte til dem for et Øieblik, men forkaste dem som Bedragere uden at høre dem eller modbevise dem. Disse Løgne har havt deres forønskede Virkning til at tillukke Kirker og Forsamlingshuse, og Folkets Huse og Hjerter for Herrens Tjenere og for det store Budskab om Omvendelse, som Gud har sendt dem at forkynde. Det glæder „Løgnens Fader", og Mørkets Hære fryder sig med en djævelsk Glæde ved Udsigten til at høste en overflødig Høst af Sjæle, som de har bedraget ved deres Løgne, og hvem deres Præster har skuffet med sit Hykleri.

24) De Personer, som opfandt disse Løgne mod Guds Tjenere, og mod det guddommelige Budskab om Omvendelse, som indeholdes i Mormons Bog, er ikke de Eneste, der er skyldig; de er ikke de Eneste, som vil blive straffet i Ildsøen som Løgnere; men Alle, som har publiseret disse Løgne, og yndet at læse og høre dem, vil dele den samme Skjæbne. Den, som elsker Løgn, er ligesaa strafskyldig som den, der laver Løgn; begge vil gaa til det samme Sted, og begge vil lide den anden Død, medmindre de omvende sig.

25) Det er en skrækkelig Ting at forkaste en Guds Profet eller en Guds Tjener, eller en Aabenbaring fra Gud, især at forkaste et Budskab saa uendelig vigtig som det, Gud har givet i Mormons Bog; og Djævelen veed, at han er vis paa Folket, dersom han kun kan faa dem til at forkaste det, og derfor er han saa utrettelig i sine Bestræbelser til at opfinde alle Slags Løgne for at udføre sin ondskabsfulde og djævelske Hensigt.

26) Men det kan spørges: Hvorledes skal de ydmyge, retskafne Sjæle skjelne mellem Sandhed og Løgn. Skal de fordømmes tilligemed Løgnere, fordi de er bedragen ved Løgne? Vi svare, at Alle vil vorde fordømt, som tillader sig selv at blive bedragen; thi der er Adgang for Enhver at komme til Sandhedens Lys; og det staar ikke i Djævelens Magt at opfinde saa troværdige Løgne, at han herved kan forhindre den virkelig Retskafne fra at opdage Sandheden, som hører til Frelse og Salighed. Skriften har udtrykkeligen erklæret: „Forbandet er hver den, som forlader sig paa Mennesket og holder Kjød for sin Arm." Følgelig maa Enhver som sætter sin Tillid til og stoler paa almenyndede Løgne, opfundne af Djævelen til at forhindre Folket fra at opdage Sandheden, være under den samme Forbandelse, og paa Dommens Dag blive fordømt tilsammen med Løgnere. Hvad Undskyldning kan den have, som forkaster Sandheden, fordi Djævelen har opfundet Løgne, og næsten alle Mennesker tror dem? Skriften siger os, at vi skulle „prøve alle Ting og holde fast ved det Gode." Der maa findes nogen ufeilbarlig Regel, hvorefter man kan

prøve, og adskille det Gode fra det Onde, ellers vilde vi aldrig være bleven formanet til at gjøre det. Dette ufeilbare Prøvemiddel, hvorved man kan opdage Sandheden, er det Lys, som Gud allerede har givet os, og som han vil give os, dersom vi blot vil søge efter det paa den rette Maade. Men om Nogen tillader sig selv at blive forblindet ved uinspirerede Mænds Løgne saa vidt, at han lukker sin Dør og sit Hjerte for Undersøgelsen, og forkaster Himlens Budskab i Mormons Bog for udspredte Rygters Skyld, eller fordi hans Præster forkaster det, saa er han retfærdigen fordømt, fordi han lader sig blive saaledes bedragen og vildledet af deres Forskrifter, som han veed ikke engang bekjender sig at være inspirerede af Gud. Han sætter Lid til Mennesket og gjør Kjød til sin Arm, det Øieblik han tillader Andre at dømme for sig i Anliggender, saa uendelig vigtige, og som angaar hans Sjæls Frelse; derfor er han forbandet af Gud, og vil dø og gaa til Helvede, uagtet hans tilsyneladende Retsindighed, medmindre han omvender sig. Derfor kan ingen Mand, eller Kvinde, eller noget Barn, som er kommet til Ansvarlighedsalderen, vorde retfærdiggjort for et Øieblik i at forkaste Guds aabenbarede Villie, indeholdt i Mormons Bog, i Særdeleshed dersom han eller hun aldrig foretog sig at undersøge disse guddommelige Sandheder.

27) Men det vil være en vanskelig Sag for Nogle af dem, som har offentliggjort Løgne, fyldestgjørende at omvende sig. For Exempel, mange Avisredaktører har været Redskaber i Djævelens Haand til at publisere en stor Masse af de forteste Løgne mod Sandheden, og mod de faa retskafne og ydmyge Sjæle, som har annammet samme. Ved Udspredelsen i det Store af disse Løgne, har de opirret Folket til Opløb og Forfølgelse, og til at udgyde de Uskyldiges Blod. Omendskjøndt det kunde staa i deres Magt at omvende sig og tildels give Erstatning, kunde de dog aldrig tilfulde gjenoprette den store Skade, de har gjort. De kunde bruge deres Aviser til at publisere i samme Udstrækning Mormons Bogs Sandheder, som de har publiseret Løgne mod den og de Hellige, og saaledes bestræbe sig for at modvirke det Onde, som de har foraarsaget, men de kunde aldrig gjenkalde de Uskyldige fra deres Grave, hvem de paa en middelbar Maade har været de grusomme Medvirkere til at myrde ved de ugudelige og ondskabsfulde Løgne, som de saa udstrakt har spredt omkring. Saadanne vil derfor finde det svært at omvende sig; skjøndt endog disse kan i nogle Tilfælde have været styret af almindelige Fordomme, og forledte til at gjøre mange Ting i deres Uvidenhed mod Sandheden, mod Gud og mod hans Folk, for hvilket det kan være muligt for dem, som Tilfældet var med Paulus, at erholde Tilgivelse og Frelse ved at annamme Sandheden, og derefter hellige alle deres Kræfter til at trykke, offentliggjøre og udsprede samme. Men hvad de end monne gjøre for at indhente det Forsømte og give Skadeserstatning, vil de dog altid have til at fortryde, at de nogensinde har strevet eller trykt Noget mod et saa stort og herligt Budskab, som det der nu er aabenbaret ved denne sidste Husholdning. Men dersom vi kunde see Tegn paa Omvendelse og Forbedring fra deres Side, skulde vi gladeligen tage dem ved Haanden, og forsøge paa at opreise dem og opmuntre dem i den store Kamp til at godtgjøre de store og mangfoldige Onder, som de har udført ved Pressen.

28) Hvad Ondt har ikke Løgne afstedkommet i vor Verden! Det var formedelst Djævlens Løgn, at vore første Forældre blev overtalte til at æde af den forbudne Frugt; det var formedelst Løgne, opfundne af den Onde, at de hellige Profeter blev forkastet af de forskjellige Generationer, til hvilke de sendtes. Derfor siger Frelseren til sine Disciple: „Salige ere I, naar man bespotter og forfølger Eder, og taler allehaande Ondt mod Eder for min Skyld, og lyver det, thi saa have de gjort med Profeterne, som vare før Eder." Alle Profeter og inspirerede Mænd blev beløiet, og Folket overtaltes ved disse Løgne til at forkaste de eneste Midler til deres Saliggjørelse. Det var formedelst Løgnere og falske Vidner, at Verdens Frelser blev fordømt til at korsfæstes; det har været formedelst falske Vidners Vidnesbyrd, at Jøderne har fra Slægt til Slægt vedblevet at forkaste Jesus af Nazareth som den sande Messias; det var formedelst Løgn, at de blev overtalt til at tro, at hans Disciple kom og stjal hans Legeme af Graven. Formedelst Løgne tror Millioner i nærværende Tid, at den store Guds Profet Joseph Smith var en Bedrager. Formedelst Troen paa Løgne blev Millioner i forrige Tider udryddede af Jorden og sendt ned til Helvede; og formedelst den Tillid, som denne Generation sætter til Avisberetninger, og de opspundne Løgne mod Mormons Bog og de Hellige, vil Millioner endnu blive bortfeiet, og deres Del anvist dem i den „Sø, som brænder med Ild og Svovl," i Selskab med Fortidens Løgnere og dem, som elskede samme.

29) Nogle Løgne er mere giftig end andre og beregnet paa at gjøre langt mere Skade. At lyve i den Hensigt at bedrage Eders Næste — at lyve for at skade Nogens gode Navn og Rygte — at lyve i den Hensigt at paaføre den Uskyldige Straf og beskytte den Skyldige, er saare store Synder. Men sammenlignede med Løgne imod et guddommeligt Budskab, sendt fra Himlen, bliver de forholdsvis ubetydelige. I de førstnævnte Tilfælde er Løgnene mod Menneskene, i de sidstnævnte mod Gud. I de førstnævnte skader de deres Næste timeligen; i de sidstnævnte skader de ham aandeligen ved at forblinde hans Sind mod Sandheden, og det endog den eneste Sandhed, hvorved han kan frelses og blive saliggjort. Løgne mod en Aabenbaring, som Gud giver til Frelse for en Generation, vil derfor betragtes paa Dommens Dag som meget store Onder, og Straffen vil vorde i Forhold dertil.

30) Vi har nu paavist tre meget store Synder, hvori denne Generation er meget skyldig for Gud. Disse Synder er: først Mordet paa Guds Profeter og Hellige, og sammes Bifald ved at lade Morderne gaa ustraffet og tillade dem at broute af deres blodige Gjerninger paa den mest offentlige Maade; for det Andet: de Hundredetusinder af offentlige Skjøger, som tillades at begaa Forbydelser af den afskyeligste Beskaffenhed i alle store Stæder og Byer i Kristenheden, uden at tage tilstrækkelige Forholdsregler ad Lovgivningens Vei til at undertrykke dem; og for det Tredie; den store Synd at lyve mod, hvad Gud har aabenbaret i Mormons Bog til Nationernes Frelse og til at berede dem for hans Søns Tilkommelse. Disse er tre af de mest fremragende Synder, fra hvilke denne Generation maa paa det Oprigtigste omvende sig, dersom de skal undgaa de truende Ulykker, hvormed de ellers ganske vist vil vorde hjemsøgt.

31) Et andet Onde af ikke ringe Størrelse er den uhyre Masse af

falske Lærdomme, som læres og i en vid Udstrækning troes og udøves i Kristenheden. Lærdomme, som er beregnet paa at ruinere Sjælen, er i nogle Henseender større Onder end dem, som kun har Indflydelse paa vort timelige Velfærd. Et Menneske, som ved Uredelighed besviger sin Næste for hans Eiendom, og bringer hans Familie i Nød og timelig Undergang, er i høi Grad strafskyldig for Gud, og vil, dersom det ikke omvender sig og giver Skadeserstatning, blive strengt straffet; men hvor meget større vil ikke dens Fordømmelse og Straf vorde, som formedelst Underfundighed skuffer sin Næste med en falsk Lærdom, der er beregnet paa at gjøre ham og hans Familie ulykkelig, ikke for Tiden, men for Evigheden? Tyve og Røvere er mindre skyldige for Gud, end saadanne falske Lærere.

32) Vi vil nu omtale nogle af disse sjælefordærvende Lærdomme, som læres i Kristenheden, og som Millioner har været dumme nok til at tro. For det Første har disse falske Lærere formastet sig til at negte Nødvendigheden af fortsat Aabenbaring fra Gud, og har virkeligen i ligefrem Modsætning til Bibelen, overtalt hele Nationer til at tro paa denne fordærvede og ugudelige Læresætning. Den store Ugudelighed i denne Læresætning viser sig, naar man tager i Betragtning, at den giver al Kristendom og bibelsk Religion et dødeligt Hug. Dette frygtelige Bedrageri blev opfundet, strax efter at Apostlerne var hensovet, af et Sæt fordærvede og ugudelige Apostater, som havde afveget saa langt fra Gud, at de kunde ikke faa nogen Meddelelse fra ham; og da de frygtede for, at den mere retskafne Del af Menneskeslægten vilde opdage en stor Forskjel mellem deres frafaldne Tilstand og den sande Kirkes Tilstand, hvilken altid var, uden nogen Undtagelse, velsignet med Profeter og inspirerede Mænd, besluttede de at bruge al deres Spidsfindighed og List til at indbilde Folket, at de allerede havde Aabenbaring nok, og ikke behøvede videre Meddelelse fra Himlen. Om de blot kunde faa Folket til at tro denne kraftige Vildfarelse, vidste de, at den vilde paa det Virksomste forblinde dem med Hensyn til deres Frafald. Det lykkedes dem tilsidst, dog ikke uden en stor Samvittighedsstrid blandt den retskafne Del af Folket. Disse kunde ikke saa beredvilligen samtykke i en saa fremmed og uhørt Læresætning. De skuede tilbage paa den hele Historie om Guds Handlemaade med sit Folk, fra den Tid Mennesket blev skabt indtil deres Dag, og de kunde ikke opdage et eneste Tilfælde af et sandt Guds Folk, uden de jo havde fortsat Aabenbaring fra ham; og de, som ikke havde disse Velsignelser, angaves at være Hedninger, eller i en Frafaldstilstand. Der sagdes dem udtrykkeligen i Skriften, at „hvor der ikke er Syner, omkommer Folket." Der udfordredes derfor ikke liden Anstrengelse paa disse ugudelige Apostaters Side til at indføre og faa Folket til at tro en Læresætning, saa fuldkommen ny og fremmed og saa ligefrem modsat det hele Indhold af guddommelig Aabenbaring. Men ved Djævelens Hjelp, og efter en lang Kamp, hvorunder Tusinder blev martret og henrettet, lykkedes det dem tilsidst at udgive en kirkelig Lov, som ikke alene bestemt udelukkede al videre Aabenbaring, men ogsaa virkeligen indskrænkede Troen for dets frafaldne Samfund til et vist Antal Bøger, som de kaldte „kanoniske". Dette fandt Sted ved den tredie Kirkeforsamlig i Carthago Aar 397. Det forbødes Alle at antage Noget som Guds Ord, undtagen nogle faa kanoniske Bøger, som denne Kirkeforsamling af Frafaldne havde samlet. Denne fordærvelige Lov havde sin forønskede Virk-

ning til at paaføre Efterkommerne den sjælefordærvende Vildfarelse at Gud ikke vilde tale mere til de Dødelige. Dette store Bedrageri er bleven overført til vor Tid, og er lært overalt i Kristenhedens Nationer.

33) Dersom denne Vildfarelse var indskrænket til en mørk Afkrog af Jorden, blandt uciviliserede Barbarer, vilde den ikke være saa frygtelig i sine Følger, men at være annammet af Millioner af de mest civiliserede Folk paa vor Klode, og det endog i ligefrem Trods mod Bibelen, gjør den langt forargeligere for Guds Aasyn. Den er beregnet paa at ødelægge Millioner efter Millioner af Sjæle; thi hvorledes kan de vente sig at blive frelst med Bibelen i Hænderne, dersom de tillader sig at tro eller huse en saa ubibelsk og ugudelig Lærdom i deres Hjerter? Forventer I, at Herren vil frelse Eder, naar I med Frækhed erklærer, at I ikke behøver Profeter og Aabenbarere — at I har Nok af Guds Ord allerede? I kan ikke undskylde Eder med Uvidenhed, ligesom de mange hundrede Millioner, der er døde i de forgangne Aarhundreder, og som aldrig begunstigedes med det Privilegium at være tilladt at læse Bibelen. I kan ikke have nogen Undskyldning, fordi Eders Præster og Eders Naboer og Eders Fædre har lært Eder dette Bedrageri. I har Bibelen og kan læse og dømme for Eder selv, og det hele Indhold af hin hellige Bog vil paa det Klareste vise Eder det Modsatte. Bibelen vil underrette Eder om, at saalænge som den sande Kirke var paa Jorden, var den begunstiget med fortsat Aabenbaring; den vil sige Eder, at den sande Kirke blev styret og veiledet bestandigen ved Profeti og Aabenbaring — ved levende Aabenbarere og inspirerede Mænd. Den vil sige Eder, at Alt, hvad der er udenfor denne Tingenes Orden, er ikke af Gud, men af Mennesker. Dersom I derfor vil, formedelst Folketraditioner og almenyndede falske Læreres Indflydelse, tillade Eder selv at blive besnærede og bedragne af saadanne urimelige, ubibelske og anti-kristne Lærdomme, maa I aldeles ikke smigre Eder med, at I kan blive frelst og salig; thi Gud vil ikke frelse dem, som forkaster Lærdommen om fortsat Aabenbaring. Dette er derfor et andet stort Onde, i hvilken denne Generation er i høi Grad skyldig for Gud, og har kaldet paa dem ved sine Tjeneres Røst og ved Aabenbarings Røst i Mormons Bog, og opfordret dem til at omvende sig fra dette Onde, og ikke mere give Agt, paa falske Lærdomme om denne høist vigtige Sag, erklærende, at alle dem som ikke vil omvende sig fra saadanne Ting, skal afhugges og sendes ned til Helvede for der at forvares indtil Dommen.

34) En anden falsk Læresætning, lært og næsten almindelig troet af denne ugudelige Slægt, er, at det ikke længer er de Troendes Rettighed at modtage de mirakuløse Tegn, som er dem lovet i Skriften. Jesus, f. Ex;, underretter os i de bestemteste Udtryk, nedskreven i det sidste Kapitel hos Markus, saavelsom mange andre Steder i Bibelen, om at visse mirakuløse Gaver skulde gives de Hellige, hvorsomhelst Evangeliet blev prædiket, troet og adlydt. Og for at ikke nogen ugudelig Apostat eller falsk Lærer skulde forsøge paa at indskrænke Forjættelsen om Tegnene for de Troende i Kristi Kirkes første Tider, erklærer han paa det Eftertrykkeligste, at „**Enhver Skabning**" i hele Verden, som vil tro paa Evangeliet og blive døbt, skulde ikke alene blive frelst, men ogsaa have Magt til i hans Navn at „uddrive Djævle" — „tale med nye Tunger" — „tage paa Slanger", og „dødelig Gift skulde ikke skade dem" — og „paa de Syge skulde de lægge Hænderne, og de skulde

helbredes". Og nu, spørger jeg, hvo skulde have troet, at Generationer af kristne Troesbekjendere vilde opstaa, som, med Bibelen i deres Haand, vilde have den frække Uforskammethed at erklære, at de Troende har ingen Ret til at fordre disse vor Herres Forjættelser? Tænk blot selv, kjere Læser, paa de Millioner, som bekjender at tro paa Evangeliet, og som myldrer paa Gaderne paa Sabbatsdagen for at gaa til deres forskjellige Gudsdyrkelsessteder, og end ikke een af de forsamlede Millioner gjør den mindste Fordring paa Jesu Forjættelser med Hensyn til Evangeliets Velsignelser; de kalder sig selv Troende, og dog har de ikke de Troendes Tegn, og dog forkaster hver eneste Sjæl af dem hans Ord med Hensyn til de forjættede Tegn; de er meget villig til at fordre een af Forjættelserne, som staar i Forbindelse med disse samme Tegn, nemlig Salighed; men de andre Forjættelser, udtalte af det samme hellige Væsen og ved den samme Leilighed, er aldeles forkastet, og skulde en eller anden ærlig, ydmyg Sjæl begynde at søge efter de forjættede Tegn og formane sine Brødre til at gjøre det samme, vilde han øieblikkeligen blive udraabt som en Sværmer eller en Vanvittig, og skulde han vedblive at gjøre det samme, vilde han vorde udelukket af deres Samfund og udstødt af deres Synagoger som en farlig Person. Hvad vil der nublive af alle disse falske Lærere, som saaledes afskaffe Jesu Forjættelser? Og hvad vil der blive af det Folk, som taaler og tillader sig selv at blive ledet af saadanne Hyklere? De vil vorde nedstødte til Helvede hver eneste Sjæl af dem, dersom de ikke omvende sig fra disse falske Lærdomme. Ja, enhver Mand og Kvinde, Præsten som Folket, dersom de ikke angre at de har afskaffet Evangeliets mirakuløse Gaver og Kræfter, vil ligesaa sikkert blive sendt til Helvede, som de er levende Væsener. I maa ikke smigre Eder med, at I skal undslippe; thi der er ingen anden Udflugt for Eder, end at omvende Eder og søge paa det Alvorligste efter Evangeliets mirakuløse Gaver, hvilke I og Eders falske Lærere har afskaffet i deres Ondskab og Hykleri. Tro ikke, at I kan følge den store Hob i deres Gudsfrygtigheds Skin, og med dem fornegte dens Kraft, og undsly det hellige Væsens retfærdige Vrede, hvis Ord I har forkastet. Efter hans Ord, som I havde i dette Liv, skal I dømmes paa den yderste Dag; dersom I har annammet og adlydt dem, er det godt, hvis ikke, vil de fordømme Eder, og I vil gyse tilbage for hans Aasyn, som gav Ordet, og Eders brødetyngede Samvittighed vil vorde plaget af Frygt og Pine, og Helvedes Kvaler vil angribe Eder, og I vil komme til at føle, at Guds hellige Ord er ikke udtalt forgjæves, og at det ikke kan forkastes ustraffet.

35) Et andet meget fremherskende og stort Onde er ogsaa i Landet. Mange Tusinde af disse fordærvelige falske Lærere, som har fornegtet Nødvendigheden af Evangeliets mirakuløse Gaver og Kræfter, og som har afskaffet Profetiens og Aabenbaringens Gaver i Kirken, endogsaa vover at staa frem og forrette nogle af Evangeliets hellige Handlinger, som om de virkelig havde præstelig Myndighed fra Gud; og mange Tusinde har understaaet sig at modtage Evangeliets hellige Ordinancer af saadanne fordærvelige og sjæleforbærvende Erke-Hykleres Hænder. Er der nogen Ondskab, som grænser nær til Gudsbespottelse, maa det være denne. Hvad kan væremere ugudeligt i Herrens Øine, end at Menneskene afskaffer som unødvendige, næsten alle Evangeliets herligste Gaver, og præ-

diker for deres Tilhørere, at de er unødvendig i disse Dage og derefter har den formastelige Frækhed at uddele Herrens hellige Nadvere og foregive at døbe med præstelig Myndighed i Faderen, Sønnen og den Hellig-Aands Navn. Saadan en himmeltrodsende Ondskab er skikket til at sænke disse elendige ublue Bedragere ned til det dybeste Helvede. Og dersom Folket ikke angrer, at de har modtaget Daab og andre af Evangeliets hellige Handlinger af saadanne Bedrageres Hænder, vil de blive sendt til Helvede med dem; thi naar de Blinde leder de Blinde, siger Jesus, vil de falde i Graven tilsammen, og de Bedragne saavelsom Bedragerne maa alle høste Lønnen for deres egne onde og fordærvelige Handlinger.

36) Vi vide, at Mange af Eder vil blive vrede paa os og hade os, fordi vi taler saa ligefrem til Eder om Eders Ugudelighed. Men vi er ikke bleven udsendt for at smigre Eder med smukke Taler, eller for at fortælle Eder, at det staar godt til med Eder; men vi er udsendt for at fremstille klart og tydeligt for Eders Forstand Eders Synder og Eders Vederstyggeligheder, og Eders onde Gjerninger, som I uophørligen udøver for den Almægtiges Aasyn, og for at opfordre Eder i hans Navn, som sendte os, til at fortryde alt dette og vende om til Herren, og annamme Evangeliets Fylde, som Gud har aabenbaret i Mormons Bog, ellers vil enhver af Eder sikkert vorde fordømt. Det er ligemeget, om vi behager eller mishager Eder, om vi vinder Eders Venskab eller opvækker Eders bitre Had; vort eneste Formaal er at udføre hans Villie, som sendte os og trofast at udføre vor Pligt imod Eder.

37) Mange andre Ting kunde nævnes, som det vilde være nødvendigt for Eder at omvende Eder fra, men da I har meget af Guds Ord blandt Eder, som viser Eder dette, vil det ikke være nødvendigt for mig at beskrive ethvert særskilt Onde i dette Kapitel. Mange af Eder er skyldig i at bespotte det hellige Væsen, som gav Eder Tilværelse, og i bestandig at tage hans Navn forfængeligt. Mange af Eder er skyldig i at bedrage og tage ulovlig Fordel af Eders Næste; i at bære falsk Vidnesbyrd; i at bagtale, bespotte og tale Ondt om hverandre; i at undertrykke de Fattige; i at være hovmodige og ophøie Eder selv med megen Stolthed. Mange holder deres Rigdomme og Eiendomme tilbage fra Enken og den Faderløse, fra den Fattige og den Trængende, medens I og Eders falske Lærere fraadser med Jordens Overflødighed og pryder Eders Kapeller, Synagoger og Kirker med alle Slags kostbare Prydelser; og I klæder Eder selv med Silke og Fløil og fint Linned og ihukommer ikke, at Gud gav Eder alle disse Ting for at ikke I alene skulde være velsignet, men ogsaa for at I kunde velsigne de Fattige og Nødlidende. Fra alle disse Ting og mange andre Onder maa I omvende Eder, ellers kan I ingenlunde arve Guds Rige; thi de Fattiges og Trængendes Skrig opstiger til Gud og raaber imod Eder.

38) Da vi nu har fremstillet de onde Ting, i hvilke I er skyldig, kommer vi til den anden Del af vor Gjenstand: Beskaffenheden af den Anger, som følger med sand Omvendelse. Der er forskjellige Slags af Anger. Tyve, Røvere, Mordere, Horkarle osv. er ofte bedrøvede fordi de er bleven greben i de Forbrydelser, de har begaaet. De er ikke bedrøvede fordi de har syndet imod Gud eller forulempet Andre; men de er bedrøvet, fordi deres Forbrydelser er bleven bragt for Dagen, eller fordi de er bleven forhindret i at virkeliggjøre den

Nydelse, de ventede. Dette er Verdens Anger, og den er af den samme Natur, som de onde Aanders Anger i Helvede; de er bedrøvet, naar det slaar feil for dem at fuldbyrde deres ondskabsfulde Planer imod Gud og hans Folk. Denne Slags Anger virker Død.

39) Andre har et Slags Anger, opstaaet af Frygt. De føler sig overbeviste om, at de har i talrige Tilfælde brudt Guds Lov, og de frygter høiligen for Følgerne paa den store Dommens Dag; men alligevel føler de ingen Attraa til at forbedre sig. De sørger over, at der er en Lov, given af Gud, eller Straf i den tilkommende Verden. De elsker Ugudelighed og sørger over, at de engang maa staa til Ansvar for Gud for alle deres onde Gjerninger. De er bedrøvet, fordi de ikke kan vedblive at snyde og bedrage deres Næste og opdynge Rigdomme, uden at blive foruroliget af Tanken om tilkommende Straf. Mange er overbeviste i deres Hjerter om, at Mormons Bog er en guddommelig Aabenbaring, og de er bedrøvet, fordi Gud igjen taler til Menneskene og fordi der ikke er en mere almenyndet Maade at blive frelst paa; de sørger over, at de ikke kan blive salig uden at underkaste sig Verdens Vrede og Spot for at modtage det Budskab, som Gud nu har sendt. Sandelig, der er mange Ting, som skaber Sorg i Verden.

40) Men den Anger, som er antagelig for Guds Aasyn, er den, som leder til sand Omvendelse eller Forbedring i Opførsel; det er den Sorg, som opstaar ikke alene af Frygt for Straf, men af et rigtigt Begreb om Syndens onde Følger; det er den Sorg, som opstaar af Kundskaben om vor egen Uværdighed og Modsætningen af vor egen nedværdigede og faldne Tilstand til Guds Barmhjertighed, Godhed og Hellighed. Vi er bedrøvet over, at vi nogensinde skulde nedlade os til at gjøre Ondt; vi er bedrøvet over, at vi har gjort os uværdig for Gud; vi er bedrøvet over vor egen faldne Naturs Svaghed. Denne Slags Anger vil lede os til at adlyde enhver af Guds Befalinger, den vil gjøre os ydmyg og barnlig i vort Sindelag; den vil tildele os Sagtmodighed og Ydmyghed i Sindet; den vil gjøre vort Hjerte blødt og vor Aand angergiven; den vil bringe os til at vaage med stor Omhyggelighed over ethvert Ord, enhver Tanke og Handling; den vil fremkalde for vor Erindring vor forrige Fremfærd mod Menneskene, og vi vil føle os meget ængstlige og omhyggelige for at give Opreisning til alle dem, som vi paa nogen Maade kan have forurettet. Den vil lære os at have Deltagelse for de Fattige og Trængende og, dersom vi har Rigdom, at afhjelpe deres Trang; den vil bringe os til at besøge de Syge og Sorgfulde, og at gjøre Alt, hvad Evangeliet fordrer, for at lindre deres Lidelser; disse og mange andre gode Ting er Følgerne af en gudfrygtig Anger over Synden. Dette er Omvendelse, ikke i Ord, men i Gjerning; og det er den Anger, som Himlen finder Behag i.

41) For det Tredie, den Bekjendelse, som er nødvendig for den Angergivne for at gjøre ham endnu mere antagelig for Guds Aasyn, er noget, som ikke skulde blive overseet af dem, som ønsker ikke alene at forbedre sig, men ogsaa at erholde Tilgivelse for begaaede Synder. Om vi ogsaa løsriver os fra vore Synder, og forbedrer vort Levnet kan vi ikke vente Tilgivelse for vore tidligere begaaede Synder, uden vi ydmygt bekjender dem. Har vi fornærmet eller syndet imod en eller anden Næste, er det vor Pligt, ikke alene at give Erstatning, men at

gjøre en passende Bekjendelse og søge hans Tilgivelse. Vi bør ogsaa bekjende vore Synder for Gud med en gudfrygtig og angergiven Aand.

42) Og sluttelig skulde denne Bekjendelse være ledsaget af et Løfte og en Beslutning ikke at synde mere. At bekjende vore Synder for Gud vilde ikke være til noget særdeles Gavn, om vi ikke var bestemt paa at forsage dem. Uden et Løfte og en Pagt med Gud, at vi vilde forsage Synd med en urokkelig Beslutning, at vi for Fremtiden ikke vil give efter for det Onde, vil vor Bekjendelse og Omvendelse være forgjæves, og vi kan ikke vente at blive tilgiven; thi Israels Hellige kan ikke bedrages, og vil ikke tilgive dem, som blot bekjender deres Synder, og alligevel ikke fatter den Beslutning at forsage dem; en Syndsbekjendelse, som ikke er ledsaget af den Beslutning at forsage sine Synder, er intet Andet end høitidelig Bespottelse mod Gud og vil forøge vor Brøde og følgelig Himlens Mishag med os. Der gives Mange, som er bange for at aflægge det Løfte ikke at synde mere, af Frygt for at de skal bryde det. Sandelig, saadanne Tanker er ikke rigtig; thi hvorledes kan de vente at blive tilgiven og erholde Frelse, uden at slutte og indgaa en saadan Pagt? Dersom du befandt dig i et Hus, omspændt af Flammer, og blev tilbudt den Lykke at slippe ud, vilde du saa blive derinde af Frygt for at en eller anden fremtidig Ulykke skulde hændes dig? Nei, du vilde glad modtage det eneste mulige Middel til Redning. Nu vel da, hvorfor tillader du Djævelen at franarre dig det eneste mulige Middel til Salighed, af Frygt for et indbildt Onde, som du, ved Guds Naade, vil have Magt til at afværge? Dersom du holder dig tilbage, og ikke indgaar Pagten med Gud af Frygt for at bryde den, vil du aldeles sikkert omkomme i dine Synder. Hvorimod, dersom du gjør Brug af din fri Villie, omvender dig og indgaar en høitidelig Pagt ikke at synde mere, vil Guds Naade være tilstrækkelig til at opholde dig i Prøvelsens og Fristelsens Time.

43) Vi har nu fremstillet de mest fremragende Principer, forbunden med sand Omvendelse. Og ethvert oprigtigt Hjerte vil letteligen indsee, at hvad Gud fordrer af Menneskene er, først at søge flittigt for at kunne kjende godt fra Ondt og at komme til Kundskab om, hvilke Synder og Onder de er skyldig i; for det Andet at være paavirket af en gudfrygtig Sorg over, at de nogensinde har syndet imod et Væsen saa stort og godt som Gud; for det Tredie, at gjøre en til Hensigten passende Bekjendelse for Gud om alle tidligere begaaede Synder, og endelig at en saadan Bekjendelse maa ledsages af et høitideligt Løfte eller en Pagt, ikke at synde mere; og at vort Hjerte bør være fast og urokkeligt i denne Pagt. Enhver, som vil gjøre dette, vil faa et Maal af Kristi Aand hvilende paa sig, der tildeler dem Hjertets Ydmyghed, Blidhed og Sagtmodighed. Men denne Anger forsikkrer dem dog endnu ikke Syndsforladelse; den bereder kun Hjertet til rettelig at adlyde en stor og hellig Ordinance, som Gud har indstiftet udtrykkelig til Syndsforladelse. Vi mener Daabens Ordinance. Da denne hellige Handling er af saa megen Vigtighed, og indstiftet udtrykkelig for de bodfærdige Troendes Velfærd, at de maa erholde Tilgivelse for alle tidligere Synder, vil vi i det næste Kapitel betragte denne Indstiftelses Beskaffenhed og Hensigt. Men imidlertid, førend vi begynder paa denne Undersøgelse, tillad os, kjere Læser, at formane dig til at omvende dig fra enhver af de onde

Gjerninger, som vi har fremstillet for dig i dette Kapitel; om du er skyldig, og ligeledes fra enhver Synd, som du muligvis har begaaet. Omvend dig af dit ganske Hjerte. Beslut dig til hverken at spise eller drikke, førend du har begyndt denne uendelig vigtige Handling. Husk hvor meget der staar paa Spil, det er hverken mere eller mindre end din Sjæls evige Salighed, evigt Liv paa den anden Side Graven. Ak, hvormange Millioner er ikke nedsænkte i deres Grave med ubodfærdige Hjerter! Du kan blive bortrykket i et Øieblik, uden du venter det. O! giv da Agt paa den advarende Stemme; lad dit Hjerte være ydmygt og din Aand angergiven; bekjend dine Synder for Gud, og forsag dem, og bered dig i enhver Ting til at modtage Tilgivelse ved Daabens Ordinance.

Tredie Kapitel.

Vand-Daaben.

Daabens Ælde. — Dens Maade. — Dens Hensigt. — Hvilke skal døbes? — Dens Nødvendighed, væsentlig til Salighed.

---

1) Daaben er den Gjenstand, som vi nu har til Hensigt at fremlægge for Læseren til hans omhyggeligste, oprigtigste og alvorligste Opmærksomhed. Det er en guddommelig Ordinance, aabenbaret til det faldne Menneske som en af de Pligter, der paahviler ham, og henhører til hans Frelse. Denne Ordinance vil vi behandle under følgende Afdelinger: —

Første. Daabens Ælde.
Andet. Daabens Maade.
Tredie. Daabens Hensigt.
Fjerde. Hvem skal døbes?
Femte. Daabens Nødvendighed.

2) Den første Afdeling for den Gjenstand, som er fremstillet til Undersøgelse er:

Daabens Ælde.

Vi har mange berømte Skribenters Vidnesbyrd, at Daab blev udøvet af Jøderne som en religiøs Handling i Aarhundreder før vor Frelsers Fødsel. Det er fortalt, at Jøderne ikke alene omskar, men døbte Alle, som omvendte sig til deres Tro: og at, i Salomons Dage, et meget stort Antal af de omboende Nationer blev omvendt og døbt.

3) Det antages af Nogle, at Jøderne, før Kristi Tid, ikke døbte dem, som var af jødisk Herkomst, men blot dem, som var omvendt af de fremmede Nationer. Men det er vist, at Daab blev udført under Mose Lov paa en talrig Mængde Jøder; thi Johannes den Døber, som igjennem sine Fædres Slægtlinie, var lovlig Arving til det aaronske Præstedømme, udøvede denne Rettighed, døbte mange tusinde Jøder til deres Synders Forladelse; og dette endogsaa paa en Tid, da Mose Lov var i fuld Kraft. Jesus selv var heller ikke endnu bleven døbt. Ingen af de gamle Anordninger var endnu tilintetgjort, og ingen nye Anordninger var endnu indstiftet. Og Johannes døbte saaledes,

medens han var under den strengeste Forpligtelse at holde den gamle Lov; og fra Jerusalem og hele Judæa og fra hele Egnen rundt om Jordan gik de ud til ham, og han døbte dem i Jordan, og de bekjendte deres Synder. (Matth. 3, 5. 6.)

4) Johannes erklærer udtrykkeligen, at Hensigten med Daaben var „til Syndsforladelse". Markus 1, 4. Dersom Daab til Syndernes Forladelse var nødvendig under den jødiske Lov i Johannis Dage, var den ligesaa nødvendig i Salomons, Davids, Samuels og Mose Dage. Var det vigtigt at udføre denne Handling paa de jødiske Proselyter, for at de kunde erholde Syndsforladelse, maatte det være ligesaa vigtigt for Jøderne selv.

5) Endskjøndt Daaben var en Handlig, høitideligholdt under den jødiske Lov, var den alligevel ikke udsprungen under denne Lov; den dannede en Del af den, men tilhørte en høiere Lov, til hvilken Mose Lov „blev føiet paa Grund af Overtrædelse". Den høiere Lov var intet mindre end Evangeliets, af hvilke Daaben er en Ordinance. Derfor siger Apostelen Paulus, talende om Jøderne i Ørkenen: „Thi ogsaa for os er Evangeliet forkyndt, ligesom for dem; men Ordet, som blev forkyndt for dem gavnede dem ikke, fordi det ikke var forenet med Troen i dem, som hørte det." Heb. 4, 2. Der sees af dette Skriftsted, at det Evangelium, som prædikedes efter Kristus var meget gammelt, eftersom det blev prædiket for Israel i Ørken; „men Ordet, prædiket for dem, gavnede dem ikke," fordi: „det ikke var forenet med Tro i dem, som hørte det."

6) Det vilde blive indrømmet af alle, at to af Evangeliets Principer, nemlig: Tro og Omvendelse, blev lært blandt Israeliterne i hele den Tid, Mose Lov var i Kraft. Hvorfor skulde det da betragtes som noget saa Besynderligt, at et Tredie af Evangeliets Principer, nemlig Daaben, existerede samtidig med de andre to?

7) Jøderne maa, medens de var under Loven, have betragtet Daaben af megen stor Vigtighed, ellers vilde de ikke have kommet fra Egnen rundt omkring i saadan stor Mængde for at blive døbt i Jordan. Endogsaa mange af de selvretfærdige Pharisæere og Sadducæere kom for at blive døbt, hvilket de aldrig vilde have gjort, dersom de havde betragtet Daaben som en ny Ordinance, udsprungen netop i den Tid, og for første Gang indført i den jødiske Nation. De vilde have betragtet den som et Tillæg til Mose Lov og forkastet den med øiensynlig hellig Forfærdelse; men istedetfor at have Tvivl om dens Guddommelighed, kom de frem, endogsaa i deres ubodfærdige Tilstand, og begjærede Daab, uden mindste Spørgsmaal angaaende selve Ordinancens Guddommelighed. Men Johannes siger til dem: „I Øgleunger! hvo lærte Eder at undfly den kommende Vrede? Bærer da Omvendelsens værdige Frugter." Matth. 3, 7. 8.

8) Endskjøndt altsaa Jøderne ikke havde nogen Tvivl i deres Sind angaaende Daaben som en guddommelig Indstiftelse, synes dog nogle af dem at tvivle om Johannis Myndighed til at forrette den; thi medens Johannes døbte i Bethabara paa den anden Side Jordan, næsten 30 Mile fra Jerusalem, sendte Jøderne Præster og Leviter fra Jerusalem, for at spørge ham: „Hvo er du?" Han negtede ikke, men bekjendte: „Jeg er ikke Kristus." Og de spurgte ham: „Hvad da? er du Elias? Og han sagde: Jeg er det ikke. Er du den Profet? Og han

svarede: Nei. Da sagde de til ham: Hvo er du, at vi kunne give dem Svar, som har udsendt os, hvad siger du om dig selv? Han svarede: Jeg er hans Røst, som raaber i Ørken: Gjører Herrens Veie rette, som Profeten Esaias haver sagt. Og de, som var udsendt, var af Pharisæerne. Og de spurgte ham og sagde: Hvi døber du da, dersom du ikke er Kristus, eiheller Elias, eiheller den Profet? Johannes svarede dem og sagde: „Jeg døber med Vand." Joh. 1, 19—26. — Disse Pharisæere tvivlede øiensynlig om Johannes' lovlige Myndighed, men udtrykte ingensomhelst Tvivl om Vanddaabens guddommelige Oprindelse, forudsat, at den blev forrettet af en Profet eller af En med guddommelig Myndighed.

9) At Daaben var vigtiq under den jødiske Lov, kan endnu tydeligere sees af Jesu Svar til Johannes, da den sidste, paa Grund af sin egen Uværdighed, vegrede sig ved at døbe sin Frelser. Jesus sagde til ham: „Tilsted det nu, thi saaledes bør det os at fuldkomme al Retfærdighed. Da tilstedte han ham." (Matth. 3, 15). Dersom der nu ikke havde været nogen Lov, som fordrede, at alle Mennesker skulde døbes, kunde Jesus have opfyldt „al Retfærdighed" uden at gaa ned i Jordan. Derfor maa der have været en Lov angaaende Daaben, med hvilken baade Jesus og Johannes var vel bekjendt, og de vidste begge, at „al Retfærdighed" kunde ikke opfyldes uden at adlyde denne Lov.

10) At Daaben var vigtig i alle Tidsaldere før Kristus, er paa det Bestemteste erklæret i vor Frelsers Ord til Nikodemus: „Sandelig, sandelig siger jeg dig, uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige." (Joh. 3, 5). Da nu Abel, Enok, Noa, Abraham, Isak, Jakob og alle Profeterne og retfærdige Mænd før Kristus virkelig er indgaaet i Guds Rige, maa enhver af dem være bleven „født af Vand" saavelsom af Aand. Deraf følger, at Vand-Daaben maa være bleven forrettet under enhver Husholdning fra den retfærdige Abels Dage af lige ned til Johannes den Døber. Udentvivl var Nikodemus vel bekjendt med denne gamle Lov, men havde aldrig betragtet den i det Lys, som en anden Fødsel. Derfor spørger han med Forundring: Hvorledes kan dette skee?" Jesus svarede og sagde til ham: „Er du en Lærer i Israel og veed ikke dette?" Joh. 3, 9. 10. Det er øiensynligt af dette Spørgsmaal, at der af „en Lærer i Israel", fordredes at være vel bekjendt med Vand-Daabens gamle Ritus. For en „Lærer i Israel" var det uundskyldeligt at være uvidende om denne Institutions Egenskab, i Særdelesshed naar intet Menneske i nogen Tidsalder eller Husholdning, kunde indkomme i Guds Rige uden den.

11) Daaben existerede ikke alene under Mose Lov, men alle Israels Hærskarer blev døbt „i Havet", førend Mose Lov blev udtordnet fra Sinai Bjerg. Om denne Kjendsgjerning bærer Apostelen Paulus følgende Vidnesbyrd: „Endvidere, mine Brødre, vil jeg, at I skulle mindes, at vore Fædre vare alle under Skyen, og de gik alle igjennem Havet, og de ere alle døbte til Moses i Skyen og de aade alle den samme aandelige Mad, og de drak alle den samme aandelige Drik; thi de drak af den aandelige Klippe, som fulgte dem; men Klippen var Kristus." (1 Korinth. 19, 1—4). Denne Daab i Havet fandt Sted omtrent tre Maaneder, førend Herren steg ned paa Sinai Bjerg, og omtrent fire eller fem Maaneder førend Loven blev dem given paa de tvende Stentavler, eller førend Aaron blev indviet til Præstedømmets Embede. (Se

2 Moseb. 14 Kap., ogsaa 19 Kap. 1., samt 5 Moseb. 9 Kap. 11, 18. 25.) Daaben i Havet blev uden Tvivl forrettet paa dem umiddelbart, efterat de var kommen sikkert over paa tørt Land paa den østlige Strandbred. Da de var befriet fra alle deres Fiender, og leiret i Sikkerhed paa den østlige Kyst, udenfor al synlig Fare, vilde de naturligvis føle Tilbøielighed til at efterkomme denne høitidelige Lov, uden hvilken de ikke kunde indkomme i Guds Rige.

12) Vand-Daabens Ordinance blev udført paa Israel i det røde Hav af Mænd, som havde Myndighed dertil; thi endskjøndt Mose Lov ikke endnu var given, og endskjøndt Aaron og hans Sønner ikke endnu var udvalgt ifølge Loven, formedelst den hellige Salvelse, var der dog mange Præster iblandt Israeliterne, som var ordineret til at gjøre Tjeneste ikke under Loven fra Sinai, thi den var endnu ikke given, men under den høiere Lov, som forud existerede, henhørende til den patriarkalske Husholdning. Det mindre Præstedømme blev siden efter fortsat i Levi Stamme; men de Præster, som gjorde Forretning ved det røde Hav, var uden Tvivl valgt af forskjellige Stammer ifølge deres Retfærdighed, uden Hensyn til deres Slægtlinie. Disse Præster er omtalt som værende blandt Israel, førend Herren udkaarede Aarons Hus af Levi Stamme. (Se 2 Moseb. 19 Kap. 6. 24. 29.) Og Herren sagde til Moses: „Lad ogsaa **Præsterne**, som kommer nær til Herren, hellige sig, at Herren ikke skal ramme dem." (22de Vers). Disse Præster, som her omtales kunde have været af Melchisedeks Orden, eller ogsaa af en Orden, lig den, som siden efter fortsattes i Levi Stamme. Til hvilken af disse Ordener de hørte er ikke aabenbaret; men det er aabenbaret, at de var Præster, anerkjendt af Gud, og at de „kom nær til Herren" i deres Embedsforvaltning. Baade det melchisedekske og aaronske Præstedømme havde Myndighed til at døbe, som Exemplet er givet i Jesu og Johannes den Døbers Embedsudøvelse.

13) Men alle Israels Fædre blev ikke alene døbt i Havet, men og ogsaa i Herlighedens Sky; det er „de drak af den aandelige Klippe, som fulgte dem, og denne Klippe var Kristus". Og Kristi Herlighed overskyggede dem som en Sky om Dagen og som Ild om Natten. De havde Tro paa Kristus, og blev døbt med Aanden, og drak endogsaa af den samme aandelige Klippe, som de døbte Troende, der levede efter Kristus. Derfor var det samme Evangelium, som prædikedes efter Kristus, ogsaa prædiket Aarhundreder før Kristi Tid, med alle dets Befalinger, Ordinancer og Velsignelser. Og Folket vidste om Kristus, og troede paa ham som deres tilkommende Gjenløser, med den samme Tro og det samme Haab, som dem, der levede efter hans Komme. Og de blev født af Vand og indgik i Guds Rige i alle Tidsaldere, naar et bemyndiget Præstedømme var paa Jorden.

14) Men Israels Daab i det røde Hav var ikke Oprindelsen til denne hellige Indstiftelse; den var saa gammel, som det evige Evangelium selv, af hvilke den udgjør en Del. Apostelen Paulus siger: „Men da Skriften forudsaa, at Gud vilde retfærdiggjøre Hedningerne ved Troen, prædikede den forud Evangeliet for Abraham, sigende: I dig skal alle Slægter velsignes." Gal. 3, 8. Det er øiensynligt, at Hedningerne og alle Nationer skal velsignes i Abraham; det vil sige ved at blive Abrahams Sæd ved Antagelse (Adoption), eller ved at modtage det samme Evangelium som

Abraham modtog, og vandre i hans Tros Fodspor. Uden Tro kunde Hedningerne ikke blive retfærdiggjort og blive Abrahams Sæd; thi Paulus siger videre: „Thi I, saamange som ere døbte til Kristum, have iført Kristum.“ „Men ere I Kristi, da ere I jo Abrahams Sæd og Arvinger efter Forjættelsen.“ Gal. 3, 27. 29.

15) Det er ikke at undres over, at Jøderne, under Mose Lov, døbte alle Nyomvendte af fremmede Nationer, eftersom de ikke kunde paatage sig Kristum eller blive Abrahams Sæd uden Daab. Det samme Evangelium, som blev prædiket for Abraham for at retfærdiggjøre ham, var siden efter altid bestemt til at retfærdiggjøre Hedningerne og alle Nationer, og da vi finder, at Daaben blev modtaget af de Sidste, maa de Første ogsaa have modtaget den. Derfor maatte Abraham saavelsom hans antagne Børn indgaa i Guds Rige ved den nye Fødsel, eller ved Daaben af Vand og Aand.

16) Vi bemærker, at Marci Evangelium er betitlet af dets Forfatter: „Begyndelsen til Jesu Kristi, Guds Søns, Evangelium.“ Men det er meget klart, at denne aldeles passende Titel havde ingen Hentydning paa, at Evangeliet da for første Gang var fremkommet, men havde udtrykkelig Hensyn paa Begyndelsen af de Tildragelser, som indbefatter Jesu Kristi Fødsel, Reiser og Gjerninger, som Forfatteren agtede at fortælle i sin Beretning eller Bog. At denne Titel ikke havde nogensomhelst Hentydning paa Evangeliets Oprindelse, er vel bekjendt af den Kjendsgjerning, at Tro og Omvendelse og andre Evangeliets Principer existerede i Aarhundreder forud, og blev prædiket for Israel i Ørken og for Abraham, den store Fader til alle døbte Troende af alle Nationer.

17) Endog selve Jorden blev døbt i den mægtige Syndflod. Jordens Daab, for at afto dens Synder, var en bogstavelig Fremstilling af alle bodfærdige Troendes Daab til at afto deres Synder. Ligesom Noa blev frelst fra Vandet i Arken, saaledes er de bodfærdige Troende frelste i Guds Rige ved Vand-Daaben. Apostelen Petrus, da han taler om Noas Ark, udtrykker sig meget passende, idet han siger: „Guds Langmodighed ventede i Noæ Dage, medens Arken blev bygget, i hvilken faa nemlig otte Sjæle blev frelst i Vandet, hvis Modbillede, Daaben, nu frelser os.“ Petr. 3, 20. 21.

18) Noa var en Retfærdighedens Prædikant, og opfordrede den dalevende Generation til at omvende sig. Men Retfærdighed kommer ved Evangeliet, thi Paulus siger: „Thi derudi (det er, i Evangeliet) aabenbares Guds Retfærdighed fra Tro til Tro.“ Rom. 1, 16. 17. Dersom Retfærdigheden bliver aabenbaret ved Evangeliet, kunde Noa ikke have prædiket Retfærdighed, og været en „retfærdig Mand og fuldkommen i hans Slægt“, uden at forstaa det.

19) Apostelen Paulus siger, at Jesus Kristus „bragte Liv og Uforkrænkelighed for Lyset ved Evangeliet.“ 2 Tim. 1, 10. Det følger heraf at hvosomhelst, der i nogen Tidsalder har havt Kundskab om „Liv og Uforkrænkelighed, maa have erholdt dette Lys igjennem Evangeliet. Derfor maa Enok, som blev forvandlet ved Troen til Liv og Udødelighed, have været vel bekjendt med Evangeliet.

20) Den retfærdige Abel, som var en Profet og levede samtidig med Adam, maa have forstaaet Retfærdighedens Lov, og havt Kundskab om

Kristi Offer, paa hvilken det Offer, han ofrede i Tro, var et Billede. Af disse Omstændigheder er det sikkert, at han var bleven lært Evangeliet.

21) Efter disse nu omtalte Kjendsgjerninger, kan det ikke fornuftigvis blive betvivlet, at Evangeliet, med alle dets Betingelser, Love, Ordinancer og Velsignelser, var bekjendt i Verden saa tidlig som i Adams Dage. Og at Tro, Omvendelse og Daab, eller Fødsel af Vand og Aand var bekjendt for Adam og alle hans retfærdige Efterkommere, som nogensinde indgik i Guds Rige.

22) Men de Hellige har et forøget Vidnesbyrd af den bestemteste Beskaffenhed, at Vand-Daaben begyndte med den menneskelige Slægts store Stammefader. For Kundskaben om den Kjendsgjerning skylder vi Tak til en Aabenbaring af Enoks Profetie, aabenbaret til Profeten Joseph Smith, i December 1830. Se „Pearl of Great Price“ Pag. 1, 2. 3.

23) Enok talte Guds Ord og sagde:

„Gud har kundgjort for mine Fædre, at alle Mennesker maa omvende sig. Og han kaldte paa Fader Adam med sin egen Stemme, og sagde; Jeg er Gud, jeg skabte Verden og Menneskene, før de blev til. Og han sagde ogsaa til ham: — – Vend dig til mig, og lyt til min Røst og tro og omvend dig fra alle dine Overtrædelser, og bliv døbt i Vand i min enbaarne Søns Navn, som er fuld af Naade og Sandhed, hvilken er Jesus Kristus, det eneste Navn, som skal gives under Himlen, hvorved Frelse skal komme til Menneskenes Børn; I skal bede om alle Ting i hans Navn, og hvadsomhelst I beder om, skal gives Eder. Og vor Fader Adam talte til Herren og sagde: Hvorfor maa Menneskene omvende sig og døbes i Vand? Og Herren sagde til Adam: See, jeg har tilgivet dig dine Overtrædelser i Edens Have. Deraf kom den Tale ud iblandt Folket, at Kristus havde udsonet for Arvesynden, hvorfor Forældrenes Synder ikke kan falde paa Børnenes Hoveder, thi de er rene fra Verdens Grundlæggelse af.

24) Og Herren talte til Adam, sigende: Eftersom dine Børn er undfangen i Synd, saa undfanges ogsaa Synd i deres Hjerter, naar de begynder at voxe op, og de smager det Bitre, paa det at de maa lære at vurdere det Gode. Og det er dem givet at kjende Godt fra Ondt; derfor kan de handle frit for sig selv; og jeg har givet en anden Lov og Befaling til dig; lær det derfor til dine Børn, at alle Mennesker, hvorsomhelst, maa omvende sig ellers kan de paa ingen Maade arve Guds Rige, thi intet Urent kan bo der, eller være i hans Nærhed; for i Adams Sprog er „Hellighedς-Menneske“ hans Navn; og hans enbaarne Søns Navn er „Menneskens Søn“, nemlig Jesus Kristus, en retfærdig Dommer, som skal komme.

25) „Jeg giver dig en Befaling at lære disse Ting frit til dine Børn, sigende, at eftersom de er født til Verden ved Faldet, som bringer Død, og ligesom der af Vand og Blod og Aanden, som jeg har skabt, er af Støvet bleven en levende Sjæl, ligesaa maa de fødes paany af Vand og Aand, og renses ved Blod ja min Enbaarnes Blod til Himmeriges Riges Hemmeligheder, at I maa blive helligede fra al Synd, og nyde det evige Livs Ord i denne Verden, og evigt Liv i den tilkommende, ja udødelig Herlighed. Thi ved Vandet holder I Budet, ved

Aanden bliver I retfærdiggjort, og ved Blodet bliver I helliggjort, saa at Eder gives Himlens Vidnesbyrd — Trøsteren — Den udødelige Herligheds fredsommelige Ting — alle Tings Sandhed — den, som opliver alle Ting — den, som kjender alle Ting og har al Magt, overensstemmende med Visdom, Barmhjertighed, Sandhed, Retfærdighed og Dom.

26) „Og nu, see, jeg siger Eder, at dette er Saliggjørelsens Plan for alle Mennesker: Min Enbaarnes Blod, som skal komme i Midten af Tiden. Og see, alle Ting har sin Lighed og alle Ting er skabt og dannet til at bære Vidnesbyrd om mig, baade Ting, som er timelig, og Ting, som er aandelig, som er i Himlene oventil, og Ting, som er paa Jorden, og Ting, som er i Jorden, og Ting, som er under Jorden; baade oventil og nedentil, alle Ting bære Vidnesbyrd om mig.

27) „Og det skete, da Herren havde talt med Adam, vor Fader, paakaldte Adam Herren, og han blev ført bort af Herrens Aand, og ført ned i Vandet, og lagt under Vandet, og blev bragt op igjen af Vandet, og saaledes blev han døbt; og Guds Aand neddalede over ham, og saaledes blev han født af Aanden; og han blev oplivet i sit Indre. Og han hørte en Stemme ud af Himlen, sigende: Du er døbt med Ild og med den Hellig=Aand. Dette er Faderens og Sønnens Vidnesbyrd fra nu af og for evigt; og du er efter hans Orden, som var uden Dages Begyndelse eller Aars Ende, fra al Evighed. See, du er Eet i mig, en Søn af Gud; og saaledes kan alle blive mine Sønner, Amen.

28) „Enok siger videre i sin Profeti:

„Og det skete, at Herren sagde til mig: Se! og jeg skuede og saa Sharons Land, og Enoks Land, og Omners Land, og Henis Land, og Shems Land, og Haners Land, og Hanannihahs Land og alle Indvaanerne deri; og Herren sagde til mig: Gaa til dette Folk og sig dem, at de skal omvende sig, at jeg ikke skal komme og slaa dem med Forbandelse og de skal dø. Og han gav mig en Befaling, at jeg skulde døbe i Navnet Faderens og Sønnens, som er fuld af Naade og Sandhed, og den Hellig=Aands, som bærer Vidnesbyrd om Faderen og Sønnen."

29) I første Mosebog, saaledes som den er oversat ved Inspiration af den nyere Tids store Profet, Joseph Smith, læser vi, at Noa prædikede Omvendelse og Daab. Vi giver følgende Uddrag:

30) „Og i de Dage var der Kæmper paa Jorden, og de søgte Noa for at borttage hans Liv; men Herren var med Noa, og Herrens Kraft var over ham.

31) „Og Herren ordinerede Noa efter hans Orden og befalede ham, at han skulde gaa ud og forkynde hans Evangelium for Menneskenes Børn, ligesom det blev givet til Enok.

32) Og det skete, at Noa raabte til Menneskene, at de skulde omvende sig; men de lyttede ikke til hans Ord, og endogsaa efterat de havde hørt ham, kom de frem for ham, sigende: See vi er Guds Sønner, har vi ikke taget til os selv Menneskenes Døtre, og spiser og drikker vi ikke, og tage vi ikke tilægte og giver bort i Ægteskab? Vore Hustruer føder os Børn, og disse er mægtige Mænd, som ligner Oldtidens, — Mænd af stor Berømmelse. Og de lyttede ikke efter Noæ Ord.

33) „Og Gud saa, at Menneskenes Ugudelighed var bleven stor paa

Jorden, og ethvert Menneske var hovmodigt og indbildsk i sit eget Hjertes Tanker, og de var onde bestandigen.

„Og det skete, at Noa vedblev at prædike for Folket, sigende: Lyt og giv Agt paa mine Ord; tro og omvend Eder fra Eders Synder, og lad Eder døbe i Jesu Kristi Guds Søns Navn, ligesom vore Fædre gjorde, og I skal modtage den Hellig Aands Gave, at I kan faa alle Ting aabenbaret; og dersom I ikke gjør dette, vil Syndfloden komme over Eder. Alligevel lyttede de ikke dertil, og det angrede Noa og det smertede ham i hans Hjerte, at Herren havde skabt Mennesket paa Jorden, og det bedrøvede ham. Og Herren sagde: Jeg vil udrydde Mennesket, som jeg har skabt, fra Jordens Overflade, baade Mennesker og Dyr, og allehaande Kryb, og Fuglene i Luften; thi det angrer Noa, at jeg har skabt dem, og at jeg har gjort dem, og han har paakaldt mig, og de har søgt hans Liv. „Pearl of Great Price“, Pag. 16, 17.

34) Af de foregaaende Anførsler seer man, at den store Saliggjørelsesplan, kaldet Evangeliet, var kjendt iblandt Menneskene før Syndfloden, fra Adam til Noa, i hvilken Tid Vanddaaben blev lært, saavelsom Tro og Omvendelse.

35) I Abrahams Historie, aabenbaret for Seeren Joseph Smith underrettes vi om, at det samme Evangelium lærtes Abraham ligesom hans Fædre. Følgende er et Uddrag:

36) „Men jeg, Abraham, og min Brodersøn Loth, bad til Herren, og Herren viste sig for mig og sagde: Staa op og tag Loth med dig, thi jeg agter at føre dig ud af Haran og at gjøre dig til en Tjener til at bringe mit Navn til et fremmed Land, som jeg vil give til din Sæd til en evig Eiendom, dersom de lytter til min Røst. For jeg er Herren, din Gud; jeg bor i Himlen, og Jorden er min Fodskammel; jeg rækker min Haand ud over Havet, og det adlyder min Røst; jeg byder Vinden og Ilden at være min Vogn; jeg siger til Bjergene: Vig bort! og see! de borttages af en Hvirvelvind i et Øieblik, pludseligt. Mit Navn er Jehovah, og jeg kjender Enden fra Begyndelsen af; derfor skal min Haand være over dig, og jeg vil gjøre dig til en stor Nation, og jeg vil velsigne dig over al Maade, og gjøre dit Navn stort blandt alle Nationer, og du skal være en Velsignelse for din Sæd efter dig, og i deres Hænder skal de frembære dette Embede og Præstedømme til alle Nationer, og jeg vil velsigne dem i dit Navn, thi saamange, som vil modtage dette Evangelium, skal blive kaldt efter dit Navn, og skal blive regnet som din Sæd, og de skal staa op og velsigne dig som deres Fader, og jeg vil velsigne dem, som velsigner dig, og forbande dem, som forbander dig, og i dig, det er: i dit Præstedømme og i din Sæd, som er dit Præstedømme (thi jeg giver dig en Forjættelse, at denne Rettighed skal vedblive i dig og i din Sæd efter dig, det vil sige, din virkelige Sæd eller din legemlige Sæd), skal alle Slægter paa Jorden velsignes; ja, med Evangeliets Velsignelser, hvilke er Saliggjørelsens Velsignelser, ja, det evige Lys.“ Se „Pearl of Great Price“, Pag. 21.

37) Saaledes seer man, at Alle, som i kommende Tidsaldere annammer det samme Evangelium som Abraham, skal blive Abrahams Børn, og han skal kaldes deres Fader, og de skal velsignes ved ham;

derfor frelses Fader Abraham og alle hans adopterede Børn ved det samme Evangelium, efter at være fødte først af Vand og derefter af Aanden og dette er den eneste Indgang til Guds Rige.

38) Den Levning af Josephs Stamme, som gik ud fra Jerusalem til Amerika, omtrent sexhundrede Aar før Kristus, holdt ikke alene Mose Lov, men døbte de bodfærdige Troende, overensstemmende med Evangeliet. Dette vedblev de at gjøre indtil Kristus kom og aabenbarede sig for dem, og viste dem sit Legeme efter sin Opstandelse, paa hvilken Tid han befalede, at Mose Lov skulde afskaffes og Evangeliet alene vedblive. See deres gamle Historie, kaldet „Mormons Bog."

39) Da Saliggjørelsens Plan, kaldet Evangeliet, var udtænkt eller antaget i Evigheden førend Verden begyndte, maa dens Alder være høiere end Jordens. Skjøndt Adam upaatvivleligt var den Første, som modtog Daab paa Jorden, var dog selve Indstiftelsen af meget større Ælde, eftersom den var indstiftet som een af Betingelserne for Frelse førend Verdens Grundlæggelse, og som, forsaavidt os er bekjendt, maa have været en Ordinance fra al Evighed, blot optaget efter de hellige Indstiftelser, ved hvilke ældre faldne Verdener blev frelst. Men lad dette forholde sig som det vil, Eet er vist, at Daaben er ligesaa gammel som Tro, Omvendelse, Syndsforladelse, Aandens Gave og Frelse i Guds celestiale Rige.

40) Vi vil nu undersøge den anden Afdeling af vort Emne, nemlig:

Daabens Maade.

Vi agter ikke at indlade os paa en vidtløftig Undersøgelse af Daabsmaaden, men blot at anføre nogle faa Steder af Guds Ord om denne Gjenstand, forbundne med nogle faa Beviser. Den Sætning, som vi agter at bevise er, at Daaben er en Neddyppelse.

41) Det er ikke nødvendigt at omtale Ordets Nedstammelse fra det Græske, som i Grundtexten betyder at nedsænke, at neddyppe; men vi skal fortælle nogle faa Exempler paa fordums Daab, saaledes som de er fortalt i Skriften. Johannes den Døber bestænkte ikke eller øste ikke Vand paa Folket, og kaldte det Daab, men han døbte talrige Mængder „i Jordans Flod." Mark. 1, 5. „Jesus kom fra Nazaret i Galilæa, og døbtes af Johannes i Jordan; og strax, der han steg op af Vandet, saa han Himlene aabnet, og Aanden ligesom en Due komme ned over ham; og der skete en Røst fra Himlene sigende: Du er min Søn, den Elskelige, i hvilken jeg haver Behagelighed." Mark. 1, 9. 10. Af disse Skriftsteder er det tydeligt, at de, som vilde døbes, kom fra alle Egne rundt omkring „til Jordans Flod" — stege ned i Floden" — „døbtes i Floden" — og „stege op af Vandet". Disse Kjendsgjerninger, forenede med den oprindelige Betydning af Ordet: at nedsænke, at dyppe beviser, at de, som fremstillede sig, bleve dyppede eller nedsænkte i Jordan. Den samme Maade brugtes saavel efter som før Jesu Korsfæstelse; da Philippus døbte Gildingen, „nedstege de begge i Vandet, baade Philippus og Gildingen, og han døbte ham." „Men der de opstege af Vandet, bortrykkede Herrens Aand Philippus." Ap. Gj. 8, 38. 39. Dersom Bestænkelse eller Overøselse havde været Daab, kunde de have staaet paa det tørre Land, ved

Bredden og forrettet Handlingen, men istedet derfor, nedstege de begge i Vandet", og „stege op af Vandet", bevisende derved tydeligt at de kunde ikke staa paa tørt Land og blot overøse eller bestænke, og kalde det Daab, hvilke mange af Nutidens falske Lærere gjør.

42) Johannes begav sig til saadanne Egne, hvor der var Floder og tilstrækkelig Vand til at nedsænke i. Derfor prædikede han i Ørken omkring Jordan; han gik ogsaa til Bethabara, hinsides Jordan, paa dens østlige Bredde, hvor han døbte store Mængder, som kom fra Jerusalem. en tredive engl. Miles Afstand; han døbte ogsaa i Aenon, nær ved Salem, fordi der var **„meget Vand"**. Joh. 3, 23. Aenon var omtrent 50 engl. Mile fra Jerusalem; og Aarsagen, hvorfor Johannes valgte dette Sted, saa fjernt fra Jerusalem, var: „fordi der var meget Vand". Dersom Daab var simpelthen at bestænke eller at øse lidt Vand paa den, som skal døbes, vilde det ikke have været nødvendigt at vælge et Sted, hvor der var **„meget Vand"**. En Kande Vand vilde have været tilstrækkeligt til at bestænke eller overøse Mange med. Den virkelige Kjendsgjerning, at „meget Vand" udfordredes, beviser upaatvivleligt, at de Paagjældende blev nedsænket.

43) Dersom Bestænkelse eller Overøselse vilde svare til Daab, kunde den udføres i en privat Bolig, og ikke udfodre meget Vand. Men Stokmesteren, endskjøndt det var Midnat, kunde ikke modtage Ordinancen uden at gaa ud af sit Hus til et Sted, hvor der fandtes tilstrækkeligt Vand. Der fortælles, at der skete pludseligt i stort Jordskjælv, saa at Fængslets Døre aabnedes ved Guds Kraft, og at Stokmesteren bragte Paulus og Silas ud af Fængslet ind i sit Hus, hvor de prædikede Herrens Ord for ham og for „Alle, som var i hans Hus". Og han tog dem til sig i den samme Stund om Natten, og aftoede deres Saar; og han blev strax døbt, og alle Hans. Og han førte dem op i sit Hus og satte et Bord for dem, og var glad med alt sit Hus i Tro paa Gud." Ap. Gj. 16, 25—35. Det er tydeligt nok, at de ikke blev døbt i Huset; thi efter Daaben „førte Stokmesteren dem op i sit Hus," hvor de før havde prædiket for ham og hans Familie. Midnattens Mørke forhindrede dem ikke fra at gaa ud og forrette Ordinancen. Al denne Uleilighed kunde været undgaaet og deres Klæder forblevet tørre og uforstyrret, dersom Bestænkelse eller Overøselse havde været Daab.

44) De romerske og kolossensiske Kristne blev begravet med Kristus i Daaben. Paulus siger til Menigheden i Rom: „Vide I ikke, at vi, saamange som ere døbte til Kristum Jesum, ere døbte til hans Død? Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, paa det at, ligesom Kristus er opreist fra de Døde ved Faderens Herlighed, saa skal og vi vandre i et nyt Levnet. Thi dersom vi ere forenede med ham ved Lighed med hans Død, da skal vi og være det i Lighed med hans Opstandelse." Rom. 6, 3. 4. 5. See ligeledes Colos. 2, 12. Død i en naturlig Betydning er Aandens og Legemets Adskillelse. Aanden sættes da fri fra dens „jordiske Hus" eller Tabernakel. Ordet Død mener altid en Adskillelse eller Fjernelse. I Parablen om den „forlorne Søn" siges den fra Familien adskilte og bortfjernede Søn at være død. Ved hans Tilbagevenden og Gjenforening med sin Fader, sagdes der om ham, at „han var død, og var bleven levende igjen."

Paa samme Maade mener „Død for Synden" Syndernes Fraskillelse fra hans Synder; derfor „den som er død (for Synden, er frigjort fra Synden." Denne Dødstilstand eller Fraskillelse fra Synden indkommer vi i ved Daaben. „Derfor er vi begravne med ham ved Daaben til Døden." „Og I vare Syndens Tjenere, men ere nu af Hjertet blevne den Lærdomsform lydige, hvilken I have annammet; og frigjorte fra Synden, ere I blevne Retfærdighedens Tjenere." Rom. 6, 7. 17. 18.

45) Daaben blev derfor indstiftet til at forestille eller vise Kristi Død, Begravelse og Opstandelse. Ved Begravelsen i Vandet forestilles, at vort gamle Menneske er dødet med alle dets Gjerninger, at ligesom Kristus engang døde for Synden, saaledes dør vi for Synden; at ligesom han afførte sig sit Legeme, saaledes aflægger vi vort „gamle Menneske" eller det naturlige Menneske; at ligesom hans Legeme blev nedlagt i Graven saaledes begraves vi i Vandet. Thi vi vide dette, at vort gamle Menneske er korsfæstet med ham, paa det at Syndens Legeme skal blive tilintetgjort, saa at vi ikke fremdeles skulle tjene Synden. Thi hvo, der er død, er frigjort for Synden." Rom. 6, 6. 7. Ved Opstandelsen af Vandet forestilles Kristi Opstandelse, at ligesom han opstod fra Graven til evigt Liv, saaledes opstaar vi fra vor Vand-Grav „til et nyt Liv", eller til det evige Liv, som er i Kristo. „Thi dersom vi er bleven forenet med ham ved Lighed med hans Død, da skal vi og være ham lig i hans Opstandelse." Dersom vi nu er døde med Kristi, tror vi ogsaa, at vi skal leve med ham; efterdi vi vide, at Kristus, efterat han er opreist fra de Døde, dør ikke mere; thi Døden hersker ikke mere over ham. Saaledes anseer ogsaa I Eder selv som døde for Synden, men som levende for Gud i Kristo Jesu, vor Herre." Vers 5. 8. 9. 11.

46) Overøselse eller Bestænkelse ligner ikke nogen Begravelse eller Opstandelse; men Nedsænkelse i Vandet og Fremkomsten af Vandet, ligner begge Dele. Hvad Lighed eller Sammenligning er der mellem at stænke nogle Draaber Vand paa Hovedet og en Begravelse? Vilde noget fornuftigt Menneske ansee et Lig for at være begravet, naar kun en Haandfuld Jord var kastet paa dets Hoved? Vilde det ikke være at gjekke den sunde Furnuft, at kalde et saadant Lig begravet? Vilde det ikke paa samme Maade være en høitidelig Gjekkelse for Gud, meget nær grænsende til Gudsbespottelse, at foregive i den hellige Treenigheds Navn at begrave et Menneske, med Kristum ved Daaben og kun at stænke lidt Vand paa Hovedet? Hvilken Fornærmelse mod Faderen, Sønnen og den Hellig-Aand at bruge deres hellige Navn i Forbindelse med saadant gudsbespotteligt Gjekkeri! Hvilken Fornærmelse mod ham som døde, som blev begraven, og som opstod igjen fra Graven, at foregive at høitideligholde disse store Begivenheder ved Bestænkelse, istedetfor Begravelse i og Opstandelse af Vandet. O, Kristenhed! Rigtigt beskrev Apostlen Johannes dig i Lighed med en utugtig Kvinde „fuld af Bespottelsens Navne!" Du har besmittet dig med Vederstyggeligheder af ethvert Slags; du har forandret det ældgamle Evangeliums Ordinance; du har istedet derfor indført en Ceremoni, opfunden af Mennesker, som Du kalder Daab, og som kun er Bestænkelse

du har bespottet den hellige Treenigheds Navn ved at udføre disse fornærmelige Gjekkerier for de høie Himles Aasyn.

47) Da vi af Bibelen har bevist, at den sande Døbemaade er „Nedyppelsen", vil vi nu anføre den opstandne og forheligede Jesu Ord, som han talte til de tolv Apostler, som han udvalgte blandt Oldtidens Beboere af Amerika til at være sine Tjenere, og til hvem han gav Fuldmagt til at døbe.

48) „Og det skete, at han (Jesus) talede til Nephi, (thi Nephi var iblandt Mængden) og han bød ham at komme frem. Og Nephi stod op og gik frem, og han bøiede sig for Herren og kyssede hans Fødder. Og Herren bød ham reise sig op. Og han reiste sig op og stod for ham. Og Herren sagde til ham: Jeg giver dig Magt til at døbe dette Folk, naar jeg igjen er opfaren til Himlen. Og atter kaldte Herren Andre og talede ligeledes til dem, og han gav dem Magt til at døbe. Og han sagde til dem: Paa denne Maade skal I døbe, og der skal ingen Tvistigheder være iblandt Eder. Sandelig siger jeg Eder, at hvo, som omvender sig fra sine Synder formedelst Eders Ord og ønsker at vorde døbt i mit Navn, dem skal I døbe paa denne Maade. See, I skal gaa ned og staa i Vandet, og i mit Navn skal I døbe dem. Og nu, see: disse er de Ord, som I skal sige, efter at have kaldet dem ved Navn: Med Fuldmagt af Jesum Kristum døber jeg dig i Navnet Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands, Amen. Og da skal I nedlade dem under Vandet, og bringe dem op igjen udaf Vandet. Op paa denne Maade skal I døbe i mit Navn." Mormons Bog, Pag. 602.

49) Vi vil nu gaa over til den tredie Afdeling af vort Emne, nemlig

Daabens Hensigt.

Daaben blev indstiftet til „Syndernes Forladelse". Daaben udsoner ikke for Synderne, men Jesu Kristi Blod blev udgydt i dette Øiemed, uden hvilket der ikke kunde være tilstaaet Menneskeslægten Tilgivelse paa nogensomhelst Betingelse. Endskjøndt Kristus har udsonet for Verdens Synder, har han alligevel ikke tilgivet dem. Udsoning for Synder er helt forskjellig fra Syndstilgivelse. Den første gives formedelst Guds Barmhjertighed, ved at hengive sin Søn, uafhængigt af Menneskets Handlefrihed; den anden gives ved Kristus, formedelst Udøvelsen af Menneskets Handlefrihed. Udsoningen skeer ved frivillig Naade alene, uden Gjerninger, medens Tilgivelsen gives af frivillig Naade kun paa Betingelse af Gjerninger.

50) Den første Betingelse, som Synderen har at efterkomme, er Tro paa Jesu Kristi Evangelium; den anden er Omvendelse fra alle Synder; den tredie er Daab til Syndernes Forladelse. Enhver af disse Betingelser er Gaver fra Gud til det faldne Menneske, kjøbt til ham ved Forsoningen; men Mennesket maa benytte sin Handlefrihed og modtage dem, ellers vil de tilbudte Gaver ikke gavne det. Det er en aldeles feilagtig Idee at antage, at Gud maa udføre disse Handlinger for Mennesket. Dersom de nogensinde udføres, maa Mennesket alene udføre dem. Gud vil ikke tro for Mennesket, heller ikke vil han omvende sig for Mennesket, ei heller vil han blive døbt til Forladelse for Menneskets Synder; dette er noget for Skabningen at gjøre, og som den har Kraft til at udføre formedelst Forsoningen.

51) Mange har anseet Daaben som kun „et udvortes Tegn paa indre Naade"; men det er en af Menneskenes, uinspirerede Forskrifter, og ikke nogen bibelsk Læresætning. Istedetfor at Daaben er „Tegnet paa en indre Naade," er den netop den Ordinance, ved hvilken den bodfærdige Troende erholder Syndernes Forladelse, som retfærdiggjør og bereder Hjertet for Modtagelsen af „en indre Naade". Syndsforladelse og „en indre Naade" gaar ikke forud for Daaben, men følger efter den.

52) De talrige Skarer, som kom til Johannes, blev ikke døbt i Jordan, fordi de tidligere havde faaet Tilgivelse og indre Naade; men de kom og bekjendte deres Synder og blev døbt til sammes Forladelse. Mark. 1, 4. 5; Luk. 3, 3.

53) De Tusinder, som det stak i Hjertet paa Pintsefestens Dag, spurgte Petrus og de øvrige Apostler sigende: „I Mænd og Brødre, hvad skal vi gjøre? Da sagde Petrus til dem: Omvender Eder, og Enhver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til „Syndernes Forladelse, og I skal faa den Hellig-Aands Gave." Ap. Gj. 2, 37. 38. Paa den samme Dag blev Tretusinde døbt, ikke som et Tegn paa en tidligere Forladelse af deres Synder, men „til deres Forladelse"; thi Daab er den af Gud bestemte Maade, hvorpaa de bodfærdige Troende bliver tilgivne.

54) Ananias, som Gud sendte for at prædike Evangeliet for Saulus af Tarsus, sagde til ham; „Hvi tøver du? Staa op og lad dig døbe, og dine Synder afto og paakald Herrens Navn". Ap. Gj. 22, 16. Saulus havde troet, omvendt sig, fastet og bedet omtrent tre Dage, og alligevel vilde Herren ikke afto hans Synder førend efter Daaben. Uden Tro, Omvendelse og Daab er der ingen Forjættelse i Evangeliet om Tilgivelse.

55) Men er det ikke muligt under nogen Omstændighed at faa Syndsforladelse før Daaben? Vi svare: Jo. Det er sandt, at Evangeliet lover ikke Tilgivelse førend efter udvist Lydighed til denne Ordinance, men alligevel kan Gud afvige fra den sædvanlige Maade at tilgive paa, og i enkelte Tilfælde give den, førend man har adlydt Tilgivelses-Ordinancen. Naar Gud seer, at et Menneske har Tro paa ham og er fast besluttet paa at adlyde enhver af Evangeliets Fordringer, saasnart som Leilighed gives, saa kan han antage Villien i Gjerningens Sted og give ham Tilgivelse, som om Daaben allerede var bleven forrettet. Gud antog sin Søns tilbudte Offer, Aartusinder før dette Offer blev givet paa Korset. Gud antog Abrahams tiltænkte Offer af Isaak som om den virkelige Handling var bleven udført. Et Menneske, som tror og omvender sig af sit ganske Hjerte og har til Hensigt at vorde døbt, kan i enkelte Tilfælde blive tilgiven, før han faar Leilighed til at opfylde sin Pligt.

56) Da en vis Mand, som var værkbruden, blev bragt til vor Herre, sagde han til den Værkbrudne, da han saa hans Tro: Søn vær frimodig, dine Synder er dig forladt". Matth. 9, 2. Da Jesus kaldte denne Mand „Søn", saa er det muligt, at han tidligere var bleven døbt til Syndernes Forladelse, og at de Synder, som ved denne Leilighed tilgaves, var Synder, som var begaaet efter han var bleven født af Vand. Men lad dette være som det vil, vist er det, at Manden havde stor Tro, vilde af sit ganske Hjerte adlyde Alt, hvad der maatte fordres af ham, og da Jesus saa hans gode Hensigter, tilgav han ham, som om han allerede havde adlydt.

57) Kvinden, som kom og badede Jesu Fødder med sine Taarer og tørrede dem med sit Hovedhaar, og kyssede og salvede dem, blev kaldet en stor Synderinde; men Jesus sagde til hende: „Dine Synder er dig forladt." „Din Tro har frelst dig; gak bort i Fred." Luk. 7, 48. 50. Det er tydeligt af denne Kvindes Tro og alvorlige Omvendelse, at hun i sit Hjerte vilde adlyde alle Evangeliets Fordringer; af denne Aarsag gaves Tilgivelse, idet Villien svarede for Gjerningen, indtil Leilighed tillod hende at adlyde.

58) Da Petrus prædikede for Cornelius's Husfolk, faldt den Hellig-Aand paa dem, og det endog før de blev døbt. Men strax efter blev de befalet at lade sig døbe i Herrens Navn. Cornelius havde seet en Engel og ventede paa at adlyde hvilkesomhelst Befalinger Petrus maatte ansee passende at give ham; og da Gud saa hans Beredvillighed til at adlyde, gav han ham den Hellig-Aand, som ellers ikke var forjættet før efter Daaben. I alle disse Tilfælde er Villien og Hensigten at adlyde i Fremtiden af Gud bleven betragtet, som om den allerede var sat i Udførelse; og under disse Omstændigheder kan det synes, som om han i enkelte Tilfælde afviger fra Evangeliets Plan at give Forladelse paa.

59) Men i alle disse Tilfælde vilde deres Synder, dersom Individerne efter erholdt Tilgivelse skulde have afslaaet at blive døbt til Syndernes Forladelse, blive beholdne og erindret imod dem; thi deres Synder var bleven tilgiven blot paa Betingelse af fremtidig Lydighed. Derfor siger Gud: „Men naar en Retfærdig vender sig bort fra sin Retfærdighed og gjør Uret, og gjør efter alle de Vederstyggeligheder, som den Ugudelige gjør, skal han da leve? Al hans Retfærdighed, som han har gjort, skal ikke ihukommes, i sin Forgribelse, som han har forgrebet sig med, og Synd, som han har syndet, i dem skal han dø." Ezech. 18, 24. En saadan Mand vil, omendskjøndt han engang er bleven tilgiven, og alligevel har vendt sig bort fra Lydighed, have alle sine tidligere Synder erindrede imod sig. Endskjøndt Gud kan tilgive Synder før Daaben, vil, da denne er en høitidelig Ordinance for Tilgivelse, de Synder, som kun betingelsesvis er bleven tilgiven, visseligen blive erindrede imod ham, og han vil omkomme i dem, dersom han afslaar at adlyde den.

60) Røveren paa Korset troede uden al Tvivl paa Kristus af sit ganske Hjerte og omvendte sig ydmygt, og vilde med største Glæde være bleven døbt, hvis det havde være muligt; derfor blev Villien antagen i Gjerningens Sted, saa at han sikrede sig et Løfte fra Frelseren om, at han paa den samme Dag skulde være med ham i Paradis, eller i Aandeverdenen, hvor Jesus gik hen for at prædike Evangeliet for dem, som er døde, eller for Aanderne i Forvaringen. Se 1 Petr. 3, 18-20 samt 4, 6. Skjøndt den virkelige Fødsel af Vand er nødvendig for at komme ind i Guds Rige, saa er der dog andre Boliger af mindre Herlighed end hans Rige, hvor den bodfærdige Røver, tilligemed de Forløste fra Aandernes Fængsel, kan erholde deres Arv.

61) Paradis sigter ikke altid til det Sted, hvor de Retfærdiges Aander opholder sig; men undertiden til det Sted, hvor de hedengangne Aander er, eller til Aandeverdenen i almindelig Forstand. En af Artiklerne i de kristne Kirker siger, at Kristus nedsteg til Helvede, efter at han var korsfæstet og da Røveren gik did, hvor han gik hen, maa han følgelig ogsaa

have gaaet til Helvede, eller som Petrus kalder det „et Fængsel“, hvor Aanderne af de Mennesker, der omkom i Syndfloden, havde været forvaret i mere end to tusinde Aar, og til hvem Jesus gik og prædikede Evangeliet, „at de kunde blive dømte for Mennesker i Kjødet,“ eller ligesom Mennesker der hører Evangeliet i Kjødet. I dette Paradis eller Fængsel for de Gjenstridige i Noæ Dage, kunde Røverens Aand blive undervist i Evangeliet, og hvis han og de andre derværende Aander annammede det, kunde de blive forløst, ikke ind i Guds celestiale Rige, hvis Herlighed er sammenlignet med Solen, men i den terrestriale Herlighed, som er sammenlignet med Maanen; thi det er umuligt at komme ind i det celistiale Rige uden at være født baade af Vand og Aand. Var Røveren født af Vand? Hvis ikke kom han aldrig ind i Guds Rige.

62) Da Daaben er til „Syndernes Forladelse“, saa lad Ingen smigre sig med, at han kan sikre sig denne uskatteerlige Velsignelse uden han allerede er bleven døbt, eller uden han agter at blive det ved første gunstige Leilighed. Joseph Smith, de sidste Dages store Profet og Seer, erholdt Tilgivelse for sine Synder flere Aar før Fuldmagten til at døbe blev gjengiven til Jorden, og førend han blev døbt; men Tilgivelsen var kun betingelsesvis grundet paa hans Forsæt at være lydig i Fremtiden. Dersom han, naar en gunstig Leilighed tilbødes ham til at annamme Daab til hans Synders Forladelse, havde afslaaet at efterkomme den, vilde de Synder, som betingelsesvis var bleven tilgiven flere Aar forud, være bleven erindret imod ham, og han vilde være bleven retfærdigt fordømt. Gud har kun een Plan i Evangeliet, hvorpaa han tilgiver Synder, og de tilsyneladende Afvigelser fra denne Plan er i Virkeligheden ikke Afvigelser, men kun en Tilgivelse af Synderne paa Forhaand, fordi det er den Bodfærdiges Hensigt at adlyde Tilgivelses-Ordinancen og alle andre Fordringer bekjendtgjorte for ham. Barmhjertighed og Tilgivelse gaves i alle Generationer før Kristus, ikke fordi der havde været noget uendeligt stort Offer gjort til at udsone for Synderne, men fordi det var „Hensigten“ at et saadant Offer skulde blive gjort i Fremtiden. Dersom det havde været muligt at dette Sonoffer kunde have slaaet feil, saa vilde de Synder, der var bleven tilgiven i de hedengangne Generationer være bleven tilbagekaldt og erindrede imod de Individer der bedrev dem; thi Guds Retfærdighed vilde ikke have tilladt deres Tilgivelse. Saaledes kunde heller ikke Guds Retfærdighed tillade en Synders Tilgivelse, som, naar en gunstig Leilighed tilbydes, forsømmer at efterkomme Tilgivelses-Ordinancen. Hans forrige Synder maa, skjøndt engang betingelsesvis tilgiven, blive tilbagekaldt og staa imod ham for at tilfredsstille Retfærdighedens Fordringer.

63) Da vi nu har afhandlet Daabens Ælde, Maade og Hensigt, vil vi gaa over til den fjerde Afdeling af vort Emne, som er det næste i Ordenen, nemlig:

Hvem skal døbes?

Hvilke er skikket til at modtage Daab? Vi svare: Alle dem, som er istand til at tro Evangeliet og omvender sig. De, som Johannes døbte i Jordan, var ikke Børn, men Personer, som var istand til at omvende sig og bekjende sine Synder. De som Jesu Disciple døbte, var istand

til at være hans Disciple. Joh. 3, 26. 4, 1, 2. I det Hverv, som Jesus overdrog Apostlerne, bød han dem at „lære" alle Folk og døbe dem, og sagde, hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig. Disse Individer maa have været istand til først at blive lært og for det andet at tro; saadant kunde ikke have været Tilfældet med smaa Børn. De tre Tusinde, som blev døbt paa Pintsefestens Dag, blev opfordret til at omvende sig før Daaben, og de „annammede Ordet med Glæde". Derfor kunde de ikke have været Børn. Samaritanerne, som blev døbt af Philippus, var Mænd og Kvinder, istand til at tro; derfor var der heller ikke Børn iblandt dem, der døbtes. Ap. Gj. 8, 12. Stokmesteren og hans Hus var istand til at blive prædiket for, og til at fryde sig i Herren, og følgelig ingen Børn. Og i Sandhed, vi har ikke et eneste Exempel paa Barnedaab i den hellige Skrift.

64) Spæde Børn har ikke Synd. Derfor behøver de ikke Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse. Kristus har udsonet for Adams Synd, og smaa Børn er levendegjort i ham uden Tro, Omvendelse, Daab eller nogensomhelst Gjerning. De er ubetinget frelste ved Forsoningen. Arvesynden er ikke en Synd, hvorfra Adams Efterkommere kan omvende sig; thi de har ufrivilligt faaet Del i den, og da de ikke kan omvende sig fra den, vil Daaben være til ingen Nytte, hvad Tilgivelsen angaar. Daaben er til Forladelse, ikke for Arvesynden, men for den gjørlige Synd. Hvis smaa Børn behøver Daab, behøver de ligeledes Tro, Bekjendelse og Omvendelse; thi Daab, uden Ledsagelse af disse Ting, nytter intet. Det er de troende, bekjendende og omvendte Individer, som erholder Tilgivelse ved Daaben, og ingen Andre; derfor faar smaa Børn, om de er Syndere, ikke Tilgivelse ved Daaben, og maa følgelig forblive i deres Synder og gaa til Helvede. Men smaa Børn er ikke Syndere; de er retfærdiggjort i Kristo og Medarvinger til Guds Rige. Da de ikke har nogen Synd at blive tilgiven, behøver de ingen Tilgivelses-Ordinance. Der er intet Bibelsted som fordrer, at smaa Børn skal fødes paany. Frelserens Ord til Nikodemus viser os Umuligheden af, at „Nogen" kan komme ind i Guds Rige uden den nye Fødsel af Vand og Aand; men Jesus hentyder intetsteds til, at smaa Børn behøver denne nye Fødsel; — i Sandhed, om de behøvede den, kunde de ikke erholde den, thi den nye Fødsel kan ikke tilstaaes uden Tro og Omvendelse, saavelsom Daab.

65) Døbningen af spæde Børn forudsætter, at de er Syndere. Men vi har overflødigen bevist, at de „er hellige" formedelst Kristi Forsoning, og at de med Hensyn til Uskyldighed og moralsk Renhed „hører Guds Rige til." Thi „ligesom ved Ens Fald (uden nogen Medvirken af Andre) Fordømmelse kom over alle Mennesker, saaledes skal ogsaa formedelst Ens Retfærdighed (naturligvis uden nogen af de Øvriges Medvirken) Livsens Retfærdighed komme over alle Mennesker." Rom. 5, 18. Men Vildfarelse er ligesom Oversvømmelse af Vand. Den standser ikke her. Dens Følger er mange; de er ogsaa mørke og fordærvelige. De, som praktiserer Barnebestænkelse, drager Folkets Opmærksomhed bort fra Evangeliets sande Ordinance angaaende de spæde Børn. „Og han sagde til dem: Lader de smaa Børn komme til mig og formener dem ikke: thi Guds Rige hører Saadanne til." „Og han tog dem i Favn, lagde Hænderne paa dem og velsignede dem."

Mark. 10, 14. 16. Dette er den guddommelige Institution, og Barnebestænkelse er en blot menneskelig Indstiftelse, og den leder Forældrene, som bringer deres Børn hen for at bestænkes, istedetfor at bringe dem til Herrens Tjenere for at velsignes, til at forsømme den Orden og det Exempel, som den Herre Jesus har vist os.

66) Endvidere, denne fordærvelige Skik saar Sæden til Gjenstridighed i Børnenes Hjerter. Naar de kommer til Skjælsaar og Alder, og den sande evangeliske Daab fremstilles for dem, saa er Intet mere almindeligt end at høre dem sige: „Vi er jo døbt. Vore Mødre lod os kristne, da vi var smaa Børn." Saaledes bliver denne menneskelige Tradition Grundvolden for deres Gjenstridighed. Lad alle retskafne og retsindede Fædre og ømme kjerlige Mødre gaa frem og indvie deres Børn til Gud ved at underkaste dem den hellige Ordinance „Velsignelsen." Lad dem holde sig fra at være Deltagere i en saa fordærvelig Usandhed, og en Opsætsighed, saa ødelæggende i sine Følger paa deres dyrebare Afkom.

67) Barnedaaben blev indstiftet af ugudelige Apostater flere Aarhundreder efter Kristus og er bleven os overleveret af falske Lærere fra den Dag af indtil nu. Millioner er bleven bedragen af denne sjælefordærvende Lære. Millioner er bleven forhindret fra at vorde døbt til deres Synders Forladelse under den falske og tomme Indbildning, at Barnedaaben var tilstrækkelig. O! hvor skuffet vil ikke alle Saadanne blive, naar de vaagner op af deres frygtelige Vildfarelse, og finder, at Barnedaab er en Vederstyggelighed for Gud!

68) Den femte og sidste Afdeling af vort Emne, som vi vil drøfte, er:

Daabens Nødvendighed.

Efter alt, hvad der er bleven sagt om Daabens Hensigt, synes det næsten at være overflødigt at dvæle ved dens Nødvendighed. Men da der i nærværende Tid er Mange, som anseer Daaben for uvæsentlig, og tror, at de kan vorde frelst uden den, føler vi, at det er af uendelig stor Vigtighed, at rette paa denne falske og farlige Forestilling.

69) Hvis Daaben er en Ordinance, hvorved Synden tilgives, som vi overflødigen har bevist at den er, saa maa den være væsentlig til Frelse, med mindre man kan blive frelst i sine Synder. Hvis man kan blive frelst uden at komme ind i Guds Rige, saa kan man blive frelst uden den ny Fødsel af Vand. Men er Syndernes Forladelse og Indtrædelse i Guds Rige, nødvendige til Salighed, da er Daaben ligesaa nødvendig.

70) Profeten Elisa sagde den Spedalske fra Syrien Maaden, hvorpaa han kunde blive ren, nemlig at to sig syv Gange i Jordans Flod. Men han for bort i stor Vrede, idet han tænkte, at Vandene i Syrien var ligesaa gode som i Jordan; men sidenefter adlød han, overtalt dertil af sine Tjenere, Opfordringen, og blev renset. Dersom han nu havde toet sig i en anden Flod, vilde det ikke have hjulpet ham; eller dersom han havde toet sig mindre end syv Gange vilde det ikke have været ham til noget Gavn, Gud har beskrevet Midlerne, og de maa bogstavelig efterkommes, ellers vil Velsignelsen ikke paafølge. Ligeledes er det med Hensyn til Daaben.

71) Da Israels Børn blev bidt af giftige Slanger, bød Gud, at en Kobberslange skulde opreises, paa det, at Enhver, som saa paa den, skulde vorde helbredet. Alle de, der var bidt, og som ikke vilde see paa den, anseende det for at være af ingen Vigtighed, døde af deres Gift. Ligedan med alle Syndere, der ikke vil lade sig døbe, da de anseer det for uvæsentligt; de vil dø i deres Synder og blive dømt.

72) Det hjelper ikke hvor moralsk og retfærdig en Mand er, heller ikke hvor mange Velsignelser han kan have modtaget; han vil, dersom han forsømmer Daaben, visseligen gaa Glip af Frelsen. Endskjøndt Cornelius var en retfærdig Mand, og gav store Almisser til de Fattige, og havde seet en Engel, manglede han alligevel een Ting, som var nødvendig til hans Frelse; og han var nødt til at sende Bud efter Petrus, der skulde sige ham Ord, hvorved han og hans Hus skulde vorde frelst. Da Petrus kom, faldt den Hellig=Aand paa Cornelius og hans Husfolk, og de talede i Tungemaal og prisede Gud. Men dog manglede de een Ting, uden hvilken de ikke kunde blive frelst. Dette var Vand=Daaben. Derfor „bød Petrus dem at lade sig døbe i Herrens Navn." Kunde de med al deres Retfærdighed blive frelste uden at adlyde denne Befaling? Nei, de kunde ikke; thi Engelen havde sagt, Petrus skulde sige dem Ord, hvorved de skulde vorde frelst. Hvis de altsaa havde forkastet hans Ord eller hans Befaling med Hensyn til Daaben, kunde de ikke være bleven frelst. Heraf sees, at Vand=Daaben er af stor Vigtighed til Frelse, og det bedste Menneske, der nogensinde levede, kunde ikke blive frelst uden den.

73) Vi har nu gjennemgaaet Daabens Ælde, Maade og Hensigt, og har tillige paavist, hvilke der er de rette Modtagere af denne hellige Ordinance, og vist, at den er absolut nødvendig til Salighed for alle Mennesker, hvor retfærdige de end maatte være. Og førend vi slutter dette Kapitel, vil vi i Herrens Navn formane alle Folk til at omvende sig fra sine Synder og blive døbt til Forladelse af samme, og de skal blive fyldt med den Hellig=Aand.

74) Kjere Læser! Har du i Sandhed omvendt dig fra enhver Synd? Er dit Hjerte ydmygt og din Aand angergiven? Ønsker du at blive døbt til dine Synders Forladelse? Hvis saa er, søg efter en Guds Mand, som virkeligen er bleven kaldet og ordineret til denne Fuldmagt, som Gud atter har gjengivet ved hellige Engles Betjening; og naar du har fundet en Saadan, som har Fuldmagt fra Himlen til at døbe, gaa med ham til Vandet, og han vil døbe dig i Faderens, Sønnens og den Hellig=Aands Navn, og da vil dine Synder blive tilgiven paa Jorden, og Velsignelsen vil blive beseglet i Himlen, og derefter skal du ogsaa blive døbt med Ild og den Hellig=Aand.

75) Men da den Hellig=Aand er en Velsignelse af en saadan uendelig Vigtighed, vil vi i det næste Kapitel tage fat paa dette Emne og vise, hvorledes denne kostbare Gave bliver modtaget, og hvad dens Virkninger vil være, naar man har faaet den. Men imidlertid formaner vi dig, kjere Læser, til at berede dig til at tro, omvende dig og blive døbt til dine Synders Forladelse for at kunne modtage denne store, himmelske Gave, at den maa bo hos dig, og at dit Legeme og din Aand, efter at være bleven renset formedelst Lydighed, maa være dens hellige Tempel fra nu af og for evigt.

Fjerde Kapitel.

Den Hellig-Aand.

Den Hellig-Aands Allestedsnærværelse.

---

1) Mennesket seer sig omgivet af et Universum af Stoffer, fyldte med iboende Kraft. Enhver Partikel synes at handle og virke. Til een Tid seer vi disse Stoffer udøve en stærk Sammenhængsdrift, til en anden Tid at lægge et kemisk Slægtskab for Dagen, eller at fremvise Loven for almindelig Tyngdekraft. I een Tilstand seer vi dem antage en gasagtig Form, i en anden en flydende, atter i en anden Tilstand en fast; undertiden sammenføier de sig i uregelmæssige Former, til andre Tider krystaliserer de sig i de fuldkomneste og skjønneste geometriske Figurer; til een Tid danner de fine og nydelige Blomster, fremstillende de pragtfuldeste og yndigste Farver, til en anden Tid forbundne med den taarnhøie, haarde Eg, som trodser Aarhundreders rasende Storme. I Sandhed, hele Naturen synes at virke, som om den var fuld af Liv, fuld af Visdom, fuld af Kraft. Intet ligger i Dvale; Intet handler paa Slump uden Lov. Enhver Partikel synes at være istand til at indtage utallige Stillinger, og i enhver af disse regjeres den fremdeles ved Lov, og sætter sig aldrig op imod eller afviger fra hin vidunderlige Krafts Bestyrelse, hvorved den regjeres og paavirkes.

2) Denne fine, levende, kraftige Virker fornemmes ved dens Operationer at være vidt og bredt udspredt i alle de af Naturens Stoffer som er kommen indenfor Menneskets Iagttagelse. Ikke een Substants er fritagen, ikke een Partikel undgaar dens kraftige Indflydelse, ikke een afviger fra den Sti, som er beskikket ved Visdommen og Kraften i det levende virksomme aandelige Væsen, som er i den.

3) Men hvad er dette levende, selvbevegende, kraftfulde og vidunderlige aandelige Væsen? Hvad er det, som saa rigeligt gjennemstrømmer den hele Natur? som ordner, forbinder, forener og beveger alle dens Stoffer? som organiserer dem i Værter, Dyr og Verdener? som forskjønner, bepryder og gjør baade Jordens og Himlens Fremstillinger saa storartede, og som udfolder en saa fuldendt Dygtighed og Visdom i alle dens afvexlende Virkninger? Hvad er Navnet paa dette det kraftigste af alle aandelige Væsner? Er det Varme? Er det Magnetisme? Er det Elektricitet? Er det Galvanisme? Er det Lys? Vi svare: Alle disse er dets Virkninger — Tilkjendegivelserne af dets Kraft, eftersom det virker paa, i og igjennem de synlige og usynlige Elementer. Disse er nogle af de udvendige og mere almindelige Fremstillinger af dets Herlighed, medens dets usynlige Virkninger, dets hemmelige Kræfter og dets evige Herligheds Fylde er tilbageholdt fra de Dødeliges Blik. Varme, Lys, Elektricitet og alle de forskjellige og storartede Fremstillinger i Naturen er kun Bevegelser, Svingninger og Kraftytringer af det levende, alt gjennemtrængende og vidunderligste aandelige Væsen, fuld af Visdom og Kundskab, kaldet den **Hellig-Aand.**

4) Daaben med den Hellig-Aand er af saa stor Vigtighed, at vi kan ikke føle os retfærdiggjort uden at anføre den hellige Skrifts Forjættelser med Hensyn til den. Da Mængden strømmede til fra alle Egnene rundt omkring for at blive døbt af Johannes den Døber i Jordans Flod, sagde Johannes til dem: „Jeg døber Eder vel med Vand til Omvendelse, men den, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, hvis Sko jeg ikke er værdig at bære; han skal døbe Eder med den Hellig-Aand og Ild," Matth. 3. 11.

5) Ifølge dette Skriftsted blev Daaben med den Hellig-Aand og Ild lovet Alle, som Johannes døbte med Vand, og som var sande Bodfærdige. Deres Omvendelse og Vanddaab sikrede dem ikke alene Syndernes Forladelse, men ogsaa Forjættelsen om en større Daab, som Jesus skulde meddele dem. Nogle har antaget, at Daaben med den Hellig-Aand og Ild var blot bestemt for Apostlerne og nogle faa Andre for at gjøre dem til Vidner om Jesus; men en saadan Formodning er feilagtig og i ligefrem Modsætning til Skriften. Enhver af Johannis Disciple underviſtes udtrykkeligen om, at denne større Daab var bestemt for dem.

6) Jesus blev døbt først med Vand i Jordans Flod „for at opfylde al Retfærdighed", og dette var et Lydigheds-Exempel eller Mønster, som alle Andre skulde følge. Strax efter at Jesus kom op af Vandet bad han, og „Himlene aabnedes, og den Hellig-Aand for ned i legemlig Skikkelse som en Due, over ham, og en Røst skete fra Himlen, som sagde: Du er min Søn, den Elskelige, i dig haver jeg Behagelighed." Luk. 3, 21. 22. Dette var den anden Daab, som Jesus modtog. Og Faderen tilkjendegav sit Bifald ved denne Leilighed ved at tale fra Himlene med lydelig Røst og erklære, at Jesus var hans enbaarne Søn.

7) Enhver bodfærdig Troende, som vil følge dette Jesu Exempel i at blive døbt først med Vand, er berettiget til og vil modtage den anden Daab med den Hellig-Aand og Ild; thi Forjættelsen er, at Jesus, som blev døbt med den Hellig.Aand, skulde meddele alle sine Børn denne herlige Daab. De to Slags Daab, som modtoges af Guds Søn, er derfor de samme, som alle Mennesker maa modtage for at blive Guds Sønner og anerkjendes som saadanne ved Guds Røst eller ved hans Aands Røst, hvilket er det samme. Lad Ingen smigre sig med, at han kan blive en Guds Søn uden disse to Slags Daab. Det er ved at vorde født af Kjød, at vi bliver Menneskenes Sønner; saaledes er det ved at blive født af Vand og Aand, at vi vorder Guds Sønner; og der gives ingen anden mulig Maade, hvorpaa vi kan blive hans Sønner, uden at vorde født af disse to Elementer: „Vand og Aand", efterfølgende det Exempel, som Jesus gav. Dersom Jesus, der var hellig, havde behov at døbes med Vand, „for at opfylde al Retfærdighed," hvormeget mere behøver ikke vi, som er vanhellig, at blive døbt med Vand, ikke alene for at „opfylde al Retfærdighed" ved at holde Guds Bud, men ogsaa for at erholde, formedelst denne Handling, Syndernes Forladelse, saa at vi kan blive beredt for den større Daab med den Hellig-Aand, og saaledes fødes paa ny af disse to rensende Elementer, uden hvilket Jesus har paa det Udtrykkeligste erklæret, at Ingen kan indkomme i Guds Rige.

8) Daaben med den Hellig-Aand hentydes til af Frelseren paa hans Himmelfartsdag. „Der han var forsamlet med dem," det er med sine Disciple, „befol han dem, at de ikke skulde vige fra Jerusalem, men oppebie Faderens Forjættelse, hvilken, sagde han, I har hørt af mig; thi Johannes døbte vel med Vand, men I skal døbes med den Hellig-Aand, om ikke mange Dage." Ap. Gj. 1, 4. 5. Kort derefter „blev eet hundrede og tyve af Disciplene alle opfyldte af den Hellig-Aand og begyndte at tale med andre Tungemaal."

9) Ilddaaben havde uden Tvivl Hentydning til den Hellig-Aands lutrende Egenskaber, der ligesom Ilden fortærer og tilintetgjør de onde Tilbøieligheder hos dem, som modtog den. De Dele af den Hellig-Aand, der antog Skikkelse af Tunger og gjordes synlige, havde Udseende af Ild. Det er til samme Slags Daab, som Profeten Malachias hentyder, da han forudsiger den anden Tilkommelse. Efter at have sagt, at Herren „skal pludseligen komme til sit Tempel," spørger Profeten: „Men hvo kan taale hans Tilkommelsesdag? og hvo kan staa, naar han skal sees? thi han er som en smeltende Ild, og som Tvætterens Sæbe. Og han skal sidde som den, der smelter og renser Sølvet; og han skal rense Levi Børn, og lutre dem som Guld og som Sølv." Malach. 3, 1. 2. 3. Der udfordres en Ild af en stor Hedegrad til at smelte og rense Guld og Sølv; og endskjøndt Levi Sønner, paa hvilke denne Ild skal sættes, vil udholde samme uden at fortæres, vil den dog fortære de Ugudelige, ligesom Avner eller Halm, og Herren vil fuldstændig rense sit Tærskegulv.

10) Denne samme Slags Daab er hentydet til hos Esaias: Hører I, som ere langt borte, hvad jeg haver gjort, og I, som ere nær, fornemmer min Styrke! Syndere i Zion ere forskrækkede, Bævelse haver betaget Hyklere, som sige: Hvo af os kan bo hos en fortærende Ild? Hvo af os kan bo hos Evighedens Brynde? Den, som vandrer i Retfærdigheder, og som taler Oprigtigheder, den, som foragter den Vinding, der kommer af Andres Undertrykkelse, den, der ryster sine Hænder for at beholde Skjenk, den, som stopper sit Øre fra at høre Blodskyld, og som lukker sine Øine fra at see paa det Onde, han, han skal bo i de høie Steder, Klippernes Befæstning skal være hans Ophøielse; hans Brød bliver givet ham, hans Vand er sikkert. Dine Øine skal beskue Kongen i hans Deilighed, de skal see det langtfraliggende Land." Es. 33, 13. 17. Den „fortærende Ild" og „Evighedens Brynde", som her tales om, er Ilden af Guds Herlighed, og de, som bor hos den, og i dens Midte, vil være de rene af Hjertet, som skrevet er i foregaaende Bibelsted, medens Frygt vil betage Synderne og Hyklerne i Zion, som seer dette brændende, fortærende Element indhylle de Retfærdiges Boliger og Forsamlinger.

11) Ild-Daaben er omtalt med stor Tydelighed af Esaias i følgende Ord: „Paa den samme Dag skal Herrens Grøde være til Deilighed og til Herlighed, og Jordens Frugt til Ypperlighed og Prydelse hos de Undkomne i Israel. Og det skal skee, at den Overblevne i Zion, og den, som er tilovers i Jerusalem, skal kaldes hellig, hver den, som er skreven til Livet i Jerusalem, naar Herren skal afto Zions Døtres Skarn og bortskylle Jerusalems Blod midt ud af den, ved en Aand, som dømmer, og ved en Aand, som optænder en Ild. Og Herren skal skabe

over hver Bolig paa Zions Bjerg, og dens Forsamlinger en Sky om Dagen, og Røg og skinnende Ildslue om Natten". Es. 4, 2—5. Heraf kan man see, at Zions Børn skal blive hellige, og skal bo i en skinnende luende og fortærende Ild, kaldet „Evighedens Brynde", som vil indhylle deres Boliger og Forsamlinger, og være rundt omkring deres Personer, hvilke vil, ved denne Ilds Lysglans, straale ligesom Mose Ansigt fordum. Naar dette skeer, er det intet Under, at Synderne i Zion vil blive forskrækket, og at Frygt vil betage Hyklerne! Saadanne Personer vil i de Dage ikke kunne taale Herrens Ild og Herlighed. Derfor vil de blive kastet hen i deres eget Sted, hvor deres Orm ikke dør, og deres Ild ikke udslukkes."

12) Moses blev døbt med den Hellig-Aand og med Ild, saa at hans Ansigt, da han kom ned fra Sinai Bjerg, efterat have været hos Herren i mange Dage, skinnede med en saadan Glans, at Israels Børn ikke kunde taale Lysets Klarhed og Styrke, men flyede og stod langt borte. Moses var nødt til at indhylle sit Ansigt, for at skjule dets Glans for Israel. Det er den selvsamme Ild, som saa ofte er bleven seet at omgive hellige Engle, naar de har vist sig for de Dødelige i deres Herlighed. Det var den selvsamme Ild, som hvilede over Israels Tabernakel og Leir i fyrretyve Aar i Ørken. Det var den Ild, som trængte frem blandt Oprørerne og fortærede dem i Tusindvis. Det var denne Ild, som fortærede det Offer, som Elias ofrede, og som endog fortærede Alterets Stene og Vandet, som var udgydt over samme. Det var den samme Ild, som opfyldte Salomons Tempel, da det indviedes. Det er den samme Ild, som omgiver den Israels Hellige; derfor kalder Paulus ham „en fortærende Ild". Det var den samme Ild og Hellig=Aand, der kom ned fra Himlen, lig Lyden af et vældigt Veir paa Pintsefestens Dag, — der blev seet i Form af adskilte Tunger — som styrede Disciplenes Tunger til at tale mange for dem selv ubekjendte Sprog.

13) Ved at høre Lyden af den Hellig=Aands vidunderlige Nedbalen over Disciplene, kom en stor Folkemængde tilsammen og hørte paa dem. Petrus underrettede dem om, at den Hellig=Aand, som Disciplene just havde annammet, var den samme Aand, som Gud havde lovet ved Profeten Joels Mund at udgyde i de sidste Dage over alt Kjød. Han belærte dem ogsaa om, at Jesus var opreist fra de Døde, og „efterat han nu er ophøiet ved Guds høire Haand og har annammet den Hellig=Aands Forjættelse af Faderen, haver han nu udgydt den, som I nu see og høre". (Ap. 2, 33.) „Men der de det hørte, gik det dem igjennem Hjertet, og de sagde til Petrus og de andre Apostler: I Mænd og Brødre! hvad skal vi gjøre?" Men Petrus sagde til dem: Omvender Eder, og hver af Eder lader sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skal faa den Hellig=Aands Gave; thi Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til, og alle dem, som er langt borte, saamange som Herren vor Gud vil kalde dertil." Ap. Gj. 2, 33 37—39.

14) Disse Skriftsteder, som er nedskreven i Apostlernes Gjerningers første og andet Kapitel, beviser paa det Bestemteste, for det Første, at den Hellig=Aands Nedbalen over de hundrede og tyve Personer var en Daab, ifølge Faderens Forjættelse. 1. Kap. 4. 5. For det Andet, at

Virkningerne af denne Daab med den Hellig-Aand baade saas og hørtes af mange Tusinde. 2 Kap. 33. Og endelig, at denne Faderens Forjættelse angaaende Daaben med den Hellig-Aand, var til den store Mængde, som Apostlerne prædikede for; og til deres „Børn" eller Efterkommere, og til „alle dem, som var langt borte", menende fjerne Nationer; og til saamange, „som Herren, vor Gud vil kalde dertil", menende alle Nationer, Slægter og Tungemaal, som vilde blive kaldede ved Evangeliets Prædiken; og til „alt Kjød", som skrevet er i Joels Profeti, henvist til ved denne Leilighed af Petrus. Derfor er Profeten Joel, Johannes den Døber og Jesus forenede i at bevidne, at Forjættelsen om Daaben med den Hellig-Aand er til alle Folk, som vil efterkomme Evangeliets Betingelser, som Forberedelse til dets Modtagelse.

15) Da vi nu har seet, at Alle, som har faaet Tilgivelse formedelst Tro, Omvendelse og Vand-Daab, er berettiget til Daaben med Ild og den Hellig-Aand, saa lad os dernæst undersøge, om denne himmelske Gave meddeles ved nogen Ordinance. Til Meddelelsen af Saliggjørelsens Velsignelser har Gud fastsat visse Betingelser eller Ordinancer, hvorigjennem han har behaget at give dem til Mennesket. Det var formedelst Paaskefestens Ordinance, at Israel blev frelst fra Fordærveren, medens Ægypternes Førstefødte blev ihjelslagen. Det var fordi Moses udstrakte sin Kjep over det røde Hav, at Herren adskilte Vandet og frelste Israel fra sine Fiender. Det var ved at slaa paa Klippen, at Vand sprudlede frem og slukkede deres Tørst. Det var fordi Moses opløftede sine Hænder mod Himlen, at Israeliterne seirede over Amalekiterne. „Og det skete, naar Moses opløftede sin Haand, da fik Israel Overhaand, men naar han lod sin Haand synke, da fik Amalek Overhaand. Men Mose Hænder blev tunge, og derfor tog de en Sten og lagde under ham, og han satte sig derpaa; og Aaron og Hur holdt hans Hænder op, En paa den ene Side, og En paa den anden Side; og hans Hænder blev holdt fast indtil Solen gik ned. Og Josva slog Amalek og hans Folk med skarpe Sværd". 2 Moseb. 17, 11—13. Det var ved at kaste et Træ i det beske Vand i Marah, at det blev sødt. 2 Moseb. 15, 25. Det var ved at blæse i Bæderhorn og ved at marschere omkring Staden Jericho, at Murene faldt ned. Det var fordi Præsterne bar Arken til Bredden af Jordans Flod, at dens Vande adskilte sig, og Israel gik over. Det var fordi Elisa slog Jordan med Eliæ Kappe, at han gik over tørskoet.

16) Da Profeternes Sønner spiste kogte Urter, blev de overtydet om, at nogle af dem var dødelig Forgift: derfor sagde de til Elisa: „Døden er i Gryden!" Men ved den simple Handling at kaste Mel i Gryden, tilintetgjordes de giftige Egenskaber. Ved den simple Handling, at Elisa bredte sig ud tre Gange over et dødt Legeme og bad, opreiste Gud samme til Liv. Elisa gjengav ogsaa et dødt Barn Livet ved at brede sig to Gange ud over dets Legeme. „Og han steg op og laa over Barnet, og lagde sin Mund paa hans Mund, og sine Øine paa hans Øine, og sine Hænder paa hans Hænder." 2 Kong. 4, 34.

17) Tiden vilde fattes os, dersom vi skulde omtale de Tusinder af andre Exempler, som findes baade i det Gamle og det Nye Testamente, hvorledes Gud skjenkede sine Vesignelser formedelst Lydighed til en eller

anden simpel Ordinance eller Fordring. De forordnede Midler, hvorved mange Velsignelser gaves, var i mange Tilfælde aldeles vilkaarlige, og havde tilsyneladende ingen saadan Forbindelse som Aarsag og Virkning. I de fleste Tilfælde var disse vilkaarlige Midler paabudne for at prøve Folkets Tro; thi dersom de ikke havde tilstrækkelig Tro til at adlyde hvilketsomhelst Bud, hvor simpelt det end var, vilde Gud ikke skjenke Velsignelsen. Hvad kunde være simplere end de Midler, som hentydes til i de to sidste Paragrafer? Og dog, hvor store var ikke de Velsignelser, som fulgte disse simple Handlinger!

18) Nogle af disse Indstiftelser var bestandige, og fortsattes fra Slægt til Slægt, og var nødvendig under enhver Husholdning, saadanne som Vanddaab, Haandspaalæggelse, Bøn, Gudsdyrkelse o. s. v.; andre var mere indskrænket i deres Natur, og skulde kun iagttages en bestemt Tid; saadanne var Omskjærelsen, Paaskefesten og mange af Mose-Lovens Anordninger; atter andre var indskrænket til de særskilte Personer, til hvilke de gaves, og var kun bestemt til at adlydes een Gang; saadanne var, at den syriske Spedalske toede sig syv Gange i Jordan, at den blinde Mand toede sine Øine i Siloams Dam, at Elisa kastede et Stykke Træ i Jordan, for at faa Jernøxen til at flyde op; at Petrus sendtes hen for at fange en Fisk og udtage af dens Mund en Penning til at betale Skatten med, Sendelsen af Tørklæder eller Linneddduge fra Pauli Legeme for at helbrede de Syge, og for at uddrive Djævle, og tusinde andre simple Midler, som var bestemt kun for at velsigne de enkelte Individer, og hvis Iagttagelse ikke skulde fortsættes af Andre. Alle de sidstnævnte Anordninger gaves ved Aandens Aabenbaringer, naar de behøvedes; de var af en saadan Beskaffenhed, at deres Oprindelse ikke kunde udledes fra nogen fast eller bestandig Lov; men der udfordres ny Aabenbaring i alle Tidsaldere for at frembringe dem.

19) Iblandt de vedvarende og faste Ordinancer, hvormed Gud i alle Husholdninger har meddelt Velsignelser, kan omtales

Haandspaalæggelse.

20) I den patriotiske Husholdning lagde Jakob formedelst Herrens Aand sine Hænder paa Ephraim og Manasse, Josephs to Sønner, og velsignede dem ved Profetiens Aand, dem og deres Slægter efter dem; og Jakobs Gud tog Hensyn til denne Velsignelse, og har opfyldt paa deres Afkom det, som blev profeteret og beseglet paa deres Hoveder, formedelst den hellige Ordinance, Haandspaalæggelse. 1 Moseb. 48.

21) Under den mosaiske Husholdning lagde Moses, efter Guds Befaling sine Hænder paa Josva, og han „blev fyldt med Visdoms Aand". 5 Moseb. 34, 9. 4 Moseb. 27, 18—23. Den betegnede Aarsag, hvorfor han fyldtes med Aanden, var Haandspaalæggelse, som klarligen viser, at Israeliterne forstod Beskaffenheden af denne hellige Ordinance, og vidste at Gud anerkjendte den som en Anordning, hvorved han udgjød sin Aand rigeligere paa sine Tjenere.

22) Ikke alene Israel, men ogsaa Syrierne, syntes at kjende, at Haandspaalæggelsen var den Anordning, som almindeligen brugtes for at meddele Velsignelser. Da Naaman den Syrier derfor kom til Elisa

med det Ønske at blive helbredet for sin Spedalskhed, blev han raadet til at gaa hen og to sig syv Gange i Jordan. „Da blev Naaman vred og for bort; og han sagde: See, jeg tænkte, at han skulde vist komme ud til mig, og staa og paakalde Herrens sin Guds Navn, og røre med sin Haand paa Stedet, og skille mig af med Spedalskheden.“ 2 Kong. 5, 11. Denne Mand, endskjøndt han var af en anden Nation, troede at Israels Gud kunde helbrede ham, men blev i Førstningen synligen skuffet, fordi Elisa ikke fulgte den sædvanlige Helbredelses-Maade ved at lægge sine Hænder paa ham og bede for hans Helbredelse. Dersom der ikke havde været en Ordinance i Israel, som almindeligen brugtes i dette Øiemed, vilde vist ikke Naaman, som var af en fremmed Nation, have ventet at faa nogen Velsignelse ved dette Middel, fremfor noget andet.

23) Jesus selv, endskjøndt han var Guds Søn og besad al Magt i Himlen og paa Jorden, udøvede ikke almindeligen sin Magt uden en Ordinance. Derfor læser vi om en stor Mængde Syge og Lidende, som blev helbredt ved hans Hænders Paalæggelse. Han lagde ogsaa sine Hænder paa de smaa Børn, og bad for dem, og velsignede dem. En Gang gik han op paa et Bjerg, og „kaldte til sig, hvilke han selv vilde; og de gik hen til ham. Og han ordinerede Tolv, at de skulde være hos ham, og at han kunde udsende dem at prædike.“ Mark. 3, 13, 14. Han lagde sine Hænder paa en Kvinde, som i atten Aar havde været bundet af Satan, og hun blev løst fra den onde Aand. Luk. 13, 11 — 16. Jesus sagde, at Alle, som troede hans Evangelium, skulde modtage visse Tegn, hvoriblandt det var forjættet, at „de skulde lægge Hænderne paa de Syge, og de skulde helbredes.“ Mark. 16, 18. Jesus lagde sine Hænder paa en blind Mand, og han blev for en Del helbredet; og han lagde atter sine Hænder paa hans Øine, og han blev fuldkommen helbredet. Mark. 2, 22 — 26.

24) Haandspaalæggelsen synes at have været en stor og hellig Ordinance, hvorved Guds Søn sædvanligvis helbredede de Syge, aabnede de Blindes Øine, gjengav de Døve deres Hørelse, styrkede de Svage, befriede dem, der var bunden af Djævle, ordinerede til Præstedømmet og udgjød Velsignelser over smaa Børn. Haandspaalæggelse var den hellige Ordinance, hvorved Jesus lovede, at alle Troende skulde helbrede de Syge. Haandspaalæggelse var den Ordinance, hvorved Apostlerne og Profeterne ordinerede Mænd til forskjellige Embeder i Tjenesten, beskikkede dem til forskjellige Missioner og beseglede Profeti- og Tungemaals-Gaven, og andre Gaver paa dem. Apost. Gjern. 13, 1—4; 1 Tim. 4, 14; 2 Tim. 1, 6. Det synes at have været vel forstaaet i alle Husholdninger, at der er en guddommelig Ordinance, hvorved Ordination, Fuldmagt, patriarkalske og profetiske Velsignelser, Børne-Velsignelse, Visdoms-Velsignelse, Gave til at profetere, helbrede og tale i Tungemaal, og talrige andre Tilkjendegivelser meddeltes.

25) Det er ved denne hellige og guddommelige Ordinance, at Daaben med den Hellig-Aand og Ild meddeles. De troende Samaritaner havde, endskjøndt de var bleven døbt i Vand og havde faaet en stor Glæde paa Grund af deres Synders Tilgivelse, ikke modtaget den Hellig-Aand; de var bleven født af Vand, men ikke af Aand. Den Hellig-Aand var tilbage-

holdt fra dem, fordi de ikke havde gjennemgaaet den hellige Ordinance „Haandspaalæggelsen". Philippus havde Myndighed til at døbe dem med Vand, men han havde ikke Myndighed til at forrette denne høiere Ordinance. Udførelsen af denne Ordinance tilhørte et høiere Kald end det, som Philippus eller Johannes den Døber havde. Jesus og de, som var ordineret til det samme Apostelskab som han, var de eneste, som havde Fuldmagt til, ikke alene at forrette Vand-Daab, men til at forrette den endnu større Daab med den Hellig-Aand og Ild ved Haandspaalæggelse.

26) Derfor, „da Apostlerne i Jerusalem hørte, at Samaria havde annammet Guds Ord, udsendte de Petrus og Johannes til dem, hvilke, der de kom ned, bad for dem, at de maatte faa den Hellig-Aand. (Thi den var endnu ikke falden paa Nogen af dem, men de var alene døbt i den Herres Jesu Navn). Da lagde de deres Hænder paa dem, og de fik den Hellig-Aand." Ap. Gj. 8, 14. 17.

27) Apostlerne i Jerusalem vidste god Besked paa, at disse Samaritaner ikke kunde faa den Hellig-Aand uden en bemyndiget Herrens Tjeners Haandspaalæggelse paa dem for denne Velsignelse. Samaritanerne havde troet; de havde omvendt sig; de var bleven døbt til Syndernes Forladelse; de havde faaet en stor Glæde; men uagtet alle disse Ting, manglede de een af de vigtigste og væsentligste af Evangeliets Velsignelser — den Hellig-Aands Gave. For at sikre sig denne Velsignelse maatte de efterkomme en høiere Ordinance, som kun en høiere Myndighed kunde forrette. Det var derfor af yderste Vigtighed, at en saadan høiere Myndighed blev sendt fra Jerusalem for at meddele dem Aanden, thi uden den kunde de ikke komme ind i Guds Rige.

28) Aarsagen, hvorfor den Hellig-Aand blev tilbageholdt fra Samaritanerne, indtil den blev meddeelt ved Haandspaalæggelsen var, at Gud havde til Hensigt, at de og alle Andre skulde forstaa at Haandspaalæggelsen var en guddommelig Ordinance; og at Folket ikke alene maatte forvente Syndernes Forladelse, men den Hellig-Aands Gave ved Evangeliets Ordinancer, forrettet af guddommeligt Bemyndigede.

29) For at vise den Agtelse, som Gud havde for denne Ordinance, vilde han ikke meddele den Hellig-Aand til Saulus af Tarsus, uden ved dette Middel. Ananias sagde til Saulus angaaende denne Gjenstand følgende: „Herren, Jesus, som aabenbaredes for dig paa Veien, ad hvilken du kom, har udsendt mig, at du skal faa dit Syn igjen og fyldes med den Hellig-Aand." Ap. Gj. 9. 17. Det seer ud som, at Sauli Tro, Omvendelse, Bønner og Fasten ikke var nok til at gjøre ham berettiget til denne kostbare Gave, uafhængigt af en Administrator. Det er meget almindeligt i nærværende Tid, at man tror at modtage Aandens Gave uden en bemyndiget Herrens Tjeners Haandspaalæggelse. Men den Plan, hvorved Gud meddeler Velsignelser, afviger almindeligen fra den af Menneskene opfundne. Dersom Saulus kunde have annammet Aanden uden en Guds Mands Betjening, hvorfor sendte Herren Annanias til ham for at han maatte „fyldes med den Hellig-Aand?"

30) Vi læser ogsaa, at Epheserne „lod sig døbe i den Herres Jesu Navn. Og der Paulus havde lagt Hænderne paa dem, kom den Hellig-

Aand over dem, og de talede med fremmede Tungemaal og profeterede." Ap. Gj. 19, 5—6.

31) Der Paulus taler om Begyndelses-Grundene i Guds Ord," nævner han „Læren om Daab og Haandspaalæggelse" i Forbindelse med Tro og Omvendelse. Hebr. 5, 12. 6. 2.

32) Af disse Skriftsteder lære vi, at Haandspaalæggelsen før Daaben med den Hellig-Aand var een af de første Ordinancer, som skulde administreres strax efter Vanddaaben, idet den var ligesaa væsentlig til Menneskets Saliggjørelse som Tro, Omvendelse og Vanddaab, Herrens Nadvere, Bøn o. s. v.; thi Ingen kan blive frelst uden at annamme den Hellig-Aand; og ingen kan annamme denne Gave, som ikke er villig til at modtage denne Evangeliets Ordinance. Naar et Menneske har det Forsæt i sit Hjerte at adlyde enhver af Evangeliets Fordringer, kan Herren undertiden forunde ham Syndernes Forladelse og den Hellig-Aands Gave, førend han adlyder nogen udvortes Ordinance, som i Tilfældet med Cornelius og hans Husfolk. Men skulde nogen, efter at have annammet disse Velsignelser, negte at adlyde disse Ordinancer, vilde Velsignelserne vorde dem fratagen og de kunde ikke blive frelst.

33) Gud har i vor Tid gjengivet Apostelskabets Myndighed til Jorden og befalet sine Tjenere at raabe til alle Nationer, Præster og Folk, at de skal omvende sig og lade sig døbe til Syndernes Forladelse, og han har ogsaa befalet sine Tjenere at bekræfte den Hellig-Aand paa alle døbte Troende ved at lægge deres Hænder paa dem i hans Søns, Jesu Kristi Navn. Af Lydighed til disse guddommelige Befalinger, besøger nu denne Kirkes Apostler og Tjenere de ikke-israelitiske Nationer, raabende Omvendelse og formanende Folket til at forsage deres Synder og tro paa det store og uendelig vigtige Budskab, som indeholdes i Mormons Bog, hvilken Gud har i sin Barmhjertighed aabenbaret ved hellige Engle for at berede et Folk, der kan taale Herrens den store og forfærdelige Dag.

34) Alle, som med oprigtige Hjerter vil modtage dette forberedende Budskab for Kristi Tilkommelse, vil faa et Vidnesbyrd om dets guddommelige Troværdighed ved den Hellig-Aands Tilkjendegivelser. Og disse Tilkjendegivelser skal være saadanne, at de skal give dem den fuldkomneste Kundskab om dets Sandhed, saa at de kan bære Vidnesbyrd ikke blot som Troende, men ogsaa som Vidner, idet de faar Kundskab fra Gud. Tro paa et guddommeligt Budskab er een Ting, men Kundskab er en anden. Tro leder til Lydighed, men Kundskab følger Lydighed. Tro kommer af Vidnesbyrd fremstillet for Sindet udenfra, men Kundskab kommer af den Hellig-Aands ligefremme Virken paa Sindet, hvilket giver større Forvisning end den, som kan erholdes paa nogen anden Maade.

35) Har du ikke, kjere Læser, modtaget Daaben med Ild og den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse af En, som har Myndighed fra Gud? Dersom du ikke har, er du ikke en ny Skabning i Kristo; du er ikke bleven født af Aanden: du er uberedt til at komme blandt Væsener, som bor hos Gud; thi de er fyldt af den Hellig-Aand, idet de er bleven renset og lutret ved Aanden, og fornyet i Sindet. Uden at du er renset, helliget, lutret og gjort til en ny Skabning formedelst denne opvækkende, livgivende og almægtige Aand, kan du ikke

indkomme i Himlen og bo hos Gud. Skuf dig ikke selv og antag, at du kan faa denne kostbare Gave ved blot at bede om den, naar du ikke er villig til at adlyde de Ordinancer, som Gud har forordnet, og hvorved du kan annamme denne Velsignelse. Smigre dig ikke selv med, at Gud vil høre dine Bønner, naar du beder om hans Aand, dersom du ikke adlyder. Dine Bønner, vil være en Bespottelse, med mindre du er villig til at adlyde, hvad der fordres, hvor simple Ordinancerne end kunne være.

36) Tillad mig, kjere Læser, paa en mild og kjerlig Maade at formane dig til, at du, snarest skee kan, omvender dig fra alle dine Synder og lader dig begrave i Vandet til Syndernes Forladelse ved En, som har Myndighed, og bliver bekræftet, som den hellige Skrift lærer, til Annammelse af den Hellig-Aands Gave ved Haandspaalæggelse. Om du vil gjøre disse Ting, skal du visseligen blive døbt med den Hellig-Aand og Ild, og vorde fyldt med Guds Kjerlighed og nyde et herligt Haab om et evigt Liv.

Femte Kapitel.

Aandelige Gaver.

Opregningen af de aandelige Gaver. — Deres Uddeling i Kirken. — Aabenbarings-Gaven. — Profetiens Gave. — Gaven at udlægge Tungemaal. — Seerens Gave, eller den Gave at kunne see med Urim og Thummin. — Den Gave at see Syner og drømme Drømme. — Ingen Lighed mellem Bibelens Religion og den nyere Kristendom.

---

1) **Aandelige Gaver** er de Velsignelser, som gives af den Hellig-Aand til alle dem, der er delagtiggjort i den. Naarsomhelst den Hellig-Aand tager Bolig i et Menneske, saa ikke alene renser, helliggjør og lutrer den det i Forhold til, som det underkaster sig dens Indflydelse, men den meddeler det tillige nogle Gaver i den Hensigt at gavne det selv og Andre. Ikke En, som er bleven født af Aanden, og som forbliver trofast, vedbliver at være blottet for en aandelig Gave. En, der er uden en aandelig Gave, har ikke Guds Aand boende i sig i tilstrækkelig Grad til at frelse ham; han kan ikke kaldes en Hellig eller et Guds Barn, thi alle Hellige, som udgjør Kristi Kirke, er døbt i den samme Aand og Enhver, uden Undtagelse, er delagtiggjort i en eller anden aandelig Gave.

2) De aandelige Gaver, som er meddelt til Kirken, er meget talrige, hvoriblandt vi vil omtale følgende: Aabenbaringer og Profetier; Oversættelse af hellige Skrifter fra fremmede og ubekjendte Sprog; at kunne see ved Urim og Thummim, eller en Seers Gave; Syner,

Drømme og Drømmes Udtydning; at kunne skjelne mellem Engle og Aander; Magt over Djævle og urene Aander; Magt til at modvirke dødeligt Gift, dæmpe Ildens Rasen og tillukke vilde Dyrs Mund; Magt over Træer, Bjerge, Jord, Luft og Vand; Magt til at helbrede de Syge, Lamme, Blinde, Døve og Stumme; til at slaa de Ugudelige med Plager, Hunger og Død; til at tale med nye Tunger, eller at udlægge samme; til at udføre store Mirakler, opreise Døde, eller at optages fra Jorden til Himlen. Alle disse og mange andre, altfor talrige til at opregnes, er Gaver fra Gud til Kirken ved den Helligaands Virksomhed og Kraft, der er udgydt over sammes Medlemmer.

3) Ethvert Medlem erholder ikke alle disse Gaver, men de er uddelt i hele Samfundet, ifølge Aandens Villie og Visdom. Til Nogle gives een, til Andre en anden; Nogle faar mindre Gaver, Andre større; eet Medlem kan maaske kun have een Gave, en anden kan have mange; En kan maaske have Magt til at tale i forskjellige Nationers Sprog, en Anden kan have den Gave at udlægge dem; En kan have den Gave „at helbrede de Syge", men ikke have den Gave „Tro til at helbredes", naar han selv er syg; Nogle kan have Magt til at helbrede de Syge, men ikke Magt til at gjøre Mirakler, saasom at beherske Elementerne eller Naturens Love; Nogle kan have Magt til at udføre store Mirakler, men ingen Magt til at see Syner, eller at bedømme Aanderne; Nogle kan være fyldt med Profetiens Gave, men ikke have Gave til at see med Urim Thummim; Andre kan have en Seers Gave, men ikke Gave til at tale i Tungemaal eller udføre Mirakler. Til Nogle kan alle disse Gaver være given, saa at de kan forstaa dem alle og være skikket til at opdage en eller anden falsk Gave, og til at præsidere over hele Kirken, saa at Alle kan have Gavn deraf. Disse aandelige Gaver er uddelt blandt Kirkens Medlemmer, overensstemmende med deres Trofasthed, Omstændigheder, naturlige Evner, Pligter og Kald, paa det at det Hele kan blive retteligen undervist, befæstet, fuldkommengjort og frelst.

4) Til Undervisning for Alle, der ønsker at lære, vil vi forklare nogle af de vigtigste aandelige Gaver, een for een, og begynde med

Aabenbarings-Gaven.

I alle Tidsaldere og Husholdninger, naar Guds Kirke har været paa Jorden, har Aabenbarings-Gaven været en af Aandens vigtigste Gaver. Den er væsentlig for Kirkens Tilværelse; thi uden den vilde Kirken blive ligesaa livløs, som det menneskelige Legeme uden Føde, Drikke eller Luft. Ligesom det forkrænkelige Legeme vilde dø og opløses uden disse nødvendige Elementer, saaledes vilde Kristi Legeme — Kirken — dø, opløses og ophøre at være til paa Jorden, hvis denne væsentlige aandelige Gave blev tagen fra den. Aabenbarings-Gaven er Kirkens aandelige Mad og Drikke og sande Liv. Uden den har Gud aldrig antaget og vil aldrig anerkjende nogen Kirke som sin egen, i nogen Tidsalder eller Slægt, eller blandt noget Folk, Stamme eller Tungemaal.

5) Aabenbarings-Gaven er nødvendig i Kirken for at aabenbare Læresætninger. Mange gode Principer er i de forskjellige Tidsaldere bleven aabenbaret med Hensyn til Saliggjørelsens Lærdomme, hvilke

er bleven nedskreven til Menneskets Gavn. Men disse nedskrevne Læresætninger var aldrig bestemt til at erstatte Nødvendigheden af Aandens Aabenbaringer med Hensyn til de samme Gjenstande. Fordi Aanden aabenbarede Læren om Tro og Omvendelse til Menneskene før Syndfloden, var det ikke sagt, at de paafølgende Aabenbarere efter Syndfloden ikke skulde faa de samme gode Principer aabenbaret til dem. Fordi Tro og Omvendelse blev aabenbaret i Mose-Bøgerne, var det ikke sagt, at de samme Lærdomme ikke skulde paany aabenbares hos Jeremias, Ezechiel og i andre af det Gamle Testaments Skrifter. At Matthæus, Markus og Johannes blev inspirert til at skrive Lærdomme, det hindrede ikke Petrus, Paulus, Jakob og Juda fra at skrive om de samme, drevne ved Aanden. Det er i Sandhed een af Inspirationens Særkjender, at den samme Lærdom gjentagende aabenbares i forskjellige Tidsaldere og ved forskjellige Aabenbarere. Aarsagen, hvorfor der er en Gjentagelse af Aabenbaringer om den samme Gjenstand, er ikke fordi den er fuldkommen ubekjendt, men fordi der er mange andre Principer forbundne med den, hvilke det er af Vigtighed at aabenbare, og som ikke kunde fremstaa med den samme gode Virkning, dersom de affondredes fra Principer, som fordum blev aabenbaret.

6) En anden Aarsag, hvorfor den samme Lærdom gjentagende aabenbares i efterfølgende Generationer, er fordi den maaske ikke er saa tydelig for de efterfølgende Generationer, som for den, for hvem den aabenbaredes, idet de Sidste er aldeles ubekjendte med Omstændighederne, hvorunder den gaves. For at bortrydde denne Dunkelhed, aabenbarer Gud den samme Lærdom i efterfølgende Tidsaldere med saadanne Forklaringer, som er nødvendig for at gjøre dem tydelige for Alles Forstand. Sproget er undertiden dunkelt og meget ufuldkomment, i Særdeleshed naar hellige Skrifter er bleven oversatte fra eet Sprog til et andet af uinspirerede Mænd. Aabenbarernes virkelige Mening er ikke altid fuldeligt forstaaet, derfor opstaar der Meningsforskjel og stor Uenighed. For at bortrydde disse Onder er Aabenbarings-Gaven nødvendig, for at bekjendtgjøre Lærdommen paany, i et Sprog, som kan forstaas, og saaledes forene de Helliges Anskuelser og gjøre dem til Eet.

7) Aabenbarings-Gaven er nødvendig i Kirken ikke alene for at aabenbare i større Tydelighed, hvad der tildels er bleven fordunklet ved Traditioner og mange andre forenede Aarsager, men ogsaa for at bringe Lærdomme for Dagen, som næsten eller ganske har været tabt, saasom Ægteskab for Evigheden, Formerelsen af Menneskeslægten efter Opstandelsen, alt Kjøds Aanders Forudtilværelse, Aandernes Forløsning fra Forvaringen ved at prædike Evangeliet for dem, Daab for de Døde, Dyrenes Forløsning og Udødelighed og en Mængde andre Lærdomme, som tydeligen engang har været forstaaet, hvilket Skriften tilkjendegiver ved mere eller mindre dunkle Hentydninger. Aabenbarings-Gaven vil derfor aabenbare og tydeliggjøre saadanne Lærdomme, som har været tabt for Verden i Aarhundreder.

8) I forskjellige Husholdninger er der almindeligen nogle aldeles nye Lærdomme, som ikke har været aabenbaret i nogen foregaaende Tidsalder. Aabenbarings-Gaven er derfor nødvendig for at paapege hvilke Lærdomme, der er bestemt til at være særegne for den Husholdning, i hvilken de er given. Omskjærelsen var særegen fra Abraham til Kristus;

Paaskefesten og mange af Israels Love og Ordinancer var særegne under den mosaiske Husholdning; Sakramentet, Herrens Nadvere, var særegent for den kristne Husholdning; Samlingen af alle Ting til Eet, baade i Himlen og paa Jorden, hvilke er i Kristo, er særegen for Tidernes Fyldes store og sidste Husholdning. Indsamlingen af de tolv Israels Stammer, Opbygningen af det gamle og nye Jerusalem, og Forberedelserne for den anden Tilkommelse, vil indeslutte mange Lærdomme, Ordinancer, Forordninger, Bud og Indstiftelser, som er særegne for den sidste Husholdning. Aabenbarings-Gaven er derfor nødvendig for at frembringe baade nye og gamle Ting.

9) Aabenbarings-Gaven er nødvendig for at tilkjendegive de Kald, Gud paalægger Menneskene. Der er mange Beskikkelser i Kirken, saasom til Apostler, Profeter, Evangelister, Biskopper, Ældste, Hyrder, Lærere og Diakoner. Uden Aabenbaring kunde det ikke vides, hvilken Aanden udvalgte til at indsættes i disse ansvarsfulde Stillinger. Uden Aabenbaring kunde der altsaa ingen lovlige Autoriteter blive beskikket, og Kirken vilde som en nødvendig Følge ophøre paa Jorden, naar de Sidste som var beskikket ved Aabenbaring, forlod dette Liv. Det indrømmes baade af Katholiker og Protestanter og næsten af den hele Kristenhed, at der ikke har været Aabenbaringer siden det første Aarhundrede af den kristne Tidsregning; følgelig kunde ikke nogen blive kaldt til Tjenesten efter det Tidsrum, og derfor maatte Kirken, da de Embedsmænd, som levede i Slutningen af det første Aarhundrede døde, have ophørt. Det vil sige paa den østlige Halvkugle.

10) Aabenbarings-Gaven er ogsaa nødvendig for at bekjendtgjøre Pligterne for Kirkens Embedsmænd. I den kristne Kirke i Apostlernes Dage blev Ordets Tjenere beskikket Missioner til forskjellige Lande ved den Hellig-Aands Aabenbaring; de blev ogsaa veiledt ved Aabenbaring i deres daglige Pligter; de blev forbudt ved Aabenbaring at besøge nogle visse Steder, som de agtede at besøge, og blev befalet at besøge visse Lande, hvortil de ikke agtede sig. Uden Aabenbaring kunde de hverken kaldes til Tjenesten eller handle i samme, var de endog bleven kaldede. Tag derfor blot denne ene aandelige Gave bort og Kirken vilde nødvendigvis ophøre paa Jorden.

11) En anden meget vigtig aandelig Velsignelse, som er nødvendig for Kristi Kirkes Tilværelse paa Jorden, er

Profetiens Gave.

Denne Gave er en Velsignelse, meddelt ved den Hellig-Aand til Mange i Kirken, og ansees som en af de bedste Gaver. Apostelen Paulus formaner Menigheden med disse Ord: „Higer efter Kjerligheden, tragter efter de aandelige Gaver, men mest at I maatte profetere. Thi den, som taler med et fremmed Tungemual, taler ikke for Mennesker, men for Gud; thi Ingen forstaar det, men han taler Hemmeligheder i Aanden. Men hvo, som profeterer, taler Mennesker til Opbyggelse og Formaning og Trøst. Hvo, som taler med et fremmed Tungemaal, opbygger sig selv; men hvo, som profeterer, opbygger Menigheden. Jeg vilde, at I alle kunde tale med fremmede Tungemaal, men mere, at I kunde

profetere; thi den, som profeterer, er større end den, som taler med fremmed Tungemaal, uden saa er, at han det udlægger, saa at Menigheden har Opbyggelse deraf." 1 Korinth. 14, 1—5.

12) Profetiens Gave gives til Nogle i Menigheden til alle Medlemmers „Opbyggelse", „Formaning" og „Trøst". Profetierne udsagte af Profeterne i Menigheden, er af mere Gavn for Troende end for Vantro. Derfor siger Paulus, da han sammenligner den større Nytte af at profetere, med dem, at tale med fremmede Tungemaal: „Derfor er disse Tungemaal til et Tegn, ikke for dem, som tror, men for de Vantro; men den profetiske Gave er det ikke for de Vantro, men for dem, som tror. Naar altsaa den ganske Menighed kom tilsammen, og Alle talede med fremmede Tungemaal, men der kom Lægfolk eller Vantro ind, vilde de ikke sige, at I vare galne? Men dersom Alle profetere, og der kommer nogen Vantro eller Lægmand ind da overbevises han af Alle, han vises tilrette af Alle, hans Hjertes skjulte Tanker aabenbares; og saa vilde han falde paa sit Ansigt og tilbede Gud, og forkynde, at Gud er sandeligen i Eder." 1 Korinth. 14, 22—25.

13) Af disse Skriftsteder kan vi forstaa de virkelig store Velsignelser, som Troende fik formedelst Profetiens Gave; de blev opbygget, formanet og trøstet. Ja, endog Vantro, for hvilke Paulus siger, at Profetiens Gave ikke er bestemt som et Tegn, overbevises, idet de faar deres Hjertes skjulte Tanker aabenbaret, og nødes til at falde paa deres Ansigt og tilbede Gud. Naar Hjertets Hemmeligheder, som ikke kjendes af Andre end de Paagjældende selv, aabenbares klarligen ved Profetiens Gave, saa overbeviser det dem saa kraftigen om, at Guds Aand maa i Sandhed være i saadanne Profeter.

14) Nogle har formodet, at Profeterne i den kristne Kirke var blot Formanere og ikke Aabenbarere af tilkommende Begivenheder eller skjulte Ting. Men som Tillæg til, hvad vi allerede har anført om denne Gaves Beskaffenhed henviser vi til Følgende: „Men nu, Brødre! dersom jeg kom til Eder, og talede med fremmede Tungemaal, hvad gavnede jeg Eder, dersom jeg ikke talede med Eder enten ved Aabenbarelse, eller ved Kundskab, eller ved Profeti, eller ved Lærdom." 1 Korinth. 14, 6. Dette Skriftsted beviser tydeligen, at Kristi Tjenere ikke alene formanede, men ogsaa virkeligen talede ved „Aabenbaring". Atter i det samme Kapitel spørger Paulus i det 26de Vers: „Hvad bør da skee, Brødre? Naar I kommer sammen, da haver hver af Eder en Salme, han haver en Lærdom, han haver et fremmed Tungemaal, han haver en Aabenbaring, han haver en Udlæggelse". Deraf kan vi forstaa, hvorledes den kristne Menighed dyrkede Gud i deres Forsamlinger. Formedelst den Hellig-Aands Virken modtog de Salmer, Lærdomme, Tungemaal, Udlæggelse af Tungemaal, Aabenaarelser og Profetier. Ved alle disse Gaver blev Menigheden høiligen opbygget; men især ved Aabenbarelse og Profetier. Ved de sidste aabenbaredes Hjertets Hemmeligheder, og Fremtidens skjulte Tildragelser bekjendtgjordes tydeligen.

15) Profeter i den kristne Kirke var meget talrige; og de var saa ivrige i at underrette Menigheden om enhver Aabenbaring, som Gud gav dem, at de ikke iagttog Orden og ventede den ene paa den anden;

Flere pleiede ofte at fortælle deres Aabenbaringer paa een Gang, hvilket frembragte Forvirring. Paulus irettesætter dem for dette og giver dem den nødvendige Undervisning angaaende Maaden, hvorpaa de skulde levere deres Profetier. Han siger i det 29de Vers: „Af Profeter tale to eller tre og de andre bedømme det". Dette var meget mere overensstemmende med god Orden, end at de alle skulde profetere paa een Gang. Naar to eller tre Profeter, den ene efter den anden, havde forkyndt hvad Gud havde aabenbaret dem, var de andre Profeter, som lyttede til, beredte til at bedømme, om de Profetier, de havde hørt, var af Gud, eller om de var yttret af menneskelig Visdom. Og paa denne Maade blev Menigheden forhindret fra at blive bedragen ved falske Aabenbaringer og Profetier. Ved at iagttage denne Orden og kun lade to eller tre Profeter tale, førend Bedømmelsen afgaves, havde deres Forsamlinger en bedre Leilighed til at erindre, hvad som blev aabenbaret, end om Bedømmelsen var bleven udsat indtil Alle havde talt. Atter siger Paulus i det 30te til det 33te Vers: „Men dersom en Anden, som sidder der, faar en Aabenbaring, da tie den Første. Thi I kunne alle profetere, den Ene efter den Anden, at Alle kunne lære, og Alle blive formanede. Og Profeters Aander ere Profeter underdanige — thi Gud er ikke Forvirringens, men Fredens Gud, ligesom i alle de Helliges Menigheder."

16) Dersom, medens een Profet udtalte sin Aabenbaring for Forsamlingen, en anden Profet, som sad der, modtog en Aabenbaring, vilde det være mest ordentligt, at den sidste sad stille paa sin Plads indtil den første havde udtalt; „thi", siger Apostelen, „I kunne alle profetere, den Ene efter den Anden. Den Kjendsgjerning, at Flere modtog Aabenbaringer paa een Gang, var ingen Aarsag, hvorfor de skulde udtale dem paa een Gang. Profetiens eller Aabenbaringens Aand er ikke en uimodstaaelig Aand, som borttager Profeternes Handlekraft og tvinger dem til at tale; men Profeters Aander er Profeter underdanige" for at bruges paa en ordentlig eller uordentlig Maade, eftersom de behager.

17) Efter at Apostelen havde opregnet den store Mangfoldighed af aandelige Gaver og havde beskrevet dem, og havde tydeligen forklaret deres uundværlige Brug i den kristne Kirke, og havde paavist den Orden, som skulde iagttages i deres Udøvelse, siger han i det 37te Vers: „Dersom Nogen tror sig at være en Profet, eller Aandelig, han anerkjende at det, som jeg skriver til Eder, er Herrens Bud." Der var nogle Ting, som Apostelen skrev i nogle af sine Epistler, hvorom han blot afgiver sin egen Mening og erkjender, at han ikke havde nogen Befaling fra Gud angaaende dem; men med Hensyn til den Orden, han nedlagde angaaende Aabenbaringer, Profetier og andre aandelige Gaver, belærer han dem tydeligen, at den var af Gud, og formaner enhver aandelig Mand til at erkjende, at det store System af miraluløse Gaver, hvorom han skrev, var grundlagt ved „Herrens Bud."

18) At afskaffe fra den kristne Kirke, Aabenbarere, Profeter og andre Gaver, er hverken mere eller mindre end at afskaffe „Herrens Bud". Kristenhedens Nationer har i de sidste sytten Aarhundreder havt den uforskammede Frækhed at afskaffe disse „Herrens Bud", og at sige, at de ikke længere er nødvendig; og dog har disse samme frafaldne Kirke-

samfund, efter Forkastelsen af disse „Bud", havt den Dristighed til hykkelsk og bespotteligen at kalde sig kristne Menigheder og Bibeltroende; og mange Millioner har troet deres skammelige Bedragerier.

19) Det tilkommer ikke det svage, skrøbelige Menneske at afskaffe „Guds Bud". De guddommelige Befalinger med Hensyn til Nødvendigheden, Ordenen og Brugen af aandelige Gaver i den kristne Kirke, kan blot hæves af ham, som gav dem. Og som der aldrig har været given nogen Afskaffelseslove, som tilbagekalder disse Bud, saa maa de endnu være i fuld Kraft i den kristne Kirke, naarsomhelst og hvorsomhelst en saadan Kirke er grundlagt paa Jorden. Og alle Kirkesamfund, som ikke tror paa og udøver disse Bud, er ikke Kristi Kirke; thi de har forkastet baade den kristne Læres Bud og Velsignelser; ingen af de Kræfter som er Kristendommens Særkjender, findes iblandt dem; de er ligesaa ufrugtbare som Figentræet, der ikke bar nogen Frugt, og som hentørredes under Guds Søns Forbandelse.

20) En anden Velsignelse, som er til stor Nytte i den kristne Kirke, er:

Gaven at udlægge Tungemaal.

Denne Gave udgjør en særskilt Afdeling af den mere almindelige Gave „Aabenbaring". Gud har aabenbaret mange vigtige Principer til Folk af forskjellige Sprog, Og for at disse Principer kunde vorde nyttigere i Almindelighed, har han givet nogle Aabenbarere og Profeter Magt til at oversætte hellige Skrifter fra eet Sprog til et andet. Hele Jorden havde i mange Generationer eet Sprog, paa hvilken Tid Oversættelses-Gaven var unødvendig. Men ved Bygningen af det store Taarn gjorde Gud et særegent Mirakel, ved at bringe Folket til at glemme sit Modersmaal, og ved at give dem forskjellige nye Tungemaal istedet. Ved denne mindeværdige Leilighed blev Gaven „at tale i nye Sprog" given de Ugudelige som en Forbandelse. Denne Forbandelse er gaaet i Arv gjennem de paafølgende Tidsaldere indtil vore Dage.

21) Naar Gud giver en Aabenbaring i eet af disse Sprog, for at nedskrives til Gavn for Nationer af forskjellige Sprog, saa inspirerer han sine Profeter til at oversætte saadanne hellige Skrifter ved den Hellig-Aands Kraft. Gud gav mange Aabenbaringer til hebraiske Profeter i det hebraiske Sprog. Nogle af disse Aabenbaringer er bleven oversatte ved menneskelig Visdom i mange andre Sprog og kaldt Bibelen. De samme Aabenbaringer er bleven oversatte mang Gange af forskjellige Udgivere, men ikke to Oversættelser stemmer overens. De er ikke alene forskjellige i Ord og Stil, men ogsaa i Mening, ifølge Oversætterens forskjellige Begreber. Disse modsigende Oversættelser er udbredte blandt Folket under Navn af Guds Ord, medens de i Virkeligheden er Oversætterens Ord, og tilmed Ord, udvalgte ved deres menneskelige Visdom.

22) De originale hebraiske Manuskripter og Stentavler, hvorpaa Guds Aabenbaringer var nedskreven, tilligemed de ægte Afskrivninger af samme indeholder det rene Guds Ord; men Oversættelser deraf i

andre Sprog af uinspirerede Mænd vilde ikke være Guds Ord, hvilket klarligen er vist af enhver Oversætter, idet han giver en forskjellig Gjengivelse af alle de Andre. Bibelen i Engelsk, Fransk, Tydsk, Italiensk, Spansk, Dansk, og i Sandhed i alle Jordens Sprog, undtagen det, hvori den er bleven given, er derfor ikke Guds Ord, men uinspirerede Oversætteres Ord. Det kan hænde, at en Sætning hist og her er af disse uinspirerede Oversættere gjengiven med de samme Ord, som en inspireret Oversætter vilde have benyttet. Men Folket er ikke istand til at bedømme, hvilke af disse enkeltstaaende Sætninger er bleven gjengiven med Inspirationens Sprog. Derfor kan, saavidt de uinspirerede Oversættere og Folket angaar, ingen Del af Bibelen med Vished kjendes af dem at være Guds Ord.

23) De hebraiske og græske Manuskripter af Bibelen, hvorfra man har oversat, er øiensynligen meget fordærvet, som sees af den Kjendsgjerning, at neppe to Exemplarer er lig i noget Kapitel eller Vers. Da de originale Afskrifter har været tabt for Verden i mange Generationer, saa er de Lærde nødt til at oversætte fra saadanne lemlæstede, ufuldkomne og i saare mange Tilfælde modsigende Haandskrifter, som endnu existerer. Denne Uvished i Forbindelse med uinspirerede Oversættelsers Ufuldkommenheder, gjør Bibelen i alle Sprog i nærværende Tid øiensynligen til Menneskeord istedetfor Guds rene Ord.

24) For at Nationerne kunne have en fuldkommen Rettesnor til Salighed, er det nødvendigt at de skal have det rene Guds Ord, frit for al den menneskelige Visdoms og Lærdoms Ufuldkommenheder, frit for Aarhundreders sammendyngede Feiltagelser ved gjentagne Udgivelser frit for samvittighedsløse og ugudelige Mænds Lemlæstelser og Forandringer, og frit for den Vankundighed og Uvished, som opstaar paa Grund af de mange tabte Bøger.

25) For at afhjelpe alle disse Onder, og give Nationerne det Gamle og Ny Testamente i Renhed, vilde der udfordres den Gave at kunne oversætte ved den Hellig-Aands Inspiration. Saadan en Gave gav Gud til de sidste Dages store Profet, Joseph Smith. Han var inspireret af Gud til at oversætte Skrifterne og til at aabenbare nogle af de tabte Bøger, saasom Enoks Profeti, Abrahams Bog, Aabenbaringen til Moses, som ikke findes i de fem Mosebøger, tilligemed nogle andre Aabenbaringer, som ikke nu er i Bibelen. Ved denne store Aandens Gave oversatte han Mormons Bog fra Amerikas Oldtids-Beboeres oprindelige Sprog — et Sprog, aldeles ubekjendt for den menneskelige Visdom i vore Dage. Ved denne Gave oversatte han Abrahams Bog fra ægyptiske Papyrusruller, udtagne fra Ægyptens Gravhvælvinger. Ved denne Gave oversatte han fra Pergamentet en hellig Aabenbaring angaaende Apostelen Johannes og hans store Mission, „at profetere igjen for mange Folk, Nationer, Tungemaal og Konger". See Aabenbaringen 10, 11.

26) Denne samme Oversættelsesgave havde Profeten Daniel da han ved den Hellig-Aands Kraft oversatte den ubekjendte Skrift, som et overnaturligt Væsens synlige Haand skrev paa Væggen i Beltsazars og hans ugudelige Hoffolks Nærværelse.

27) Den samme Aand, som satte en Guds Tjener i Stand til at tale i et ham ubekjendt Sprog, giver ogsaa Udlæggelse eller Oversættelse.

Dersom Aanden kan styre Ens Tunge, og bringe den til at udsige Ord af et ubekjendt Sprog, saa kan den visseligen ogsaa gjøre ham bekjendt med Betydningen af de udtalte Ord. Paulus underretter os om, idet han opregner de aandelige Gaver, at til En gives at tale i Tungemaal og til en Anden Udlæggelse af Tungemaal. Undertiden har een Person begge disse Gaver; derfor siger Paulus: „Lad ham, som taler i et ubekjendt Tungemaal bede, at han maa udlægge." Dersom et ubekjendt Sprog, talt mundtligen, kan udtolkes ved Aanden, saa kan et ubekjendt Sprog, naar det er skrevet, blive udlagt eller oversat ved den samme Aand. Aanden er vel bekjendt med ethvert Sprog og Tungemaal paa Jorden, og det er ligesaa let for Aanden at tale gjennem et Menneske eet Sprog som et andet; og det er ligesaa let for Aanden at bruge et Menneskes Tunge til at tale Ord og Sætninger i et ubekjendt Tungemaal, som til at bruge dets Tunge til at tale en ny Aabenbarings Ord i dets eget Sprog. Den samme Aand, som forvirrede Sproget ved Babels Taarn, kunde i eet Øieblik gjengive alle Jordens Indvaanere et aldeles nyt Sprog, et saadant, som taltes i Begyndelsen. I Sandhed, den Dag vil komme, efter de ugudelige Nationernes Ødelæggelse, at Herren vil give Folket et rent Sprog.

28) Hør hvad Herren siger ved Profeten Zephaniæ Mund: „Min Bestemmelse er at sanke Hedningerne, for at jeg kan samle Rigerne og udøse min Fortørnelse over dem, ja, al min grumme Vrede; thi hele Jorden skal fortæres ved min Nidkjerheds Ild. Sandelig, da vil jeg give Folket „et rent Sprog", at de allesammen kunne paakalde Herrens Navn og tjene ham endrægtigen". Zeph. 3, 8. 9. Denne Profeti viser klarligen, at ethvert Menneske, som er tilbage paa Jorden, vil paa den Dag blive velsignet med et nyt Tungemaal. Alle de gamle Sprog, som havde sin Oprindelse ved Babels Taarn, vil blive afskaffet. Forbandelsen af gamle Sprog og Modersmaal vil blive tagen bort. Det nye Tungemaal vil blive „et rent Sprog", et saadant som Gud gav Adam i Begyndelsen. Dette vil blive „alle Tings Gjenoprettelsestid", om hvilken Gud haver talt ved alle sine Profeters Mund fra Verdens Begyndelse af; af denne Grund maa det rene Sprog, som taltes i Skabningens Morgen blive gjengivet. Det blev taget bort ved et Mirakel, og det vil blive gjengivet ved et Mirakel. Indtil den Tid vil de overnaturlige Gaver af Tungemaal, Tungemaals Udlæggelser og Oversættelser være nødvendige; men efter den Dag det Fuldkomne kommer, vil de ophøre, som forudsagt af Apostelen Paulus. Da vil alle de tiloversblevne Indvaanere paa Jorden bede med det samme rene Sprog endrægteligen.

29) Naar Rigernes Storhed under al Himlen skal gives den Allerhøiestes Hellige, vil det blive absolut nødvendigt for Forstandens og den moralske Udviklings høie Standpunkt, som vil udmærke det lykkelige Tidsrum, da hele Jorden skulde have eet Sprog, at de guddommelige Love, som udgaar fra Zion — den store Konges Stad — skulde være ligesaa rene og fri for menneskelig Visdom, som da de først udgik af den Helliges Mund. Paa denne Dag vil Bibler i forskjellige Sprog, oversatte af uinspirerede Mænd, gaa af Brug og ikke efterspørges, og vil kun blive fremviste som Prøver paa babylonisk Daarskab.

30) Iblandt Guds Riges udvalgte Velsignelser kan nævnes:

Seerens Gave, eller den Gave at kunne see med Urim og Thummin.

Denne Gave er en særegen Aabenbarelse af Aanden for det naturlige Øie, saavelsom for Sindet. Urim og Thummin er en Sten eller anden Substants, helliget og opklaret af den levende Guds Aand og tilstillet dem, der har Seer-Gaven. Alle Hellige kan ikke see ved Urims og Thummims Oplysning; men som vi allerede har sagt: „Til Nogle gives een Gave, til Andre en Anden." Aaron og den Førstefødte af hans Sønner, som var Ypperstepræster efter den levitiske Orden, blev velsignet med denne kostelige Gave. Og Gud bød, at Urim og Thummim skulde indsættes i Brystpladen, som bares af Ypperstepræsten. Fire Rader Ædelstene, hvorpaa de tolv Israels Stammers Navne var indgraveret prydede Brystpladen; disse Stene var indfattet i Guld, og Brystpladen var fæstet med Guldringe til et rigt broderet Ornat, kaldet Livkjortel.

31) Urim og Thummin var gen vigtigste Del af Brystpladen; det er sandt, at de andre Dele var ikke alene smykkende, men vidnede storligen om en Ypperstepræsts vigtige Embede som Dommer i Israel. Men det var Urim og Thummim, som udtrykkeligen gjør Brystpladen til en „Rettens Brystplade". Derfor sagde Herren til Moses efterat have beskrevet Mønsteret for Livkjortelen og Brystpladen: „Og du skal sætte i Rettens Brystplade de Urim og de Thummim, og de skal være over Aarons Hjerte, naar han gaar ind for Herren, og Aaron skal bære Israels Børns Ret paa sit Hjerte for Herren altid. 2 Moseb. 28, 30,

32) Hvorledes Moses fik denne Urim og Thummin er ikke aabenbaret; men den er omtalt i dette Skriftsted som et Instrument der allerede var i hans Besiddelse. Den blev ham maaskee givet af Herren paa Sinai Bjerg, eller den er maaskee overleveret til ham fra hans Forfædre.

33) Det var formedelst Urim og Thummin, at Aaron blev beredt til at dømme de tolv Israels Stammer. I alle vanskelige Sager, der opstode mellem Mand og Mand, spurgte Aaron Herren tilraads ved at see i dette hellige Instrument. Paa denne Maade bar han „Israels Børns Ret paa sit Hjerte for Herren bestandigen." Aabenbaringerne ved Urim var uundgaaeligt nødvendigt for en Dommer over Israel.

34) Efter Aarons Død gik Kjortelen og Brystpladen, som indeholdt Urim og Thummin, i Arv til hans Søn Eleaser formedelst Fødselsret, og han blev en Dommer over Israel. Selv Josva, som efterfulgte Moses som en stor Befalingsmand og Fører for Israel, blev befalet at spørge Herren ved Præsten Eleaser, som skulde faa Aabenbaringer for ham ved Urim. Dette er tydeligt fremstillet i følgende Skriftsted: „Og Herren sagde til Moses: „Tag dig Josva, Nuns Søn, en Mand, i hvilken Aanden er, og læg din Haand paa ham, og stil ham for Eleasers, Præstens Ansigt og for den ganske Menigheds Ansigt, og giv ham Befaling for deres Øine. Og læg af din Ypperlighed paa ham, paa det den ganske Israels Børns Menighed maa høre og lyde ham. Og han

skal staa for Eleasars, Præstens, Ansigt, som skal spørge for ham efter Urims Vis for Herrens Aasyn; efter hans Mund skal de gaa ud og efter hans Mund skal de gaa ind, han og alle Israels Børn med ham, ja den ganske Menighed." 4 Moseb. 27, 18—21. Heraf vil man kunne see, at hele Israel gik ud og kom ind og blev regjeret ved Aabenbaringerne ved Urim.

35) Kort førend Moses døde, velsignede han alle Israels Stammer og udtalte de vigtigste Velsignelser, som skulde udmærke enhver af dem. Og om Levi sagde han: „Lad de Urim og de Thummim være hos din Hellige." 5 Moseb. 33, 8. Det er øiensynligt, at Moses betragtede dette hellige Instrument som een af de vigtigste Velsignelser, der var given til Levi Stamme, og af denne Grund er den nævnt først af de Velsignelser, som opregnes for hin Stamme. Alle de øvrige Stammer skulde modtage Aabenbaringer ved Urim og Thummim formedelst Levis Præstedømme, og der var øiensynlig Fare for, at dersom Leviterne skulde vanære dette guddommelige Instruments hellige Brug ved at benytte det i urigtige og vanhellige Øiemed vilde Gaven, som var given som en stor Velsignelse, blive en stor Forbandelse, og for at forhindre dette, gav Moses den Befaling, som vi nylig har anført, nemlig: „Lad dine Thummim og dine Urim være hos din Hellige." De skulde henvende sig til den Hellige, naar, og i hvilke Hensigter, de vilde benytte dette guddommelige Instrument; de skulde ikke vanhellige dets Brug tvertimod den Helliges Villie ved at spørge efter Ting, som vilde være upassende eller forbudt.

36) Paa Grund af Ugudeligheden var det ofte Tilfældet, at Herren ikke vilde besvare de Spørgsmaal, som man gjorde ham. Vi har et Exempel herpaa i Tilfældet med Saul, Israels Konge, efter hans Fald. „Og Saul adspurgte Herren, men Herren svarede ham Intet; hverken ved Drømme, eller ved Urim, eller ved Profeterne." 1 Sam. 28, 6. Og endog førend Sauls Fald, da Jonathans Søn uvitterligt brød sin Faders Ed, kunde denne ikke faa noget Svar fra Herren, førend han krævede sin Søn til Regnskab. Ved denne Leilighed sagde Præsten til Saul: „Lader os holde os nær hid til Gud. Og Saul adspurgte Gud: Skal jeg drage ned efter Philisterne? Vil Du give dem i Israels Haand? Men han svarede ham ikke paa den Dag." 1 Sam. 14, 36. 37. Da Gud ikke svarede, vidste Saul, at der maatte være Nogen, som havde syndet; thi naar Folket var retfærdigt, og de adspurgte Herren om Noget, som var passende, forventede de altid at faa Svar.

37) Nogle har antaget, at Urim og Thummim kun brugtes i Templet. Men vi finder, at Ab-Jathar, Præsten, flygtede fra Nobe, bærende Livkjortelen i sin Haand, og han kom til Staden Keila, hvor David den Gang opholdt sig. Og David sagde til Ab-Jathar, Præsten: Bring hid Livkjortelen. Og David sagde: Herre, Israels Gud! Din Tjener har jo hørt, at Saul søger efter at komme til Keila, for at fordærve Staden for min Skyld. Mon Mændene af Keila skal overantvorde mig i hans Haand? Vil Saul komme ned saasom din Tjener haver hørt? Herre, Israels Gud! Kjere, forkynd din Tjener det. Og Herren sagde: Han vil komme ned. Da sagde David: Mon Mændene i Keila skal overantvorde mine Mænd i Sauls Haand? Og Herren sagde: De skal overantvorde Dig." 1 Sam. 23, 9—12. Livkjortelen

blev altid baaren i Forbindelse med Brystpladen; der er derfor god Grund til at tro, at Urim benyttedes ved Spørgsmaalet i dette Tilfælde. „Der var 85 Mænd, som bar linnede Livkjortler," af Præsterne, som boede i Staden Nobe. Disse havde uden al Tvivl, Urim, hvorved de kunde adspørge Gud. 1 Sam. 22. 18. Den Præst, som boede i Michæ Hus paa Ephraims Bjerg, havde en Livkjortel og et Billede (Theraphim). og kunde adspørge Gud. De fem Speidere af Dans Stamme anmodede denne Præst at adspørge Herren for dem. „Og de sagde til ham: Kjere, spørg Gud ad, at vi maa vide, om vor Vei, som vi vandre paa, skal vorde lykfalig? Og Præsten sagde: Gaa med Fred! Eders Vei, som I vandrer paa, er for Herren." Dommerne 18, 5. 6.

38) I Esræ og Nehemiæ Dage var der visse Præster af Barsillai Børn, som søgte at finde deres Slægtregister, men kunde ikke. „Derfor blev de som Besmittede afviste fra Præstedømmet." Og Hattirsatha sagde til dem, at de skulde ikke æde af de særdeles hellige Ting, førend en Præst stod med Urim og Thummim." Esra 2, 61—63; og Nehem. 7, 63–65 Under Jødernes Fangenskab i Babylon kan man see, at de var berøvet det hellige Instrument; men strax efter deres Tilbagevenden, saae de Nødvendigheden af Urim til at forvisse sig om, hvor Slægtregistrene var bleven afbrudt.

39) Profeten Hoseas forudsagde Israels fremtidige Ulykker, hvoriblandt han omtaler Tabet af Livkjortelen og Billederne. Han sagde: „Israels Børn skulde blive mange Dage uden Konge, uden Fyrste, uden Offer, uden Støtte, uden Livkjortel og uden Billeder. Derfor skulde Israels Børn omvende sig, og søge Herren deres Gud, og David deres Konge, og de skulde frygte Herren og hans Godhed i de sidste Dage." Hoseas 3, 4. 5. Mange lange Aarhundreder er svundet hen siden denne Profeti begyndte at opfyldes. Livkjortelen med den dertil hørende Rettens Brystplade, som indeholdt Urim og Thummim, har været borte i en to tusind Aar. Men da de „sidste Dage" er kommen, i hvilke store Velsignelser skal gives Israels Børn, som forudforkyndt i det 5te Vers, har Gud atter gjengivet Urim og Thummim til den store Seer i den sidste Husholdning — Joseph Smith. Ved Hjelp af dette hellige Instrument oversatte han den guddommelige og hellige Optegnelse, Mormons Bog, eller det gamle Amerikas hellige Historie.

40) Jethro, Mose Svigerfader, var en Efterkommer af Abraham, og en Præst for den allerhøieste Gud, ikke efter Aarons Orden, men efter en høiere Orden. Han var en Præst af Medians Efterkommere, der var Kethuræ, een af Abrahams Hustruers, fjerde Søn. Denne midianitiske Præst kom ind i Israels Leir og gav Moses det Mønster, hvorefter hele Nationen skulde organiseres for den rette Udøvelse af deres theokratiske Regjeringsform. Og Moses udførte alle de Ting, som denne store Præst lærte ham. Hvorefter Moses opfordrede ham til at følge med Israel; men Jethro (eller Hobab) sagde til ham: Jeg vil ikke gaa med Eder, men jeg vil gaa til mit Land og til min Slægt. Og han sagde: Kjere, forlad os ikke; thi efterdi du veed, hvorledes vi skal leire os i Ørken, saa skal du fremdeles være vore Øine." 4 Moseb. 10, 30. 31. Hvorledes kunde Jethro være Israel til Gavn paa deres Vandringer i Ørken? Ved at være ligesom deres Øine, det er, ved at være deres Seer, Der er kun liden Tvivl om, efter hvad der er skreven, at Jethro

havde Urim, eller Seerens guddommelige Redskab, ved hvilket han kunde adspørge Gud; dette var Grunden til Mose inderlige Ønske at beholde ham i Leiren, for at han kunde være som Øine for Israel, under deres lange og besværlige Reise i en øde og gruopvækkende Ørk.

41) I Aabenbaringen til Johannes paa Øen Patmos, siger Jesus: „Den, som seirer, vil jeg give at æde af det skjulte Manna, og jeg vil give ham „en hvid Sten", og et nyt Navn skrevet paa Stenen, hvilket Ingen kjender, uden den, som annammer det." Aab. 2, 17. Der maa sandsynligvis være noget forbunden med denne Sten af større Værd, end det nye Navn, som er skrevet paa den. Der er udentvivl en Kraft forbunden med den, af samme Natur som den, der ledsagede Urim, eller Stenen selv, at være en Urim og Thummim for den Person, til hvem det nye Navn er bleven givet, og ikke for nogen Anden. Enhver kan see i sin egen hvide Sten, men kan ikke opdage Noget i de Andres. Seeren Joseph siger i sin interessante Historie, at denne hvide Sten vil være en Urim og Thummim. Han siger ogsaa, at „Glarhavet," som Johannes saae de Hellige staa paa, vil være Jorden i dens forherligede og uforkrænkelige Tilstand; og at den vil i denne herliggjorte Tilstand være en Urim og Thummim for alle de celestiale Væsener, som bebor den. Dersom en liden Sten eller en anden Ting i Aarons Brystplade kunde ved Guds Kraft bringes til at skinne og oplyse Seerens Syn, saa kunde ved den samme Kraft hele Jorden vorde fyldt med Guds Aand, og bringes til at skinne med celestial Herlighed lig Solen paa Himlens Firmament. En herliggjort Verdens herliggjorte Indvaanere vilde saaledes have Midler til at see alle Riger og Verdener af en underordnet Klasse.

42) „Sølvbegeret," som Joseph i Ægypten bød ham, der forestod hans Hus, at lægge i Benjamins Sæk for at prøve sine Brødre var sandsynligvis helliget som et Urim og Thummim for Joseph. Derfor befalede Joseph den samme Tjener at sætte efter hans Brødre og sige dem: „Er dette ikke det, som min Herre drikker af?" og han, han kan vist forfare derved. Og da Josephs Brødre blev bragt tilbage, sagde han til dem: „Hvad er dette for en Gjerning, I har gjort? Vide I ikke, at en Mand som jeg, kunde vist forfare?" 1 Moseb. 44 Kap. Det vilde ikke være vanskeligere for Herren at hellige et „Sølvbeger", og lade det blive begavet med de samme Egenskaber som Urim, end at hellige en Sten eller en anden Gjenstand i et saadant helligt Øiemed. Det var Gaven at kunne see i disse hellige Redskaber, som udentvivl udgjorde Forskjellen mellem en Seer og en Profet. Den Første vilde være en Profet med Tilføielsen af Gaven „Urim," den Sidste en Profet uden dette guddommelige Redskabs Hjelp.

43) Den næste aandelige Gave, som vi vil betragte, er:

Gaven at see Syner og drømme Drømme.

Den Almægtige har anseet det for godt at aabenbare for sit Folk i alle Tidsaldere mange herlige og vigtige Principer ved forskjellige Gaver. Undertiden har han givet disse Aabenbaringer ved sin egen Røst; til andre Tider har han givet dem ved Engles Røst; undertiden hviskes de ved Inspirationens Røst; til en anden Tid udfoldes de for Synet ved

Urim; undertiden ved nogle mirakuløse Tildragelser, og atter til andre Tider ved himmelske Syner og Drømme. Gud talte ved Profeten Joels Mund, sigende: Og det skal skee derefter, at jeg vil udgyde min Aand over alt Kjød, og Eders Sønner og Eders Døtre skal profetere, Eders Ældste skal drømme Drømme, og Eders unge Karle skal see Syner." Joel 3, 1. Den samme Profeti henviste Apostelen Petrus til paa Pintsefestens Dag, og erklærede, at den Aand, som Joel talte om kunde annammes af alle Nationer og Slægter paa Betingelse af Lydighed til Evangeliet.

44) Som Tillæg til at gjøre baade Mænd og Kvinder i Kjødet til Profeter, er det paa det Eftertrykkeligste erklæret, at de „Ældste skulde drømme Drømme, og de unge Karle skulde see Syner." Store Ting er ofte bleven aabenbaret paa denne Maade. Gud kom og talede med Kong Abimelech, hvorved denne lærte, hvorledes han skulde bevare sig selv og hele sit Hus fra en Synd, som vilde have bragt Død over dem Alle. See 1 Moseb. 20 Kap. Mange Syner og Drømme gaves Abraham, Isaak og Jakob. De Forjættelser, som blev given ved disse Leiligheder var overordentlig store, og har været anset for ligesaa vigtige, som de, der gaves ved andre Gaver. Israeliternes og Ægypternes Liv blev frelst ved de Aabenbaringer, som gaves i Drømme, og deres Udtydning af Joseph.

45) Nebucadnezar havde, endskjøndt han var en ugudelig Konge, en høist mærkværdig Drøm, som han ikke kunde erindre, da han vaagnede. Den samme Drøm blev aabenbaret for Daniel, tilligemed dens Betydning, hvorved alle Babylons vise Mænds Liv frelstes fra Kongens Vrede. Daniel fik ved Drømme og Syner en rigtig Kundskab om Jordens Riger og Regjeringer i Fremtiden, lige ned til Enden. Esaias saa i et Syn Herren sidde paa en Throne og hans Følge at opfylde Templet.

46) De Kristne i det første Aarhundrede blev bestandigen veiledte ved Syner og Drømme. Ved Aabenbaringer, som gaves paa denne Maade, blev de advaret om mange Farer; de undgik mange Ulykker, og deres Liv blev ofte paa det Forunderligste bevaret. Den store Aabenbaring, som gaves Johannes paa Øen Patmos, tilkjendegaves ham i et Syn.

47) Menneskets Aand har ligesaavel Øine som dets Legeme. Aandens Øine staar i Forbindelse med Legemets Øine. Naar vi seer Ting naturligen, saa er det Aandens Øine, som seer ved Hjelp af de legemlige Øine. Naar nogen Ting sees aandeligen, saa seer de aandelige Øine uden de naturlige Øines Hjelp. Derfor kan en blind Mand see i Aanden, endskjøndt han kan være aldeles ubekjendt med Fremgangsmaaden ved at see naturligen. Paa samme Maade kan Millioner af Mennesker see naturligen og dog være aldeles uvidende om Fremgangsmaaden ved at see aandeligen. Ligesaalidt som en Blind kan danne sig noget Begreb om Skjønheden af et Landskab, eller om Farvens eller Lysets Beskaffenhed af Mangel paa Erfaring, lige saa lidt kan et naturligt Menneske, som aldrig har seet Noget i et Syn, kjende Beskaffenheden af det aandelige Lys: ei heller kan han fatte, hvorledes hans Aand kan see paa det Forbigangne eller det Tilkommende, eller at betragte det, som er udenfor det naturlige Øies Omraade. „Det naturlige Menneske fatter ikke de Ting, som høre Guds Aand til; thi de er ham en Daarlighed, og han kan ikke kjende dem, thi de bedømmes aandeligen." 1 Kor. 2, 14.

48) Dersom et aandeligt Menneske siger til et naturligt Menneske, at han har seet, hvad der skal skee i Fremtiden; eller at han har seet Noget, som er udenfor hans naturlige Øies Omraade, saa vil Sidstnævnte øieblikkelig betvivle Muligheden af en saadan Ting. Han vil spørge: „Hvorledes kan dette forholde sig." Det er i Modsætning til Lovene for Synet og til Beskaffenhed af Lys at kunde see ind i Fremtiden, eller at see igjennem ugjennemsigtige Legemer. „Det er altsammen Daarskab for ham. Da han aldrig har oplevet et aandeligt Syn, betvivler han Theorien om en saadan Maade at see paa. Han begriber ikke, at der er en mere forfinet og kraftig Substants end det naturlige Lys, og som er rigeligen udbredt i hele Naturen. Han begriber ikke, at dette levende, fine, aandelige Væsen kan gjennemtrænge Legemer, som det naturlige Lys ikke kan gjennemtrænge, med den samme Lethed, som Lys gjennemtrænger gjennemsigtige Legemer eller de fjerneste Regioner i Rummet. Han kan ikke begribe, at det livgivende, kraftige Væsen kan, efter at have gjennemtrængt ugjennemsigtige Legemer i en vis Afstand, trænge frem til de aandelige Øine og tilveiebringe et Indtryk af Syn paa dem med ligesaa stor Kraft og med større Vished, end hvad det naturlige Lys fremviser for de legemlige Øine.

49) Legemer, som er ugjennemsigtig for det naturlige Lys, eller som ikke vil tilstede det Gjennemgang, er ikke ugjennemtrængelig for det aandelige Lys, men er fulbkommen gjennemsigtig for det, og vil tillade dets Straaler den frieste Gjennemgang. Det aandelige Lys kan gaa igjennem Verdener, der er af hundrede Tusinder Miles Diameter, med større Lethed, end det elektriske Element følger Telegraftraaden, eller, for at fuldende sit Kredsløb, vender tilbage Tusinder af Mile gjennem den faste Jord til dets Udgangpunkt. Ligesom det elektriste Element gjennemtrænger Legemer, som er ugjennemtrængelige for det naturlige Lys, og bringer sit Budskab frem tusinder af Mile saa godt som i samme Øieblik, saaledes bringer ogsaa det langt kraftigere, aandelige Element sit Budskab frem fra Kontinent til Kontinent, fra Himmel til Jorden, fra Verden til Verden, som et Blink med Øiet, eller med en Hurtighed langt større end Lysets. Ingensomhelst Gjenstand er Ikke-Leder eller uigjennemtrængeligt for det. Alt, hvad der er nødvendigt, er, at have den aandelige Telegraf, eller med andre Ord, de aandelige Øine i en passende Stilling for at kunne modtage Indtrykket; og Verdener med hele deres herlige Indhold udfoldes i det henrivende Syn, og Mennesket befinder sig i Besiddelse af en anden Sans, som er kraftigere, mere udstrakt og herligere, end alle de øvrige Sanser tilsammen.

50) Det er vanskeligt for det naturlige Menneske at fatte Tilværelsen af denne større Sans eller Aandsevne, uden han i en vis Grad har erfaret disse overnaturlige Oplysninger. En, der er født fuldkommen døv og blind, kan ikke danne sig det mindste Begreb om Lyd, Musik, Skygge Farver og Iagttagelse af fjerne Gjenstande; den hele Verden af Lys og Lyd vil være aldeles udenfor hans Bedømmelse. Dersom man sagde ham, at hans Ledsager var velsignet med to Sanser mere, hvorved han kunde opdage Ting i Afstand, saa kunde han maaskee indrømme Erklæringen, endskjøndt Indrømmelsen vilde være aldeles ubegribelig for ham. Han vilde forundre sig over, hvorledes det var muligt at iattage Gjenstande udenfor hans Hænders Omraade, eller hvor-

ledes Menneskene kunde meddele deres Tanker til hverandre ved Tale eller Lyd. Maaskee — kunde han tænke — at Lyd var ligesom en Pirren paa Legeme, men saa vilde Hemmeligheden for ham være, hvorledes man kunde pirre paa en andens Øre, naar de var mange Alen fra hinanden. Atter, han kunde maaske antage, at Lys kunde virke paa Øiet i Afstand, omtrent paa samme Maade som Varme virker paa Legemet i Afstand; men det vilde være uforklarligt for ham, hvorledes Lys virkede paa Øiet, naar det skinnende Legeme var mange Mile borte. Ligesaa lidt kunde han forstaa, hvad der mentes med en Forskjellighed af Farver, om man saa vilde forklare ham det hele hans Liv igjennem. Han kunde maaskee formode at Forskjellighed i Farver var ligesom Forskjellighed i Temperatur, eller lig Forskjellighed af Vand- eller Luftstrømningernes Hurtighed.

51) Hvis nu en saadan Mand, som var født døv og blind, og som ikke kunde fatte Noget, uden hvad han kunde erfare ved Smag, Lugt, Følelse og Overveielse, pludseligen fik sit Syn og sin Hørelse saa vilde disse to Sanser, som var aldeles fremmede for ham, udgyde i hans Indre en uhyre Verden af nye Begreber: han vilde see sig i Besiddelse af Evner, der havde ligget i Dvale fra hans Fødsel af — Evner, som han var aldeles ubekjendt med, indtil nye Omstændigheder satte dem i Virksomhed. Ligeledes er det med den Mand, hvis Øine oplades til at see Syner; han erfarer for første Gang i sit Liv, at der ligger andre Aandsevner i Mennesket end de fem Sanser, — Evner af en langt høiere Natur, — Evner, der er ligesaa nye for ham som Synet for den Blinde, eller Hørelsen for den Døve. Nu forstaar han, hvad før var ubegriaeligt; han kan nu see paa Ting i Jordens Indre ligesaa godt som paa dens Overflade, nu seer han det Forbigangne eller det Tilkommende med den samme Lethed, som han før kunde see det Nærværende; han kan nu see paa Aander, paa Engle og paa Gud uden mere Vanskelighed end at see naturligen paa et Menneske eller paa de almindelige Ting i Skabningen. Ugjennemsigtige Legemer og Verdener er ikke længer mørke for ham, men de er fulde af Lys, og ligesaa gjennemsigtig som Himlens rene Atmosfære. Han skuer omkring sig med den største Forbauselse! Han seer med Henrykkelse og Glæde paa Aandeverdenens utallige Herligheder, og paa Guds store Universums uudtømmelige Rigdom. En slumrende Aandsevne er vaagnet hos ham, som han ikke havde det mindste Begreb om, at han besad: han er et Under for sig selv; en Verden af nye Begreber og Kundskaber udfolder sig for hans Syn; han bliver overvældet af Synets Storhed og Pragt, og naar Synet forsvinder, finder han, at det har været formeget for en Dødelig at udholde, uden at blive overmandet; derfor overvældede Daniels Syner hans Styrke, kastede hans Legeme ned, og gjorde ham syg i flere Dage.

52) Aandelig Seen vil udentvivl være den Maade, hvorpaa man seer en tilkommende Tilstand. Det celestiale Legemes Øine vil idet de er oplivet og oplyst af den Hellig-Aands Kraft og Lys, til alle Tider være beredt til at see Guds underfulde Gjerninger; og til at beskue Universets Herligheder. De Dødeliges Øine seer Gjenstandene paa denne Side af Sløret, overensstemmende med Lovene for det naturlige

Lys: men de Udødeliges Øine vil see Gjenstandene paa begge Sider af Sløret overensstemmende med Lovene baade for naturligt og aandeligt Lys. Og ligesom Lovene for aandeligt Lys er umaadeligt større og mere forskjellig i deres Virkekreds, saaledes vil aandelige Øine, der er indrettet efter disse Love, have deres Synskreds forholdsmæssigt udvidet. Naturlige Øine seer nu nogle faa Gjenstande i deres grove og mere følelige Former; men aandelige Øine vil da see dem i deres mere forfinede og skjulte Tilstand. De Dødelige seer kun nogle af Naturens ydre Virkninger, medens de Udødelige vil see ikke alene Virkningerne men ogsaa Aarsagerne dertil. De Dødeliges Øine seer kun Legemernes Ydre eller Overflade, hvorfra det naturlige Lys udgaar; men de Udødeliges Øine vil ogsaa trænge ind i det Indre og see Elementernes smaa, men ikke destomindre kraftige Virkninger, hvorfra aandeligt Lys udgaar.

53) I en fremtidig Tilstand vil Aandsevnerne udvikles og udvides i Forhold til den forøgede Lethed i at erhverve Kundskab. Et udvidet Syn vilde kun være af liden Nytte uden en tilsvarende Udvidelse af Sindet. Men den samme Aand, som levendegjør det uforkrænkelige Legemes Øine, vil ogsaa oplive den udødelige Aand, som bor i dette Legeme. Dersom det udødelige Øie i et Øieblik kan see alle Elementer og Partikler i en Verden med deres uendeligt forskjellige Virksomhed, saa vil den udødelige Aand være i Stand til at forstaa Synet og at erindre den Verden af nye Begreber, som saaledes strømmer ind paa den.

54) Dagen vil komme, da Guds Kundskab skal skjule Jorden, ligesom Vandet skjuler Havets Bund, da Ingen skal sige til sin Næste: Kjend Herren; men Alle vil kjende ham fra den Mindste indtil den Største. For at berede Veien for denne store Kundskabs-Dag maa Guds Kirke atter oprettes i de sidste Dage; de Hellige i samme Kirke maa opfyldes med Retfærdighed og den Hellig-Aand; de mirakuløse Tegn og aandelige Gaver maa gjengives til dem, og de maa tiltage mere og mere i disse Gaver og Kræfter, indtil de voxer op fra Børn i Kristo til Mands Modenhed i Riget. Og naar de tilstrækkeligt er bleven fuldkommengjort ved disse Gaver, og alle de Ugudelige er bleven udryddet af Jorden, da vil Herrens Aand, som Joel forudsagde, blive udgydt over alt Kjød, som regnes værdigt til at blive tilovers: og den ganske Jord vil paa den Dag være beboet af Profeter, Seere og Aabenbarere, som har Drømme, Syner og himmelske Kræfter, som underholde sig med Engle, herliggjorte Mænd, med Gud Fader og hans Søn Jesus Kristus: som seer ved Syner paa Himlen og paa Himlenes Himle, paa det at Kundskaben om Riger og herliggjorte Verdener kan mangfoldigen forøges hos dem, indtil de bliver ganske fyldt af evigt Lys og evig Sandhed, ligesom Havets Dyb skjules af de mægtige Vande.

55) I Syner er Ting bleven vist Mennesket, hvilke det er ulovligt at udtale. I Sandhed, Ting, som var uudsigelige, er bleven aabenbaret og forstaaet ved den Hellig-Aands Kraft. Nogle kan maaskee antage, at Ting, som kunne sees og forstaas medens man var i Aanden, kunde ytres eller udsiges for Andres Forstand; men dette er

ikke altid Tilfældet. Der er mange Hemmeligheder, som, endskjøndt de maaskee godt kunde forstaaes ved Aandens Lys, dog ikke kan fattes af det naturlige Sind; thi det naturlige Menneske kan ikke forstaa de aandelige Ting; de kan kun forstaaes aandeligen. I Sandhed, der er mange naturlige Ting, som forstaas af de Lærde, men som er uforklarlige for de Ulærde. Hvorledes kunde en algebraisk Opgave fremsættes eller udtrykkes, saa at En kunde forstaa det, der var ubekjendt med Algebra? Hvorledes kunde de indviklede og lærde Opgaver, alene løste ved Hjelp af Differentialregning, fremstilles eller forklares for dem, der er aldeles ubekjendte med de høiere Beregninger? Det kan siges med den største Rigtighed, at dybe Hemmeligheder, udfoldede ved opløsende Beregningers kraftfulde Hjelp, er ligesaa uudsigelige for den Ulærde, som de himmelske Verdeners dybe Hemmeligheder, seet i et Syn vilde være for det naturlige Menneske. Intet Sprog kunde blive saaledes sammensat, at man derved kunde gjøre ham det forstaaeligt, som en aandelig Mand let kunde fatte i et Syn. At see naturligt, er en stor Gave; men at see aandeligt er uforligneligt større; den første er indskrænket til dens Synskreds, den sidste gjennemtrænger Universet.

56) Da vi nu i dette Kapitel har afhandlet flere af de mest fremragende aandelige Gaver, vil Læseren være i Stand til klarligen at opdage den uhyre Forskjel mellem Himlens Religion, som den er aabenbaret i Bibelen og de falske Religioner i det 19de Aarhundrede. Han vil forstaa, at de Gamles bibelske Religion er ligesaa forskjellig fra den protestantiske og katholske Religion, som Himlen fra Helvede, eller som Middagssolens Glans fra Midnattens Mørke.

57) Jeg bønfalder Dig, kjere Læser, for din Sjæls Saligheds Skyld, at sammenligne den gamle Religion med Kristenhedens nyere Religioner. Du vil ikke finde den ringeste Lighed i Kraft, ja neppe i Form. Den førstnævnte staar saa langt over den sidste, som den allerkosteligste Mad er over Skrællinger og Affald. Hvor finder du en Kirke med endog de mindste af de aandelige Gaver, som er forjættet i Guds Ord? Hvor finder du eet af de mirakuløse Tegn, som er lovet de Troende? Hvor finder du Aabenbareren, Profeten, den inspirerede Oversætter eller Seeren med sin Urim og Thummim? Hvor finder du den Guds Mand, som ved den Hellig-Aands Kraft kan see Syner eller drømme Drømme, eller udlægge samme ved Inspiration? Hvor er Eders inspirerede Mænd, Eders Talere i fremmede Tungemaal eller Eders inspirerede Udlæggere? Hvor er der Nogen, som kan bedømme Aander eller see Engle? Hvor er Eders Ældster, som skulde helbrede de Syge, og Eders Guds Mænd, som behersker Naturens Kræfter? Den nyere Kristenhed svarer: **Ingensteds**: de findes ikke i den katholske, græske eller protestantiske Kirke. Alle er ligesaa døde, hvad de forjættede aandelige Gaver angaar, som de døde Legemer, der hensmuldrer i deres Grav.

58) Og hvis du spørger, kjere Læser, om der findes en Kirke paa hele Jorden, som tror paa, som beder om, og som nyder disse store Bibel-Velsignelser, saa svarer vi ydmygt: Ja. „Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige" er en saadan Kirke, og tilmed den eneste Kirke, som har Bibel-Religionen med dens Ceremonier, Ordinancer,

Bud, Velsignelser og himmelske Kræfter. Ønsker Du af dit ganske Hjerte at nyde Samkvem med Guds Folk, og at blive delagtig med dem i disse aandelige Gaver? Om du gjør, saa husk, at der er ingen anden Vei for dig, end med et ærligt Hjerte at adlyde Evangeliet, som det tydeligt er fremstillet i de fire første Kapitler af dette Værk. Dersom du gjør saa, vil du blive frelst paa Saliggjørelsens Vei; men hvis du ikke gjør det, kan du ikke undgaa Fordømmelse, eller med andre Ord: at blive forkastet; thi det er hans urokkelige Forordning, som ikke kan lyve.

Sjette Kapitel.

Nødvendigheden af Mirakler.

Mirakler er uundværlig for den kristne Kirkes Tilværelse paa Jorden. — Tegn er forjættet som en Del af Evangeliet — Hensigten med Tegn. — Nødvendigheden af deres Vedbliven. — Samfundet eller Kirken bestaar af Medlemmer, der har Mirakelgaven.

---

1) Mirakler er uundværlig for den kristne Kirkes Tilværelse. Dette er den store Paastand, som skal bevises i dette Kapitel, og paa den hellige Skrift vil Bevisførelsen blive grundet. Vigtigheden af denne Paastand kan ingen benegte; den indbefatter Spørgsmaalet om Tilværelsen af selve den kristne Kirke paa Jorden i mange henrundne Aarhundreder; thi om denne Paastand bliver bevist, saa er den hele Kristenhed, som indskrænker de mirakuløse Gaver til det første Aarhundrede af den kristne Tidsregning, aldeles uden en kristen Kirke. Intet kunde paastaas, som er af mere overordentlig Vigtighed! Undersøgelsen skulde derfor af Læseren føres paa den ærligste, roligste og mest upartiske Maade; han burde omhyggeligt i den guddommelige Sandheds Vægtskaal veie ethvert anført Bevis og Argument, for at kunne afgive en saadan Kjendelse, som vilde tjene til hans Sjæls Frelse. I dette Øiemed skulde han befri sig saa meget som muligt fra enhver fordomsfuld og traditionel Indflydelse, og tage fat paa denne, den vigtigste af alle Gjenstande med et ydmygt bedende og sønderknust Hjerte, søgende efter Aandens Lys, som leder ind i al Sandhed.

2) De Slags Mirakler, som udmærker Kristi Kirke fra Mennneskenes Kirker, er de, der er betegnet og lovet i Evangeliet. Vi har allerede i det femte Kapitel nævnt nogle af de fornemste mirakuløse Gaver, der var forjættet til Kirken, og har bevist, at de er væsenlig nødvendig til Kristi Kirkes Tilværelse. Men da Evangeliets Forjættelser er store og dets mirakuløse Gaver talrige, er det af største Vighed, at Sagen bliver fuldkommen undersøgt og tydeligt forstaaet; ellers staar man i stor Fare for at annamme den apostatiske Kristenheds almenyndede Vildfarelser i den fordærvelige Formening, at man annammer Kristendom.

3) Jesus viste sig efter sin Opstandelse for de elleve Apostler og sagde til dem: „Gaar ud i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen. Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig, men hvo, som ikke tror skal blive fordømt. Men disse Tegn skal følge dem, der tror: I mit Navn skal de uddrive Djævle; de skal tale med nye Tunger; de skal tage paa Slanger, og dersom de drikker nogen Forgift, skal det ikke skade dem; paa Syge skal de lægge deres Hænder, og de skal helbredes." Mark. 16. 15—18. Evangeliets Prædiken for enhver Skabning var for at dele den ganske Verden i to store Afdelinger: Troende og Vantro; de første skulde velsignes med „Salighed" og „Tegn", de sidste skulde erholde „Fordømmelse" eller forkastes. Ikke alene Apostlerne var velsignet med disse forjættede Tegn, men alle Troende overalt i Verden. Dette sees tydeligt af det 20de Vers. „Men de gik ud og prædikede allevegne; og Herren arbeidede med og stadfæstede Ordet ved medfølgende Tegn." Dersom nogle af de Troende ikke havde faaet det Forjættede, vilde Ordet ikke være bleven stadfæstet for dem. Det stadfæstedes ikke blot i nogle faa Tilfælde, men det „prædikedes allevegne," og overalt fik de Troende de lovede Velsignelser.

4) De Troende var ikke overladt i Uvished eller Tvivl med Hensyn til de Lærdommes Sandhed, som de annammede; men Enhver fik Stadfæstelse paa sin Tro ved at nyde Tegnene hver for sig. At see Apostlerne i Besiddelse af disse Gaver var ikke nok; Enhver behøvede en større Bekræftelse, end blot at see andre udføre Mirakler; at see visse Kræfter aabenbaret ved andre vilde ikke fuldkommen borttage Tvivlen fra Ens eget Sind, saa at man kunde vide enten saadanne Kræfter var ægte eller falske, eller om de var fra Gud eller fra en anden Kilde. Og selv om En var fuldkommen overbevist om, at de mirakuløse Gaver, som Andre nød, var af Gud, saa vilde han alligevel behøve en Stadfæstelse paa, at hans Tro var ægte. Et ugudeligt Menneske eller en Vantro kan maaskee see andre nyde de forjættede Velsignelser, men dette gjør ham ikke til et bedre Menneske. Derfor behøver Enhver disse forjættede Tegn, for at han kan vide, at hans egen Tro er antagelig for Gud. I Sandhed, uden han nyder disse Tegn, vilde han paa det Bestemteste vide, at han selv var en Vantro og talt blandt dem, som Jesus sagde skulde „fordømmes".

5) Derfor, den store og næsten eneste Hensigt med Evangeliets Tegn og Mirakler er at stadfæste, ikke Vantro, men Troende, og at opbygge og fuldkommengjøre dem for deres tilkommende Tilstand, idet de giver dem den ufeilbarligste Kundskab, at deres Tro er sand og ægte.

6) De fordærvede Apostater og falske Lærere i de sidste sytten Aarhundreder har lært deres Tilhængere, at de mirakuløse Tegn var ikkun bestemt for de Kristne i det første Aarhundrede, for at bekræfte den kristne Religions Guddommelighed, og at de ophørte, da de havde opfyldt Hensigten hvori de var given, og var ikke længer nødvendig. Saadan Paastand er aldeles falsk, og lige i Strid med Skriften, og uden mindste Skin af Bevis. Det er en ugudelig, ondskabsfuld Løgn, opdigtet af den falske Kristenhed, for at dække og skjule dens eget mørke, usle, sjælefordærvende Frafald for Folkets Øine.

7) Disse apostatiske Lærere fandt sig blottet for alle den Hellig-Aands store, fortræffelige og herlige Gaver; de fandt sig berøvet alle

Evangeliets Kræfter, Tegn og Mirakler, og i denne nøgne, modbydelige, kraftløse, apostatiske Forfatning saa de, at der var ingen Mulighed for at frelse deres raadne, vederstyggelige, anti-kristne Kirker fra at falde aldeles sammen til Ruiner, med mindre de kunde finde paa en Undskyldning for de evangeliske Gavers Udeblivelse; det var i dette fordømmelige Øiemed, og i dette alene, at de opfandt den himmeltrodsende Løgn, gudsbespotteligen at paastaa, at alle Kristendommens store Kjendetegn, alle det gamle Evangeliums himmelske Kræfter, alle Tegnene, som var forjættet de Troende, alle den Hellig-Aands mangfoldige mirakuløse Gaver, — var aldeles unødvendig. Besynderligt at berette! Denne gudsbespottelige Løgn blev troet af Millioner uden det allerringeste Bevis. Saa skammeligt og saa skjendigt det var, var dette deres eneste Paaskud, — det eneste Skjul for deres frygtelige Frafald.

8) Men i Frafaldets første Tidsperiode blev ikke Bibelen læst af Lægfolk; de var derfor uforberedt paa at opdage de listige Løgne, som var opfunden af deres Præster. Og førend Aftryk af Bibelen blev mangfoldiggjort ved Bogtrykkerkunstens Opfindelse, havde den frygtelige Vildfarelse udbredt sig og var bleven saa almindelig, at hele Nationer blev dragen ind i det forfærdelige Bedrageri.

9) Da tilsidst den hellige Skrift blev trykt, og Folket kunde læse selv, saa Nogle tydeligt hele Kristenhedens faldne Tilstand, men hvorledes de skulde afhjælpe Ondet vidste de ikke. At vende tilbage til Kristendommen og tro paa Nødvendigheden af den gamle bibelske Religion, vilde udsætte dem for samtlige apostatiske Kirkers Foragt, Haan og Forfølgelse. At trække sig tilbage fra den „Babyloniske Skjøge" — Katholikerne, eller fra hendes „Skjøge-Døtre" — Protestanterne, vilde været meget upopalært. Derfor har Millioner under disse Forhold vedblevet at klynge sig fast til disse afskyelige Bedragerier lige indtil vore Dage. At sige, at Folket ikke veed bedre vilde være at spotte deres Dømmekraft; thi kan de ikke læse? Kan de ikke næsten paa hver Side af det Nye Testamente see en Beskrivelse over de Tegn og Gaver, som udmærkede den kristne Kirke, saalænge som den var paa Jorden? Hvo kan da læse Bibelen og være saa aldeles berøvet al sund Fornuft, at han ikke kan see, at hele Kristenheden er ligesaa blottet for bibelsk Kristendom, som de afgudsdyrkende Hedninger? Vi vil ikke fornærme Bibellæsere med at sige dem, at de ikke har opdaget Frafaldet; de har bemærket det; de er ikke uvidende om den frygtelige Kjendsgjerning, og heri bestaar deres Fordømmelse, fordi de elsker det almenyndede Mørke mere end Bibelens Lys.

10) Om der imidlertid skulde være et retsindet Menneske, som aldrig har læst Jesu Forjættelse og som ønsker at vide, hvad Grund, der er for at tro, at de mirakuløse Tegn er nødvendige i alle Tidsaldere, fremstiller vi med Glæde vore Beviser og Grunde for ham.

11) For det Første: De, som tror paa Evangeliet skulde i alle Tidsaldere have Krav paa de mirakuløse Tegn, fordi Jesus lovede dem samme, og har aldrig tilbagekaldt denne Forjættelse. De, der tror Evangeliet, skulde gjøre Fordring paa alle Evangeliets Forjættelser indtil guddommelig Aabenbaring tilbagekaldte dem. For Exempel i de samme Vers, hvor Jesus lover disse „Tegn", lover han ogsaa Salighed". Da begge disse evangeliske Velsignelser er forjættet, skal

begge fordres. Ingen har Ret til at haabe at faa den forjættede Salighed, som ikke har de forjættede Tegn. I Sandhed, de, der ikke har Tegnene, er ikke Troende; og derfor, i stedetfor at faa Ret til Salighed, siger Jesus udtrykkeligen, at alle Saadanne „skal fordømmes".

12) For det Andet: Mirakuløse Tegn og Gaver skulde fordres af de Troende i alle Tidsaldre, ikke fordi de er Noget særskilt og afsondret fra Evangeliet, men de fornemste og væsenligste Dele af det. Evangeliet bestaar af visse Bud, der skal adlydes, og af visse Velsignelser, som skal annammes; af de sidstnævnte udgjør de mirakuløse Gaver Størstedelen. Buddene alene udgjør ikke Evangeliet; heller ikke Velsignelserne alene udgjør det. Men Evangeliet er sammensat af begge; begge staar i fuld Kraft, indtil det Hele eller nogle Dele deraf bliver tilbagekaldt ved guddommelig Aabenbaring. At afskaffe endog den mindste Velsignelse eller Befaling af Evangeliet er at afskaffe selve Evangeliet. Den Hellig-Aands mirakuløse Gave er ligesaa meget en Del af Evangeliet, som Tro, Omvendelse, Daab eller Syndsforladelse.

13) At sige, at Mirakler blot var given i det første Aarhundrede for at stadfæste Evangeliets Guddommelighed, vilde i Virkeligheden være at sige, at een Del af Evangeliet blev given for at stadfæste en anden: eller at „Evangeliets Kraft" blev givet ikkun for at bekræfte „Evangeliets Form", og at Kraften ophørte, naar Formen var stadfæstet. Men hvis kun den Del, der kaldes Formen, bliver tilbage, saa er Verden forbandet med et forvendt Evangelium, eller med et Evangelium helt forskjelligt fra det, som nødes i det første Aarhundrede.

14) Efter at den kristne Religions Guddommelighed var stadfæstet i det første Aarhundrede, er det da ikke yderst besynderligt, at Evangeliet skulde blive anseet for unødvendigt i alle paafølgende Tidsaldre? Saa besynderligt det end er, har dog saadant, virkeligt været de apostatiske Religionsbekjenderes Mening. De har frækt erklæret, at det Evangelium med medfølgende Tegn, som prædikedes og nødes af alle de Hellige fordum, har været aldeles unødvendigt i de sidste sytten Aarhundreder.

15) Apostelen Paulus kalder Evangeliet „en **Guds Kraft** til Saliggjørelse", og opregner tydeligt dets forskjellige mirakuløse Kræfter, og viser, at de er uundværlig for de Helliges Fuldkommengjørelse. Men Kristenheden fortæller os nu, at Evangeliets Kraft, som den store Apostel prædikede om, var nødvendig ved dets tidligste Indførelse, men at det ophørte, naar det havde opfyldt sit Øiemed; og at de nu har et Evangelium uden saadanne Velsignelser, og foregiver, at det har den samme Kraft til at frelse, som det Evangelium, Paulus prædikede. Men hører, I apostatiske Lærere, Pauli frygtelige Forbandelse, som hviler paa Eders brødefulde Hoveder: „Men dersom endog vi eller en Engel af Himmelen prædiker Eder Evangelium anderledes, end vi haver prædiket Eder det, han være en Forbandelse. Som jeg sagde, saa siger jeg og nu igjen: Dersom Nogen prædiker Eder Evangelium arderledes, end I haver annammet det, han være en Forbandelse." Gal. 1, 8. 9. Det Evangelium, som Paulus prædikede og som Galaterne annammede, var et med mirakuløse Kræfter, bestaaende af visse Bud, som de adlød, og af

visse Tegn, de modtog. Alle, som prædiker et Evangelium forskjelligt derfra, vilde, selv om de var Engle fra Himlen, være forbandet.

16) For det Tredie: De mirakuløse Tegn skulde gjøres Krav paa i alle Tidsaldre, fordi de vilde være ligesaa gavnlige for de Troende i een Generation som i en anden. Denne nyere Kristenhed paastaar, at de gaves ikke saameget til de Troendes Gavn, som for at overbevise de Vantro og for at stadfæste det kristne Budskabs Guddommelighed, saa at Verden kunde skjelne mellem den sande Kirke og enhver anden. Det er imidlertid meget tydeligt, at dette ikke var Hovedhensigten med Tegnene. „Disse Tegn skal følge dem, der tror". „I mit Navn", siger Jesus, „skal de uddrive Djævle." Endskjøndt denne Magt i visse Tilfælde kunde overbevise den vantro Verden, maa man paa ingen Maade antage, at det var Hovedhensigten. Djævle og urene Aander tog hyppigt det menneskelige Tabernakel i Besiddelse, og plagede Individerne paa forskjellige Maader. Jesus lovede de Troende, at de i hans Navn skulde uddrive dem. Nu, det ene Øimed, som Jesus havde for Øie, da han gav denne Kraft, var at gavne den Besatte. Et andet Øiemed var, at forvisse de Troende om, at de, naar de havde Magt over Djævelen i dette Liv, kunde være fuldkommen sikre paa, at de skulde erholde en fuldstændig Seir og tilsidst triumfere over ham i den tilkommende Verden. Den som ikke kan erholde Kraft til i Jesu Navn at uddrive Djævle i dette Liv, har stor Aarsag til at befrygte, at Djævelen skal faa Magt over ham i det næste. Hvad Forvisning har Nogen for, at han skal faa en fuldstændig Frelse fra Djævelens Magt, naar hans Aand forlader Legemet, dersom han ikke kan gjøre Krav paa Jesu Forjættelse, og kaste ham ud i denne Verden? En af Hensigterne altsaa som Jesus havde for Øie, da han meddeelte denne Velsignelse var, at de Troende skulde lære at seire over Djævelen, førend de traadte ind i den usynlige Aandeverden; og en anden Hensigt, som vi allerede har nævnt var, at befri den ulykkelige Besatte af hans elendige og beklagelsesværdige Tilstand, og løslade ham fra dette frygtelige Uhyres Magt.

17) Begge disse Øiemed er ligesaa væsentlige til Menneskenes Gavn i denne Tidsalder, som i Kristendommens første Tider. Det vilde være ligesaa væsentligt for et Menneske, der er besat af Djævle i denne Tidsalder at blive befriet som det var i nogen af de tidligere Tidsaldre. Og det vilde ogsaa være ligesaa væsentligt, at en Troende nu skulde lære at byde over Djævelen i Jesu Navn, at han kunde erholde en fuldstændig Seir over ham i alle Ting, som det var for de Troende fordum. Da der ikke findes noget Skriftsted, som tilintetgjør denne Forjættelse, eller nogen Grund, som beviser Unødvendigheden deraf, saa maa den altsaa være given til de Troende i alle Tidsaldere, indtil Djævelen er bunden.

18) „De skal tale med nye Tunger." Gavnet af dette mirakuløse Tegn er iøinefaldende for Enhver. Naar en Guds Tjener er nødt til at erhverve sig Kundskab i et fremmed Sprog paa den almindelige Maade, vil en stor Del af hans Tid medgaa dertil. Hvis han strax kunde blive begavet ved den Hellig-Aands Kraft til at tale det nødvendige Sprog, hvormeget besværligt Studium vilde ikke da undgaaes; hvormegen Tid vilde der ikke spares, som kunde anvendes til Evangeliets Udbredelse; hvor meget nøiagtigere vilde ikke Princi-

perne udtrykkes, naar ikke alene Begrebene, men ogsaa Sproget selv gives ved den Hellig-Aand.

19) Paa een Dag erhvervede den ulærde Fisker i Galilæa et større Forraad af de fornødne Egenskaber til at prædike i Jordens forskjellige Sprog, end alle Geistlighedens forskjellige Grader og Ordener, som har vanæret Kristenhedens Navn paa den østlige Halvkugle i de sidste sytten Aarhundreder. Tungemaalsgaven var ikke indskrænket til Kristi Tjenere alene, men den gaves bogstaveligt til Kirkens private Medlemmer. Det var i Sandhed et af Tegnene, som var forjættet de Troende i den ganske Verden.

20) At den største Nytte af denne Gave var at prædike Evangeliet til Folk af forskjellig Tungemaal og Sprog antager vi Ingen vil negte. Og at en anden Fordel meddeltes ved Hjelp af denne Gave er ogsaa tydeligt. Kirkens Medlemmer stadfæstedes og styrkedes i deres Tro ved Nydelsen af denne Gave. Jesus havde lovet dette mirakuløse Tegn blandt mange andre til de Troende; hvis de ikke havde faaet Velsignelserne, vilde de have havt Aarsag til at betvivle om de var sande Troende, men da de fik nye Tunger tilligemed alle øvrige forjættede Velsignelser, var de ikke længere i Tvivl, men var forvisset ikke alene om Lærdommens Ægthed, men at de selv var antagelig for Gud.

21) Gavnet, som udspringer fra den Gave er ligesaa væsentlig i denne Tidsalder, som i Kristenhedens første Tider. Det er ligesaa nødvendigt for Folk af forskjellige Sprog at høre Evangeliet nu som i de første Tidsaldere. Det er ogsaa af lige saa stor Vigtighed, at de Troendes Tro bliver stadfæstet ved denne Gave nu, som det nogensinde før var. Eftersom der intet Skriftsted er, som indskrænker denne Gave til de første Kristne, og ingen Grund, hvorfor de Troende ikke skulde nyde den nu, saa er vi nødt til at indrømme, at denne Jesu Forjættelse staar i fuld Kraft endnu, og at, naar- og hvorsomhelst vi finder en Kirke bestaaende af sande Troende i Kristo, der vil vi og ogsaa finde de Troendes Tegn. Og da Tungemaalsgaven ikke findes blandt de frafaldne Kirker paa Jorden nutildags, er vi ifølge Guds Ord nødt til at ansee dem alle for at være Vantro.

22) „De skal tage paa Slanger, og om de drikker nogen Forgift, skal det ikke skade dem." Denne Forjættelse af vor store Gjenløser gaves ogsaa til enhver Skabning i den ganske Verden, som vilde tro Evangeliet. Nytten af denne mirakuløse Gave var at bevare Livet om nogen Troende tilfældigvis skulde blive bidt af en giftig Slange, ligesom Paulus blev (Ap. Gj. 28.); eller uforvarende synke dødelig Forgift, ligesom Profetens Børn gjorde (2 Kong. 4). Jesus lovede, at det ikke skulde skade dem. Da Israeliterne blev bidt af giftige Slanger, blev de helbredt ved simpelthen at see paa en Kobberslange, som Herren bød Moses at opreise i Ørken; saaledes kunde ogsaa de Troende bevares for dødelig Forgift ved blot at see hen til ham i Troen; thi Jesus kan ikke feile i at opfylde sin Forjættelse til de Troende.

23) De skal lægge Hænder paa de Syge, og de skal helbredes." Dette er ogsaa et af Tegnene for de Troende. Sygdom er et meget herskende Onde iblandt vor faldne Verdens Beboere. Alle medicinske Opdagelser, som vil gavne den Syge, ansees for uvurderlige.

Lægemidler vurderes i Forhold til deres Nytte. Nogle Lægemidler er nyttig i een Sygdom, men uden Gavn i en anden; nogle vil overvinde een Sygdom, men vil paa samme Tid efterlade en varig Svækkelse i det menneskelige System. Andre har en heldigere Virkning og er nyttig i talrige Sygdomstilfælde; saadanne bliver i Almindelighed, naar deres nyttige Anvendelse fuldkommen forstaas, foretrukken for dem, der har mindre gode Egenskaber.

24) En af de simpleste og uskyldigste Recepter for de Syge og een, som er et sikkert Lægemiddel for Sygdomme og Plager af ethvert Slags, er den, som er skreven af en af de berømteste Læger, der nogensinde levede blandt Menneskene. Recepten er simpelthen denne: „**De skal lægge Hænder paa de Syge, og de skal helbredes**". Der findes ingen Sygdom saa voldsom i sin Natur, saa dødelig i sine Virkninger, uden jo dette Lægemiddel vil, naar det benyttes retteligen, bevirke en fuldkommen Helbredelse, uden i mindste Maade at beskadige det menneskelige System, som saa mange andre foreskrevne Mediciner. Det Middel er uendeligt bedre end alle andre; for det Første, formedelst dets almindelige Anvendelse i alle Sygdomme, Plager og Smerter; for det Andet, formedelst den Sikkerhed, hvormed det helbreder Smerte og ethvert Sygdomstilfælde; for det Tredie, formedelst den hurtige og øieblikkelige Lindring, som det yder Patienten; for det Fjerde, fordi det ikke nedbryder det menneskelige System eller skader Konstitutionen, lig de stærke Mediciner, hvilke hyppigt ender med de værste Følger; for det Femte, fordi det kan erholdes uden Penge og Betaling, og er saaledes indenfor de Fattiges Omraade saavelsom de Riges; for det Sjette, fordi det ikke udfordrer et fleraarigt møisommeligt Studium for at erhverve Kundskab om Sygdommens Beskaffenhed eller om dens Behandlingsmaade, lig de fleste Theorier; og for det Syvende, fordi det kan erholdes paa ethvert Sted i Verden, hvor der findes sande Troende.

25) En anden Recept af samme Værd, og som frembringer lignende Virkninger, er given af en anden Skribent i disse Ord: „Er Nogen iblandt Eder syg, han kalde til sig de Ældste af Menigheden, og de skal bede over ham og salve ham med Olie i Herrens Navn; og Troens Bøn skal frelse den Syge, og Herren skal opreise ham, og haver han gjort Synd, skal det forlades ham." Jak. 5, 14. 15. Troens Bøn ledsaget af Ordinancerne, er det almindeligste, kraftigste og virksomste Lægemiddel, som nogensinde er blevet opdaget.

26) Den store Læge, som har aabenbaret for Nationerne dette uskatteerlige og almægtige Lægemiddel, har været nidkjer for sin egen Ære, og har ordnet det saa, at det aldrig kan administreres med mindste Virkning uden i hans Navn af En, som er bemyndiget dertil, det er af en sand Troende. Dette er et virksomt Forebyggelsesmiddel imod alle Kvaksalvere og Bedragere, som maatte vove i hans Navn at efterligne det ægte, thi i alle Tilfælde vil det slaa feil for Saadanne, lige som det gjorde for Skevas syv Sønner. Ap. Gjern. 19, 13—16.

27) De frafaldne Kirker har i mange Aarhundreder været blottet for denne vor Frelsers forjættede Velsignelse. De har bestræbt sig for at tilsløre Menneskeslægtens Øine ved at sige dem, at denne Velsignelse behøvedes ikke efter Kristendommens første Aarhundreder. Denne falske Tradition, opfunden af nogle ugudelige Bedragere for at skjule deres

egen Vantro og Mangel paa Myndighed, er bleven overleveret af efter hinanden følgende falske Lærere indtil nærværende Tid; og hvad der er endnu besynderligere er, at der findes Millioner af fattige, uvidende Fanatikere, som er blevet dragen ind i det fordærvelige Bedrageri. Det har været de ugudelige Bedrageres Studium i de senere Tider at indbilde Folk, at de i Evangeliet forjættede Tegn ikke behøves nu. Heri stikker en fin Politik; thi da de selv er falden saa dybt, at de er bleven aldeles blottet for Velsignelserne selv, vilde alle Folk — dersom det ikke lykkedes dem at narre deres Tilhængere til at tro, at mirakuløse Tegn ikke behøvedes i disse Dage — paa eengang opdage, at de ikke var Troende, men Bedragere, handlende uden Myndighed, havende Gudfrygtigheds Skin, men var blottet for dens forjættede Kræfter, foregivende at være Troende uden de Troendes Tegn.

28) Dersom deres bedragne Tilhængere skulde ved et eller andet Middel faa Præstelistens Blendværk bort fra deres Øine tilstrækkeligt for at kunne tro, at Jesu Forjættelse er at foretrække for de traditionelle Bedragerier af deres falske, hjertefordærvede og udartede Præster, saa vilde de Institutioner, som saa længe har været almenyndede, forsvinde og de saa meget eftertragtede høie Gager vilde falde bort for de leiede Præster, og de vilde staa som Mindesmærker til Skam og Skjændsel for alle Mennesker. For at frelse sig fra den aabenlyse Vanære, har de brugt hele deres List og Snedighed for at faa Folket til at tro, at Helbredelsesgaven og de andre af Jesu forjættede Tegn er unødvendig nu.

29) Men findes der Syge i disse Dage? Om saa er, vilde det da ikke være ligesaa gavnligt for de Syge at blive hjulpen i disse Dage, som fordum? Vilde det ikke stadfæste og bekræfte de Troende at lægge Hænder paa de Syge og see dem helbredes i disse Dage, ligesaa meget som det gjorde i gamle Dage? Hvis det altsaa vilde stadfæste de Troende og gavne de Syge, nu saavel som før, saa har de ingen Grund til at indskrænke det til de tidligere Kristne. Derfor viser baade Skriften og Fornuften, at de forjættede Tegn er ligesaa uindskrænket som den forjættede Salighed.

30) At blive plaget af Djævle, Tungemaalenes Forvirring, dødelige Giftarter, og Sygdomme, er Forbandelser, som er bleven indført i Verden formedelst Menneskets Ugudelighed. Evangeliets Velsignelser er skjenket for at modvirke disse Forbandelser. Saalænge altsaa, som disse Forbandelser findes, behøves de forjættede Tegn til at modarbeide deres onde Følger. Dersom det ikke var Jesu Hensigt, at Velsignelserne skulde være ligesaa udstrakte og ubegrænsede med Hensyn til Tiden, som Forbandelserne, vilde han have tilkjendegivet noget derom i sit Ord. Men da han giver et almindeligtgjældende Løfte om visse Kræfter for at dygtiggjøre Alle, som troede paa Evangeliet over hele Verden til at overvinde disse Forbandelser, som var paaført Mennesket paa Grund af Ugudelighed, vilde det være den groveste Slags Vantro ikke at tro, at de forjættede Velsignelser er nødvendig ligesaa længe, som Forbandelserne findes i stor Mængde blandt Menneskene.

31) Hvis disse Tegn er nødvendig, hvorfor har de da ikke existeret iblandt Kirkesamfundene i de sidste sytten Aarhundreder? Fordi ingen sand Troende har været iblandt dem i hele den Tid; thi Jesus siger, de

skal følge den sande Troende; dersom der altsaa havde været nogle sande Troende, vilde Tegnene have været iblandt dem. Men den Kjendsgjerning, at Tegnene ikke har været i dette Tidsrum, beviser, at heller ikke sande Troende har været. Dette er et sørgeligt Billede af Menneskeslægten, men det er ikke destomindre sandt. Vi siger, vor velsignede Gjenløsers Forjættelse er sand, omend den beviser alle Mennesker at være Løgnere eller Hyklere, Feilen kan ikke være hos Jesus, derfor maa den være hos Mennesket. Kristi Forjættelser er ligesaa uforanderlige som hans egen Natur og kan aldrig feile; men Mennesket er ligesaa foranderlig som Vinden og er meget tilbøielig til at feile i næsten enhver Henseende.

32) Siden det store Frafald har Oprigtighed udmærket Millioner af Kristendommens Bekjendere, men ingen af dem har adlydt det gamle Evangelium, fordi Ingen var bemyndiget til lovligt at forvalte dets Ordinancer for dem; derfor kunde de, uagtet deres Oprigtighed, ikke adlyde Evangeliet af Mangel paa en retmæssig Forretningsmand, og følgelig kunde de ikke have lovligt Krav paa Evangeliets Velsignelser. Og af denne Grund kunde de ikke blive retmæssige eller antagne Troende, og de kunde følgelig ikke have retmæssig Fordring paa Tegnene, som var forjættet til de Troende, og dette er een Grund, hvorfor de oprigtige retskafne Kristendoms-Bekjendere i den nyere Tid ikke har nydt disse store Velsignelser, som var forjættet af vor Frelser. Heller ikke kunde de nyde den forjættede Salighed i hele dens Fylde, men vil blive belønnet efter deres Gjerninger og de Leiligheder, de har havt i een af de Boliger eller eet af de Riger, der er ringere i Herlighed end det Rige, som de gamle Hellige besidder, hvilke adlød Loven og nød de forjættede Velsignelser. Og Alle, som ikke nu vil omvende sig, da Fuldmagten endnu engang er gjengiven til Jorden, og gaa ud fra de fordærvede frafaldne Kirker og blive lovmæssigt optagen i Kristi Kirke og alvorligt søge efter Evangeliets Velsignelser og mirakuløse Gaver, vil blive nedstødt til Helvede, siger Hærskarernes Herre; thi nu har de ingen Undskyldning for deres Vantro; derfor vil de, dersom de ikke nu omvender sig, blive fordømt. Dette er Herrens Ord til Præster og Folk i alle Kirkesamfund og Nationer.

33) Vi vil nu anføre nogle Exempler for at vise det Princip, hvorefter de Syge i Almindelighed helbredtes. Dette udførtes formedelst Tro paa Jesum Kristum. Hvis de Syge var i Stand til at øve Tro, saa fordredes Tro af dem for at erholde denne Velsignelse. Kvinden, som havde havt Blodflod i tolv Aar, sagde: „Hvis jeg ikkun kan røre ved hans Klæder, saa bliver jeg frelst." Jesus vendte sig om til hende og sagde: Datter, din Tro haver frelst dig." Mark. 5. 25. Da Jesus foer over til Genezareths Land og gik igjennem deres Stæder og Landsbyer, var Folkets Tro paa ham saa stor, at de bragte deres Syge frem og lagde dem „paa Torvene og bad ham, at de maatte ikkun røre ved Sømmen paa hans Klædebon, og alle de, der rørte ved ham, blev helbredt." Mark. 6. Den blinde Bartimæus anraabte Herren om Barmhjertighed. „Og Jesus sagde til ham: Gak bort, din Tro haver frelst dig." Mark. 10. Da Jesus berørte de to blinde Mænds Øine, som kom ind i Huset, hvor han var, sagde han til dem: „Eder skee efter Eders Tro." Matth. 9, 29. Den Lamme „hørte Paulus tale,

som der han saa stivt paa ham og mærkede, at han havde Tro til at frelses, sagde med høi Røst: Staa ret op paa dine Fødder! Og han sprang op og gik omkring." Ap. Gj. 14, 9. 10.

34) Mange andre Exempler kunde fremsættes for at vise, at Helbredelseskraften aabenbaredes formedelst Tro. Undertiden blev Andres Tro udøvet til Bedste for de Syge; vi anføre følgende Exempler. En kananæisk Kvinde bad om en Velsignelse for sin Datter, som plagedes haardt af en Djævel. „Jesus svarede og sagde til hende: O Kvinde, din Tro er stor; dig skee som du vil." Matth. 15. En Høvedsmand øvede Tro til Gavn for sin Dreng, som var værkbruden. „Og Jesus sagde til ham: Gak bort og skee dig som du troede. Og hans Dreng blev helbredet i den samme Time." Matth. 8. En vis Mand, hvis Søn var bleven plaget af Djævelen fra Barndommen af, sagde til Jesus. „Formaar du noget, da forbarm dig over os, og hjelp os. Men Jesus sagde til ham: Ja. dersom du kan tro? alle Ting er den mulig, som tror. Og strax raabte Barnets Fader grædende, og sagde: Jeg tror, Herre, hjelp min Vantro." Mark. 9. Djævelen blev truet, og hans Søn blev befriet. Jairus, hvis Datter laa paa sit Yderste, kom til Jesus, og faldt ned for ham og bønfaldt ham om at gaa hen og lægge sine Hænder paa hende, at hun kunde blive helbredet. Paa Veien til hans Hus mødte Nogle dem, sigende: „Din Datter er død; hvi umager du Mesteren længer? Men strax, der Jesus hørte, hvad der blev sagt, sagde han til Synagog-Forstanderen: „Frygt ikke, tro kun!" Mark. 5. Og Jesus gjengav hans Datter Livet. Mange andre Exempler er nedskreven, hvor Venner har udøvet Tro til Fordel for de Lidende.

35) Derfor kan det ansees som en almindelig Lov, at de Syge og Besværede blev helbredt enten ved deres egen Tro eller ved nogen af deres Venners. Der kan være nogle enkelte Tilfælde, hvor Velsignelsen gaves ved Administratorens Tro alene.

36) Det er de nuværende Kirkers almindelige Mening, at den fornemste Hensigt med Miraklerne var at bortrydde Vantro. Men da Jesus kom til sit eget Land, blandt sine gamle Bekjendte, forundredes han over deres Vantro. Se Mark. 6, 6. „Og han gjorde ikke mange kraftige Gjerninger der formedelst deres Vantro." Matth. 13. Men ifølge de falske Læreres Anskuelser i de nyere Tider, skulde han have udført større Gjerninger der, end paa noget andet Sted. Eftersom de anseer Tegnene for at være til de Vantros Overbevisning, saa skulde Tegnene været større, jo større Vantroen var. Da han fandt sine egne Landsmænd saa overordentlig vantro, skulde han, ifølge de nuværende Begreber om Tegnenes Hensigt, have udført langt større og herligere Mirakler der, end han gjorde i nogen anden Egn, hvor Vantroen ikke var saa stor. Men Kjendsgjerningerne i denne Henseende var lige det modsatte. Jo større et Folks Ugudelighed og Vantro var, desto færre kraftige Gjerninger udførtes iblandt dem; eftersom deres Vantro forøges, formindskes de kraftige Gjerninger. Og da Folket forhærdedes i Frafald og Vantro, ophørte alle de kraftige Gjerninger og Saliggjørelsen ligeledes.

37) Heraf vil man see, at Evangeliets Tegn og Velsignelser nødes ikkun ved Tro. Jo større Tro, desto større vil Guds mirakuløse Krafts

Tilkjendegivelser være. Miraklerne vil forøges ligesom Troen forøges og ophøre naar den ophører. De mirakuløse Tegn, som gives de Troende i dette Liv, er langt ringere Velsignelser end en herlig Opstandelses og det evige Livs. Men hvorledes kan den, der ikke har tilstrækkelig Tro til at erholde de mirakuløse Tegn eller mindre Velsignelser, erholde Tro nok til at annamme de større? Dersom de mindre Velsignelser tilbageholdes af Mangel paa Tro, vil da ikke ogsaa de større tilbageholdes af samme Grund? Om en Mand ikke har Midler til at kjøbe en Klædning hvorledes kan han da vente at faa kjøbt en pragtfuld Bolig? Ligeledes om en Person ikke har Tro nok til at erholde de forjættede mirakuløse Tegn, hvorledes kan han da vente at erholde en herlig Bolig i Guds Rige? Dersom hans Tro er saa svag, at den ikke kan forskaffe ham de mindre Velsignelser, kan han være langt sikrere paa, at den samme svage Tro ikke vil tilveiebringe de større for ham.

38) Jesus sagde, som vi allerede har anført: „Alle Ting ere den mulige, der tror." Jesus sagde ogsaa: „Haver Tro til Gud. Thi sandelig siger jeg Eder, at hvo, der vilde sige til dette Bjerg: Løft dig op og kast dig i Havet, og ikke vilde tvivle i sit Hjerte, men tro at det skal skee, som han siger, ham skal det skee, som han sagde. Derfor siger jeg Eder: Alt, hvad I begjere i Bønnen, tror, at I skal faa det, saa skal det vederfares Eder. Mark. 11, 22 – 24. Denne Forjættelse var ikke indskrænket til Apostlerne og de Hellige dengang; thi det Ord: „Hvo" indbefatter alle Mennesker, der i enhver Tidsalder har Tro overalt i Verden, Hvo kan læse disse kostbare Forjættelser af vor Frelser uden at see i det klareste Lys Kirkens frygtelige, faldne Forfatning? De er uden Tro — uden nogen Tillid til Gud. De foragter dem, der alvorligt søger efter den gamle Tro. Baade fra Talerstolen og Pressen erklære de frækt deres Vantro paa ovennævnte Forjættelser, og siger allehaande Ondt om dem der tror dem. De vil høiligen prise de gamle Helliges Tro, og opbygge Synagoger og Kirker til Erindring om dem; men for Nogen at lære, at den samme Tro er nødvendig nu, er efter deres Anskuelser den største Gudsbespottelse. O, I Hyklere! Hvorfor bekjender I Eder at være Kristi Efterfølgere, og dog fornegter hans Forjættelser. O, I blinde Veiledere! Hvi bedrager I Folket med Gudfrygtigheds Skin, og dog fornegter de forjættede Kræfter? Hvorfor gjør I Jesu Forjættelser ugyldige ved Eders Vantro og ugudelige Traditioner? Hvorfor forvender I Sandheden med menneskelig Visdoms høitravende Ord, og fornegter den Hellig-Aands Inspirations- og Aabenbarings- og Profeti-Gaven? Hvorfor prædiker I for Løn og af Vindesyge driver Handel med Folket, medens de Fattige og Trængende raaber om Brød? O, I ugudelige og fordærvelige Lærere! I Leiesvende! Hvorfor tillukker I ikke Himlens Dør blot for Eder selv ved Eders paatagne Hellighed og snedige Underfundighed, uden at tilspærre Veien for Andre, der vilde forstaa Sandheden og blive frelste? Hvorledes kan I undfly den evige Ilds Straf? Hvorlænge vil Herren taale, at I udøver Eders Ugudelighed? Eders Doms Time er nær! Skjælv! I apostatiske Kirker, for den Elendighed, der vil komme over Eder! Den frygtelige Hevnens Dag er for Haanden, og I skal ganske udryddes af Jorden!

39) Kirken kaldes Kristi Legeme. „Men I er Kristi Legeme og

Lemmer Enhver især. 1. Kor. 12, 27. Vi vil her give Navnene paa de forskjellige Lemmer, der udgjør de forskjellige Dele af Kristi Legeme eller Kirke. „Gud haver sat i Menigheden først Apostler, for det Andet Profeter, for det Tredie Lærere, dernæst dem, der gjør kraftige Gjerninger, derefter dem, som har Gaver til at helbrede, til at hjelpe, til at styre, og til at tale adskillige Tungemaal." 28de Vers. Disse Lemmer af Legemet var sammenføiet efter eet almindeligt Princip. De blev alle indsat i Kirken formedelst Tro, Omvendelse og Ordinancerne. Paulus siger: „Vi er jo Alle døbt i een Aand til at være eet Legeme, hvad heller vi er Jøder eller Græker eller Trælle eller Frie, og vi have Alle drukket af Kalken til at være den samme Aand." 13de Vers.

40) Dette ene Legeme, hvortil alle Lemmerne er døbt, er levendegjort og besjælet i alle Dele af een Aand. „Aandens Virksomhed i de forskjellige Dele af Legemet er ikke eens. „Til En," siger Paulus, „gives Visdoms-Tale formedelst Aanden; en Anden Kundskabs-Tale ved den samme Aand; en Anden Tro ved den samme Aand; en Anden Gaver til at helbrede ved den samme Aand; en Anden Kraft til Under-Gjerninger; en Anden profetisk Gave; en Anden at bedømme Aander; en Anden adskillige Tungemaal; en Anden at udlægge Tungemaal. Men alt dette virker kraftigen den ene samme Aand, som uddeler til Enhver i Besynderlighed, eftersom han vil." 8—11 Vers. Paulus har her saa tydeligt beskrevet Kristi Kirke, at Ingen behøver at være i Uvished naar han har fundet den. Ethvert trofast Lem af Kristi Legeme besidder een eller anden af Aandens Gaver. Enhver Kirke, som nu er paa Jorden kan sammenligne sig med dette bibelske Mønster; hvis de ikke ligner Mønsteret, kan de strax vide, at de ikke er Kristi Legeme eller Kirke. Hvis de ikke har Apostler eller Profeter, eller Embedsmænd, der kan modtage Visdomstale og Kundskabstale ved Aandens Inspiration, hvis de ikke har noget Medlem, der besidder Helbredelsesgaven, eller Nogen, der udfører Mirakler, eller Nogen, der seer Syner, eller som bedømmer Aander, eller som taler i Tungemaal, eller som udlægger Tungemaal, — hvis de ikke har nogen af disse Lemmer paa sit Legeme, saa har de Intet, som ligner Mønsteret, og derfor kan de umuligt være Kristi Kirke.

41) Kristi Legeme er ganske sammensat af og bestaar af ovennævnte Lemmer. At borttage endog det mindste af de omtalte Lemmer, vilde frembringe en Mangel i Legemet, og det vilde blive ufuldkomment, lig det menneskelige Legeme, naar det manglede eet af dets Lemmer. Legemet (Kirken) vilde, ligesom det menneskelige Legeme, blive mere og mere ufuldkomment og lemlæstet i Forhold til Nytten og Antallet af de ovennævnte Lemmer, der borttoges. Og naar alle Lemmer eller Dele af Legemet borttages, ophører det at existere paa Jorden. Det er en indrømmet Kjendsgjerning, at Størstedelen af de af Paulus beskrevne Lemmer, om ikke alle, er borttagen og betragnes som unødvendig i nærværende Tid. Legemet eller Kirken er berøvet sine Lemmer; altsaa, hvor de ophører at være, ophører ogsaa Legemet at være til.

42) Der er mange Dele af det menneskelige Legeme, som er væsentlige for dets Tilværelse, og uden hvilke det uundgaaligt maa omkomme; som f. Ex. Munden, Hjertet, Lungerne, Maven, Leveren,

Indvoldene og mange andre, for talrige at opregne. Berøv Legemet nogen af disse væsentlige Dele, saa vil ogsaa alle andre Dele fordærves. To af de fornemste Dele eller Lemmer af Kristi Legeme er, „først Apostler; for det Andet Profeter." Disse kan ansees for Legemets Øine og Mund. Tag disse bort, saa er Legemet stedt i fuldkomment Mørke uden Øine at see med, og uden Mund til at modtage den Næring, som er væsentlig for dets Tilværelse. Hvis altsaa disse to Lemmer skulde borttages, vilde alle de øvrige Lemmer hendø, og Kristi Kirke vilde ophøre at være til blandt Menneskene. De faldne Kirker har ikke havt nogen af disse Lemmer i henved 1700 Aar; derfor har de i dette Tidsrum hverken havt Øine eller Mund, hvorved de kunde modtage Lys og Næring.

43) Hvis Munden og Øinene paa det menneskelige Legeme skulde ødelægges, vilde Menneskets Aand tage Flugten og Legemet vilde snart blive en Masse af væmmelig Forraadnelse, der frembringer den afskyligste Stank, udbreder Pestilentse og Sygdom, og angriber Alles Helbred, der kommer indenfor dens modbydelige Indflydelse. Saaledes vilde ogsaa de fordærvelige Følger være, der ledsager Kirken, hvis de skulde afvige saa langt fra Gud, at den taber sine inspirerede Apostler og Profeter — de to væsentligste og vigtigste Lemmer, som Gud satte paa Legemet. Hvis disse Lemmer toges bort, vilde den Hellig-Aand, som er Kirkens Liv, tage Flugten netop ligesom den menneskelige Aand flygter fra det forkrænkelige Legeme, naar dets væsentligste Dele er ødelagt. Naar den Hellig-Aand trækker sig tilbage, bliver Legemet eller Kirken stedt i en livløs Tilstand; alle de mirakuløse Operationer ophører.

44) I fordums Tider, efter Apostlernes og Profeternes Bortgang, begyndte de øvrige Lemmer paa Legemet uopholdeligt at hendø af Mangel paa Næring; det Lem, som besad Helbredelsesgaven, som udførte Mirakler, som talte i Tungemaal, som udlagde Tungemaal, samt alle andre Lemmer, visnede hen og døde, efterladende sig en Masse stinkende Forraadnelse, hvis modbydelige Stank og vederstyggelige Smuds har udbredt en dødelig Luft blandt alle Nationer.

45) Det er forgjæves for de faldne Kirker at bestræbe sig for at bevise, at de er Kristi Legeme ved at foregive, at de endnu har eet eller to Lemmer i Tilværelse, thi Paulus spørger: „Dersom de Alle var eet Lem, hvor blev da Legemet?" 19de Vers. Hvis enhver Del af vore Legemer ødelagdes med Undtagelse af Hænder og Fødder, saa kunde disse paa ingen Maade udgjøre et levende Legeme; saaledes ogsaa om ethvert Lem af Kirken toges bort undtagen Præsterne og een, to eller tre andre foregivne Lemmer af forskjellig Funktion, disse kunde ikke mere udgjøre en levende Kirke end Hænder, Arme, Fødder og Ben kunde udgjøre et levende Menneske. Den Hellig-Aand vilde ikke bo længere i disse foregivne Levninger af Kirken, som falskeligen siges at være til endnu, end den menneskelige Aand vilde bo i Hænderne, Fødderne eller Benene efterat det Øvrige af Legemet var tilintetgjort.

46) Læser, vilde det ikke være høist besynderligt at see Hænder, Fødder og Ben bevege sig, handle og udføre deres sædvanlige Forretninger, efter at den øvrige Del af Legemet var ødelagt? Alligevel vilde dette ikke være mere besynderligt end at see Præster og nogle faa andre foregivne Lemmer, bestræbende sig for at bevege sig, handle og udføre visse

andre Forretninger, efter at ni Tiendedele af de vigtigste og fornemste af Kirkens Lemmer har været borte i Aarhundreder. Ligesaa godt kunde man prøve paa at holde Livet i en Menneskehaand, adskilt fra Legemet, som at beholde Liv i Præsten flere Aarhundreder efter at Apostler, Profeter o. s. v. ophørte.

47) Paulus siger: „Øiet kan ikke sige til Haanden: Jeg haver dig ikke behov, eller atter Hovedet til Fødderne: „Jeg haver Eder ikke behov." 21de Vers. Men i direkte Modsætning til denne Instruktion siger de apostatiske Lærere i de nyere Tider til dem, der udføre Mirakler: Jeg haver dig ikke behov. Og deres Præster siger til dem, der taler i Tungemaal, og til Tungemaals-Udlæggerne: Vi behøver Eder ikke i Legemet. Ligemeget hvor skrøbelige eller hvor ringe nogle Lemmer er i Sammenligning med andre, kan dog Ingen af dem undværes. „Nei", siger Paulus, „meget mere er de Lemmer paa Legemet fornødne, som synes at være de skrøbeligste." 22de Vers. Hvis den, der taler i Tungemaal, eller den, som udlægger, ansees som et skrøbeligt Lem, og ikke saa nyttig som Profeter og Apostler, siger dog Paulus udtrykkeligen, at saadanne „ere nødvendige". Den Lærer eller Præst, som siger, at de er unødvendige modsiger ligefrem den hellige Skrifts Lærdomme.

48) Hvor overordentlig latterligt vilde det ikke være, om Hænderne og Fødderne gjorde Oprør imod Øinene, Munden, Hjertet, Lungerne, Indvoldene, Brystet og Halsen og sagde: Vi behøver Eder ikke; vi kan fortsætte Forretningen uden Eders Hjelp; I er unyttige Tillæg til os Hænder og Fødder; vi kan føle og gaa uden Eders Hjelp. Og dog har vor Tids Lærere og Præster paa samme Vis reist sig som Oprørere imod Pauli Ord, og har sagt til Apostler, Profeter, de Syges Helbredere, Mirakel-Udøverne, Aande-Bedømmerne, de der taler i Tungemaal og Tungemaals-Udlæggerne: Vi behøver Eder ikke; vi kan komme ud af det uden Eders Hjelp; I er unødvendige Dele af Legemet; I er aldeles unyttige for os Præster og Lærere; vi kan udføre alle vore Embedsforretninger uden Eders Bistand. Saadan har Tilstanden været i de faldne Kirkesamfund i de sidste 1700 Aar. Og saadan er det skrækkelige Mørke, som nu hersker iblandt dem. Mørket skjuler Jorden og Dumhed Folkene.

49) Det er i og ved Kristi Legeme eller Kirke, at Aanden aabenbarer sig. „Aandens Aabenbarelse gives Hver til det, som er nyttigt." 7 Vers. Det er altsaa ved disse Aabenbarelser, ethvert Menneske i Kirken gavnes. Disse forskjellige Aabevbarelser er ligesaa nødvendig nu, som fordum. Paulus omtaler i dette Kapitel ni forskjellige Gaver eller Aabenbarelser af Aanden. De Kirkesamfund, som ikke har disse mirakuløse Aabenbarelser, har ikke den Hellig-Aand; og uden Aanden, er ingen af dem Kristi.

50) De adskillende Kjendetegn, imellem sande og falske Kirkesamfund er saa tydelige, at Ingen behøver at tage feil. Den sande Kirke nyder den Hellig-Aand med alle dens Gaver, saaledes som fremstillet i Guds Ord; de øvrige Kirker paastaar at nyde Aanden, men har ingen af Gaverne og Virkningerne, som tilskrives den. Den eneste Maade, hvorpaa man opdager, at det menneskelige Legeme oplives af Menneskets Aand er ved dens Virkninger; saaledes er ogsaa Maaden hvorpaa man

kan opdage om en Kirke nyder den Hellig-Aand, at see dens forskjelligartede Virkninger og Aabenbarelser. Hvis disse ophører, har vi al Grund til at tro, at den Hellig-Aand ogsaa har trukket sig tilbage.

51) Blandt alle Nationer og i alle Tidsaldre, naarsomhelst den Hellig-Aand er bleven given, har den tilkjendegivet sig ved overnaturlige Gaver. Disse Gaver overdroges ikke blot til Gavn for Kirken i dette Liv, men ogsaa for at berede dem for endnu større Velsignelser i den tilkommende Verden. Det er en aldeles feilagtig Idé at formode, at disse Gaver kun gaves for at overbevise Vantro. Paulus siger udtrykkeligen, at Gaverne, som gaves af vor Herre efter hans Himmelfart var bestemt til andre Hensigter. „Da han (Kristus) opfor til det Høie, bortførte han Fanger og gav Menneskene Gaver.“ Eph. 4, 8. og han beskikkede Nogle til Apostler, Nogle til Profeter, Nogle til Evangelister, Nogle til Hyrder og Lærere.“ Disse, tilligemed mange andre Gaver, gaves ikke blot for at stadfæste Kristendommens Sandhed, men som Paulus siger: „Til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legems Opbyggelse, indtil vi Alle naar til Enhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Kristi Fyldes voxne Alder; at vi ikke mere skal være Børn og lade os tumle som Bølger og omdrive af enhver Lærdoms Veir ved Menneskenes Spil, ved Træskhed og Forførelsens Kunstgreb.“ 12. 13. 14. Vers.

52) Ved disse Erklæringer opdager vi Hensigterne, som Herren har for Øie, med at give Menneskene Gaver. Paulus siger, at én Hensigt var „de Helliges fuldkomne Beredelse“. Det er meget tydeligt af hele Skriftens Indhold, at de Hellige aldrig kan nyde en fuldkommen Salighed, uden de bliver fuldkomne. Den eneste Plan, som Jesus har lagt, til denne store Hensigts Udførelse er ved Hjelp af de aandelige Gaver. Naar Aandens overnaturlige Gaver ophører, ophører de Hellige at vorde faldkommede, og derfor kan de ikke have noget Haab om at erholde en fulkommen Salighed. At bortskaffe Apostler, Profeter og andre Gaver fra Kirken er at afskaffe den store Plan, som Himlen har lagt til de Retfærdiges Fuldkommengjørelse og endelige Salighed.

53) Forfatteren af Brevet til de Hebræer indprenter de Hellige Nødvendigheden af at „skride frem til det Fuldkomnere;“ (6te Kap. 1ste Vers), men dette vilde være umuligt for de Kirker, som ikke har Apostler, Profeter og andre Gaver, som Jesus gav efter sin Himmelfart. Saadanne Kirker kan ikke „skride frem til Fuldkommenhed,“ thi de har tabt og vedbliver at afskaffe de selvsamme Gaver, som var bestemt for at fuldføre dette Øiemed.

54) Har Jesus nogensinde i sit Ord sagt os, at hans Plan at fuldkommengjøre de Hellige paa, skulde ophøre, og at Menneskene skulde indføre én, som var bedre? Hvis ikke, hvorfor skulde vi da ikke foretrække vor Frelsers Plan fremfor alle andre? Hvorfor afskaffe den Hellig-Aands Kræfter og Gaver, som var bestemt, ikke alene til de Vantros Overbevisning men til de Troendes Fuldkommengjørelse? I enhver Nation og Tidsalder maa Gaverne være til for at fuldkommengjøre de Troende, naar saadanne findes; ellers vilde de Alle være uberedt til at modtage den evige Verdens endnu større Kræfter og Herligheder. Om der ikke var Vantro paa Jorden vilde det alligevel være

ligesaa nødvendigt at have de mirakuløse Gaver, som det var iblandt de forrige Dages Kristne; thi om hele Verden troede paa Kristus, kunde de umuligt blive fuldkommede uden disse Gaver, og derfor kunde de ikke komme ind i hans Herligheds Fylde.

55) Det er derfor ligefrem i Modsætning til Guds Ord, naar de frafaldne Kirker siger, at „Hensigten med mirakuløse Gaver ikkun var at stadfæste den kristne Religion, og at de ikke længer var nødvendige, naar Hensigten var opfyldt og derfor ophørte." Guds Ord erklærer, at de er „til de Helliges fuldkomne Beredelse;" og derfor behøves Gaverne, hvorsomhelst der findes Hellige, ikke blot for at stadfæste Sandheden ved overnaturlige Vidnesbyrd, men for at fuldkommengjøre dem, der allerede tror.

56) En anden stor Hensigt, som Herren har for Øie, naar han sender Menneskene Gaver, er „til Embedets Forvaltning". Uden disse Gaver kunde Embedets Forvaltning aldrig blive fortsat; uden inspirerede Apostler og Profeter, ophører Aabenbaringens og Profetiens Gave, og hvor disse ophører, standser Embedets Forvaltning. De frafaldne Kirker har ikke mere Myndighed til at borttage Apostler og Profeter, end de har til at borttage Hynder og Lærere, hvilke alle er Gaver fra Herren. Der er netop den samme Grund til at afskaffe alle Gaverne, som til at afskaffe en Del, og foregive, at de beholder de øvrige. Præstedømmets Tjeneste er tydeligt lagt for Dagen i Skriften. Det er paalagt dem at prædike Evangeliet for alle Nationer i Jordens forskjellige Tungemaal og Sprog. Det tilkommer dem at modtage Aabenbaringer til Gavn for sig selv og alle de Hellige, irettesætte ifølge Aabenbaring dem, der behøver Irettesættelse; trøste dem, der behøver Trøst, advare Kirken om forestaaende Straffedomme; udpege ved Aabenbaringens Aand en Vei til at undkomme: aabenbare Lærdomme og Principer med Hensyn til baade timelige og aandelige Anliggender og udfolde alle Ting, som er nødvendig til de Retfærdiges Fuldkommengjørelse og evige Ophøielse. Desforuden skal Præstedømmet lægge Hænder paa for den Hellig-Aands Gave, og for de Syges Helbredelse og for at administrere alle Kirkens øvrige Ordinancer. Derfor vilde „Embedets Forvaltning", uden den Hellig-Aands overnaturlige Kræfter og Gaver, ophøre, og naar de ophører, ophører Menneskene at frelses.

57) Paulus erklærer, som vi allerede har anført, at Gaverne blev given til „Kristi Legemes Opbyggelse." Men de forskjellige Legemer eller frafaldne Kirker erklære frækt, at Gaverne ikke længer er nødvendig i denne oplyste og forfinede Tidsalder. „Nu," siger de, „kan vi blive opbygget ved lærde Theologer, som er bleven særdeles dygtige ved et langt Studium i vore theologiske Institutter." „Nu," udbryde de, har vi et herligt Erstatningsmiddel for den Hellig-Aands Inspiration. I Kristenhedens første Tidsalder — i hine Vankundighedens og Mørkhedens Dage blev den Hellig-Aands Gaver given for at opbygge Kirken; men nu er vi bleven saa lærde og oplyste, at vi behøver en bedre Plan end den som lagdes i hin Uvidenhedstid. Dengang vidste de intet bedre end at opbygges ved Aandens Gaver; men nu har vi udfundet en langt fortrinligere Plan; dengang havde de Intet uden Kundskab og Visbed og var Alle af eet Sind, men nu er vi velsignet med uinspirerede Mænds Meninger og Fortolkninger, alle

afvigende fra og modsigende hverandre, hvilket deler os i Meninger og Lærdomme. O, hvor stor er ikke vore nyere Theologers Visdom! Hvor uhyre fortrinligere er ikke Gisninger og Gjetteverk fremfor Vished og Kundskab! Dengang havde de ikke andet end direkte Aabenbaring — Profetiens Aand, Syner og Engles Betjening — til at veilede sig ind i Sandheden; men nu har vi opnaaet det høie og herlige Privelegium at blive underviste af Mænd, der foragter ny Aabenbaring og Aandens Gaver, og som begunstiger os med deres fortrinlige Meninger, Trosbekjendelser og Religions-Artikler. Stor er den af den menneskelige Visdom lagte Plan til Kirkens Opbyggelse. Guds Plan kan undværes nu, som nødvendig." Dette er den nyere Kristenheds Sprog, hvis vi skal dømme efter deres Opposition imod de Gaver, som Paulus siger blev given til „Kristi Legemes Opbyggelse."

58) Forat Ingen skulde behøve at tage feil, og antage, at Gaverne var unødvendig i Kirkens tilkommende Tider, siger Paulus udtrykkeligen, at de skulde vedblive i de Øiemed, som han specificerer: „Indtil vi Alle naar til Enhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Kristi Fyldes voxne Alder." Dette sætter Sagen udenfor al Tvivl og Modsigelse; Alle kan see, at Gaverne var bestemt for de Hellige, saalænge som der fandtes en Menighed af dem, der behøvede at fuldkommengjøres og opbygges. Hvis den nyere Kristenheds Kirker ikke har naaet den Enhed i Tro og Erkjendelse — til al Kristi Fuldkommenhed og Fylde, vil de visseligen behøve Gaverne, indtil de er kommen til dette Maal. Den Tid, da de Hellige skal naa til Kristi Fuldkommenhed og Fylde, er meget klart og tydeligt betegnet af Apostelen i hans første Brev til Corinthierne. „Kjerligheden affalder aldrig; men enten det er profetiske Gaver, de skal afskaffes, eller Tungemaal, de skal ophøre, eller Kundskab, den skal afskaffes. Thi vi forstaar i stykkevis; og profetere i stykkevis; men naar det Fuldkomne kommer, da skal det, som er i stykkevis, afskaffes." „Thi nu seer vi ved et Speil i en mørk Tale, men da skal vi see Ansigt til Ansigt; nu kjender jeg i stykkevis, men da skal jeg erkjende, ligesom jeg og er kjendt." 1 Kor. 13, 8. 9. 10. 12.

59) Heraf vil man see, at Gaverne ikke skulde ophøre førend „det Fuldkomne kommer", førend vi seer Herren Ansigt til Ansigt, førend vi kjender, som vi er' kjendt. Da vil Tungemaalene ophøre, thi de i den himmelske, herliggjorte Skare vil alle tale det samme Sprog. Da vil Profeti i stykkevis afskaffes; thi Kundskaben om Fremtiden vil blive mere fuldkomment forstaaet. Da skal Kundskab i stykkevis afskaffes; thi de Hellige vil kjende fuldkomment. Da vil Fuldkommenhedens Dag komme, og alle de Hellige vil nyde Kristi Fylde, og da seer de ham ikke længer utydeligt i et Speil, men Ansigt til Ansigt. Indtil denne Herlighedens og Fuldkommenhedens Dag indtræffer, vil alle de aandelige Gaver være uundgaaelig nødvendig; thi uden dem kan de Hellige aldrig opnaa den store forjættede Salighed.

60) En anden Hensigt i hvilken de mirakuløse Gaver overdroges Menneskene er, at holde dem fra Vildfarelser. De gaves forat de Hellige „ikke længer skulde være Børn, og lade sig tumle som Bølger, og

omdrive af enhver Lærdoms Veir, ved Menneskenes Spil, ved Trædskhed og Forførelsens Kunstgreb." Grunden, hvorfor de apostatiske Kirker i de sidste 1700 Aar er bleven dreven om ved uinspirerede Mænds Lærdomme, Troesbekjendelser og Traditioner, der snedigt har bedraget dem, er, at de manglede de Gaver, som Paulus siger blev given som et kraftigt Forebyggelsesmiddel imod saadande Lærdomsveir. Alle Kirker, som ikke har Gaverne, er allerede bedragen og ført bag Lyset. Om det var muligt vilde disse almenyndede og lærde Bedragere forføre selv de Udvalgte; men dette er umuligt; thi de Udvalgte, der nyder Gaverne, vil opdage ethvert Bedrageri med den ufeilbarligste Sikkerhed, hvor sandsynligt og almenyndet det end maatte være.

61) De katholske og protestantiske Kirker i de nyere Tider er, uagtet deres store Antal og deres overmaade store Popularitet, Blændværker under det fromme Navn „Kristenhed", af det skammeligste og farligste Slags.

62) Deres listige, lærde Erke-Bedragere har forøget deres Tilhængeres Antal til Millioner, og oversvømmet hele Europa og Amerika med deres fordærvelige Lærdomme. Tusinde ærlige og ubetænksomme Sjæle føres bag Lyset ved disse skadelige Bedragerier, i den falske og frugtesløse Mening, at de har annammet Kristendommen. Imidlertid har de, istedetfor at annamme det Ny Testamentes bibelske Lære blot annammet nogle traditionelle Skikke, der ikkun har en svag Lighed dermed, medens dens mirakuløse Kræfter, Gaver og Velsignelser aldeles er ukjendt iblandt dem, og betragtes i Sandhed som fuldkommen unødvendige. O, du apostatiske Kristenhed! O, du nyere Kristendom! Du, som fordærver alle Nationer med dine Vederstyggeligheder og gjør Menneskenes Sjæle til en Handelsartikel! Ak, om du blot kjendte din Besøgelsesdag, og at Guds Doms Time er kommen, og gid du vilde vaagne op af Aarhundreders frygtelige Slummer! Men desværre! Dine Øine er tillukket for ikke mere at aabnes, førend du oplukker dem i Pine, midt i Jammer, Vee, Elendighed og haabløs Fortvivlelse.

Syvende Kapitel.

Det almindelige Frafald,

eller

de sytten Aarhundreders Mørke.

Israels delvise Frafald i Ørkenen. — Dets frygtelige Følger. — Jødernes fuldkomne Frafald. — Guds Rige toges fra dem. — Hedningernes almindelige Frafald i det andet Aarhundrede efter den kristne Tidsregning. — Guds Rige toges fra Jorden. — Den lange, mørke Nat som paafulgte. — Modsigelser besvares.

---

1) Det store Frafald, og som Følge deraf den kristelige Kirkes Udryddelse af Jorden, er Gjenstanden for Betragtning i dette Kapitel. I de sidste 1700 Aar har Millioner iblandt Kristenhedens Nationer smigret sig med den Forestilling, at de var Medlemmer af den sande kristne Kirke, og at Kristendommens Institutioner og Velsignelser har vedvaret. At have opkastet Spørgsmaal om den kristne Kirkes Vedvaren blandt dem, vilde være bleven anseet for den høieste Grad af Uforskammended, nær grænsende til Gudsbespottelse. At have sagt, at det var et almindeligt Frafald, under hvilket ethvert Spor af guddommelig Myndighed og ethvert af den gamle Kristendoms fremragende Træk ophørte blandt Nationerne, vilde have opvakt hele Kristenhedens Vrede og bragt Inkvisitionens grusomme Marterredskaber i Anvendelse.

2) Det falder meget vanskeligt for den store Menneskemasse at befrie sig fra den falske Tradition, at afvige fra deres Fædres gamle, slagne Vei, og at kaste den religiøse Fanatismes Aag af sig, som er blevet dem helligt formedelst Alder og Popularitet. Der udfordres et retskaffent Hjerte, et uafhængigt Sind, og en urokkelig Tillid til Jehovah, for at kunne annamme en upopulær Sandhed, og kjækt staa op imod Løgnens og Forfølgelsens stærke Strøm, som uafbrudt truer med at overskylle og ødelægge. Der er kun meget Faa, som har Ærlighed og moralsk Fasthed nok til at angribe Aarhundreders Vildfarelser og blotte de af listige Præster opfundne Religioner, falskeligen benævnt Kristendom.

3) Det er ofte Tilfældet, at delvise Frafald forekommer blandt Guds Folk; i saadanne Tilfælde vil det blive strengt revset og mange af Apostaterne afskaaren ved Dom; men alligevel vil det maaskee ikke aldeles blive forkastet. Forskjellen imellem et delvis og et almindeligt Frafald vil vi bestræbe os for at beskrive. Et delvis Frafald er, at Nogle i Kirken afviger fra Himlens Love og Institutioner, medens de øvrige er standhaftig i samme. Et almindeligt Frafald er, at hele Folket afviger fra de guddommelige Forskrifter til en saadan Grad, at de aldeles taber Præstedømmet eller den guddommelige Myndighed til at forrette nogen af Himlens Institutioner og Ordinancer, — naar dette er Tilfældet, ophører Guds Kirke eller Rige at være iblandt dem. Naar Mennesket har

tabt den guddommelige Fuldmagt, saa hjelper det ikke, hvor moralske de end monne være; de kan ikke opbygge Kristi Kirke, og Folket kan ikke blive sande Kristne, hvormeget de end maatte ønske at blive det.

4) Vi vil nu give nogle Exempler paa delvise Frafald i den jødiske Kirke:

Da Guds Folk laa i Leir ved Foden af Sinai Bjerg, sagde Herren til dem: „Og nu, dersom I visseligen lyder min Røst og holder min Pagt, da skal I være mig en Eiendom fremfor alle Folk; thi mig hører al Jorden til. Og I skal blive mig et præsteligt Kongerige og et helligt Folk." Da svarede alt Folket tillige og sagde: „Alt det, som Herren haver sagt, vil vi gjøre." 2 Moseb. 19, 5. 6. 8. Tre Dage efterat Folket havde sluttet denne Pagt, kom Herren ned paa Bjerget for deres Øine med Torden og Lynild, og med en Basuns stærke Lyd, med en Sky, Ild og en tyk Røg, medens hele Bjerget bævede og rystede i sit Indre formedelst den Almægtiges Kraft. Med lydelig Røst udtordnede han de „ti Bud" for Folkets Øren. Og da Folket saae det, flyede de og stode langt borte. Og de sagde til Moses: „Tal du med os og vi vil være lydig; men lad ikke Gud tale med os, at vi ikke dør." 2 Moseb. 20, 18. 19. Derefter gik Moses nær til og modtog Besked af Herren og kom ned og gav Folket samme. „Og alt Folket svarede med én Røst og sagde: Vi vil gjøre efter alle de Ord, som Herren haver sagt. Og Moses skrev alle Herrens Ord." 2 Moseb. 24. 3. 4.

5) Af disse Skriftsteder vil man kunne see, at Folket indgik i to Pagter med Herren; den første holdt de ikke; thi de kunde ikke taale dens Herlighed, men flyede fra deres indtagne Stilling ved Bjergets Fod, til hvilket Sted de var befalet at forsamles (19, 13); og de bad Moses at Herren ikke maatte tale med dem. Denne større Pagt var Evangeliets Pagt, indbefattende de ti Bud. De var allerede bleven døbt i Havet, og havde drukket af den aandelige Klippe, som fulgte dem, og var bleven overskygget med Herlighedens Sky. Og det var Herrens Hensigt at berede dem endnu mere, for at de kunde være istand til at taale hans Nærværelse. Dette var den store Hensigt med den større Pagt; men de kunde ikke udholde den — de flyede og bad alvorligen om Noget, som var mindre herligt og mere skikket for deres kjødelige Natur. Her var et delvis Frafald af hele Folket, undtagen Moses, fra den høiere Pagt eller Evangeliets Lov, og fra de Velsignelser, som tilhøre samme.

6) Følgen af dette Frafald var, at de blev udelukket fra Herrens Nærværelse, og de Velsignelser som Moses nød. Men uagtet dette delvise Frafald forsagede Herren dem ikke aldeles, men besluttede, eftersom de havde forkastet den første Evangelie-Pagt, at føie den til en anden af ringere Natur, og lade dem faa Leilighed til at adlyde den, om de ønskede.

7) Denne anden Pagt vil blive funden nedskreven i 2den Mosebog, begyndende paa 22. Vers i 20. Kapitel og sluttende ved Enden af 23. Kapitel. Alle denne anden Pagts Ord skrev Moses i en Bog, som jeg allerede har anført i 4de Paragraf. „Og han tog Pagtens Bog og læste for Folkets Øren; og de sagde: Alt det, som Herren haver sagt, vil vi gjøre og være lydig." 2 Moseb. 24, 7. Man bør erindre, at Moses skrev denne Bog tidligere end det, som Herren skrev paa Stentavlerne.

Nogle af de Love, som indeholdtes i denne Bog, var meget forskjellig fra de hellige Love i Evangeliets Pagt, saasom: „Du skal give Liv for Liv, Øie for Øie, Tand for Tand, Haand for Haand, Fod for Fod, Brændt for Brændt, Saar for Saar, blaatslaget for blaatslaget.“ 2 Moseb. 21, 23—25. Denne „Lov blev føiet til for Overtrædelsers Skyld.“ Paulus kalder den „en Lov om de kjødelige Anordninger.“ Formedelst Israels Ugudelighed siger Gud: „Og jeg, jeg gav dem ogsaa Skikke, som var ikke gode, og Rette, ved hvilke de ikke kunde leve.“ Ezech. 20, 55. Disse Love og Skikke var ikke gode, men var skikket for det Folks lave, sandselige Tilbøieligheder, der havde forkastet Evangeliets høiere Lov, og som ikke mere skulde faa Guds Røst at høre, eller bo i hans Nærværelse. Ved denne Lov kunde „intet Kjød blive retfærdiggjort“; ved den kunde Ingen komme i Guds Nærværelse og leve. Det var et Trældomsaag, som tilføiedes formedelst Overtrædelsen af en høiere Lov, indbefattende den første Pagt. Dette var det sørgelige Resultat af et delvis Frafald. Men alligevel blev de ikke Allesammen forkastet. Det mindre Præstedømmes Myndighed og Kirken vedblev endnu, endskjøndt berøvet den større Herlighed.

8) Efter dette Israels første, delvise Frafald gik Moses op paa Bjerget, og var fraværende i fyrretyve Dage og Nætter, og Gud gjorde Stentavler med sin egen Haand og skrev paa dem mange andre Love foruden dem, som Moses tilforn havde skrevet. I dette Mellemrum faldt Israel igjen fra og dannede sig en Guldkalv og tilbad den. Paa Grund af denne Synd blev Herren heftig vred paa Israel og sagde til Moses: „Jeg har seet dette Folk, og see, det er et haardnakket Folk; og lad mig nu fare frem, at min Vrede maa optændes imod dem, og jeg vil fortære dem, og gjøre dig til et stort Folk. Og Moses bad ydmygeligen for Herrens, sin Guds Ansigt, og sagde: Herre! hvorfor skal din Vrede optændes imod dit Folk, som du førte ud af Ægypti Land med stor Kraft og med en stærk Haand? Hvorfor skal Ægypterne tale og sige: Han haver udført dem til det Onde, for at ihjelslaa dem paa Bjergene, og udrydde dem af Jorderige? Vend om fra din grumme Vrede, og lad det fortryde dig over det Onde, som du haver talet at gjøre dit Folk. Kom dine Tjenere Abraham, Isak og Israel ihu, hvilke du haver soret ved dig selv og tilsagt dem: Jeg vil gjøre eders Sæd mangfoldig, som Stjernerne paa Himlen; og alt det Land, som jeg haver sagt, vil jeg give Eders Sæd, og de skal eie det evindeligen. Saa fortrød det Herren over det Onde, som han havde talet at gjøre sit Folk.“ 2 Moseb. 32, 9—14.

9) For dette Frafalds Skyld stod Herren paa Nippet til at udrydde den hele israelitiske Kirke fra Jordens Overflade undtagen Moses; men formedelst denne gode Mands Forbøn blev Kirken sparet. Og Moses vendte tilbage til dem, og da han saae deres Ugudelighed, kastede han Stentavlerne af sine Hænder og sønderbrød dem, idet han ansaae Menigheden som uværdig til de hellige Ting, som var skreven paa dem. Og efterat han havde befalet, at omtrent tre Tusinde af Apostaterne skulde dræbes, vendte han tilbage igjen til Herren og sagde: Ak! dette Folk haver syndet en stor Synd; og de haver gjort sig Guder af Guld. Og nu, gid du vilde forlade deres Synd; men hvis ikke, da udslet mig nu ogsaa af din Bog, som du haver skrevet. Og Herren sagde til Moses: Hver den, som synder imod mig, vil jeg udslette af min Bog. Og nu, gak, før

Folket did, som jeg talede til Dig, sigende: See, min Engel skal gaa for dit Ansigt; men naar min Tid kommer til at hjemsøge, da vil jeg hjemsøge deres Synd over dem." 2 Moseb. 32, 31—34. Endskjøndt Herren sparede denne ulydige Nation, vilde han ikke tilgive deres Synd, men sagde, at Alle, som havde syndet, skulde udslettes af hans Bog, og at deres Synd skulde hjemsøges over dem.

10) Formedelst dette Frafald vederfores dem et andet stort Onde, nemlig, at Herren unddrog dem sin Nærværelse. Herren havde ledsaget dem fra Ægypten, og havde vist sig for dem paa Bjerget; men deres Synd var nu bleven saa stor, at han aldeles vegrede sig for at gaa med dem længer. Det er sandt, at han tillod Moses fremdeles at blive iblandt dem, og lovede ogsaa at sende en Engel med dem, men unddrog sin egen Nærværelse. Denne skrækkelige Ulykke omtales i følgende Skriftsted: „Og Herren sagde til Moses: Gak, drag op herfra, du og Folket, som du udførte af Ægypti Land, til det Land, som jeg tilsvor Abraham, Isak og Jakob, sigende: Din Sæd vil jeg give det. Og jeg vil sende en Engel for dig; og uddrive de Cananiter, Amoriter og Hetiter, og Pherisiter, Heviter og Jebusiter, til et Land, som flyder med Mælk og Honning; **men jeg vil ikke fare op med dig**, thi du er et haardnakket Folk, at jeg ikke skal fortære dig paa Veien. Der Folket hørte denne onde Tale, da sørgede de. 2 Moseb. 33, 1—4.

11) Siden gjorde Herren en stor Forskjel imellem Folket og Moses. Da Folket gik ind i Tabernaklet for at tilbede, viste Herlighedens Sky sig ikke, men „naar Moses kom til Paulunet, kom Skystøtten ned og stod i Paulunets Dør og talede med Moses." — — — — „Og Herren talede til Moses, Ansigt til Ansigt, ligesom en Mand taler med sin Næste." 2 Moseb. 33, 9—11. Og Herren sagde: „Mit Ansigt skal gaa med dig, og jeg vil skaffe dig Hvile. Men han sagte til ham: Dersom dit Ansigt ikke gaar med mig, da lad mig ikke opfare herfra." 14. 15. Vers. Moses erholdt Løfte om, at Herrens Nærværelse skulde ledsage ham, og at han skulde indgaa til Hvile; men de Andre forkastedes fra hans Ansigt, og Herren svor i sin Vrede, at de skulde ikke indgaa til hans Hvile; de blev udslettet af den Bog, som han havde skrevet; og Tiden kom, da deres Synder hjemsøgtes over dem, og deres døde Kroppe faldt i Ørken. Dette var den beklagelige og sørgelige Følge af deres Ulydighed.

12) Paa de første Stentavler var nogle af Evangeliets store Principer skreven, og ligeledes Loven, som tilføiedes samme „for Overtrædelsers Skyld"; men paa de andre Tavler vilde Gud ikke tillade, at Evangeliets høiere Lov blev skreven. De andre Tavler indeholdt derfor ikkun de ti Bud, og den ringere Lov, som blev tilføiet. Vi har den inspirerede Oversættelse af 2 Moseb. af Profeten Joseph Smith at takke for denne Underretning. Eftersom Israel brød den første Pagt, sønderbrød Moses de første Tavler, som indeholdt samme. Eftersom de selv havde gjort sig uværdig til den celestiale Lov, regnede Gud dem uværdig til at have deres Navn skrevet i hans Bog, eller at indgaa til hans Hvile. Eftersom de havde forspildt al Rettighed til at blive ledsaget af hans Ansigt, saa erklærede han sin Beslutning at unddrage sig fra at være blandt dem, og overlod dem til en Engels underordnede Veiledning.

13) Men dette Israels Frafald var ikke saa almindeligt, at det afskar dem ganske fra alle guddommelige Meddelelser og Aabenbarelser; thi da Moses steg op paa Bjerget den anden Gang, „kom Herren ned i Skyen og stod der hos ham"; og Moses sagde: „Kjere, dersom jeg haver fundet Naade for dine Øine, Herre, da gaa min Herre, nu midt iblandt os, endskjøndt dette er et haardnakket Folk, og tilgiv vor Misgjerning og vor Synd, og tag os til din Arv. Og han sagde: See, jeg vil gjøre en Pagt, for alt dit Folk vil jeg gjøre underlige Ting, som ikke er skabt i noget Land, eller blandt nogne Hedninger; og alt det Folk, som du er midt iblandt, skal see Herrens Gjerninger, at det er forfærdeligt, som jeg skal gjøre med dig." 2 Moseb. 34, 5, 9. 10. Endskjøndt Herren ikke vilde lade sit Ansigt gaa med Israel, lovede han dog Moses, at han vilde gjøre underlige og forfærdelige Ting for Israel, saadanne som aldrig tilforn var bleven gjort paa hele Jorden. Som Opfyldelse af denne Forjættelse gjorde Herren store Undergjerninger blandt dem fra Slægt til Slægt og i Forhold til deres Retfærdighed.

14) Medens de var i Ørken, afveg de ofte fra Herren, og efterat de var kommen ind i det forjættede Land, fulgte Frafald paa Frafald, undertiden i den Grad, at aabne Syner og mirakuløse Tilkjendegivelser blev for en Tid tilbageholdte fra dem; og de blev overleveret som Fanger i deres Fienders Hænder. Tilsidst blev deres Frafald saa stort, at i Løbet af tre eller fire Aarhundreder før Kristus, delte de sig i en Mængde stridende Sekter. Aabenbaringer og Profetier gaves sjeldent; Undergjerninger blev mere og mere sjeldne; Guds Bud blev gjort ugyldig ved de Ældstes Traditioner; og alle var frafalden undtagen nogle Faa, som leilighedsvis havde Syner, Drømme, Engles Betjening, Profetier og Aabenbaringer; saadanne var Zacharias, Elisabeth, Joseph og Maria, Anna, en Profetinde, Simeon og nogle Hyrder. Men uagtet dette meget store Frafald vedblev dog Præstedømmets Myndighed og Kirken iblandt dem. Frafaldet blev endnu ikke anseet som almindeligt, og Riget var endnu ikke revet fra dem.

15) Endelig kom Tiden, da de forkastede deres Messias og Apostlernes Vidnesbyrd og tabte alle Gaver og mirakuløse Kræfter, som deres Fædre nød; derfor forkastede Herren dem, og al guddommelig Myndighed ophørte iblandt dem, og de blev til en Nation af Hyklere og Apostater, uskikkede for andet end Ødelæggelse og Helvedes Dom. Jesus havde forudsagt de Ulykker, som ventede dem, og havde profeteret, sigende, at „Guds Rige skal tages fra Eder, og gives til et Folk, som skal bære dets Frugter." Matth. 21, 43. I alle deres tidligere Frafald var de aldrig bleven saa aldeles fordærvet, at de tabte Riget; men nu var deres Synder saa store, og deres Frafald saa almindeligt, at Gud besluttede at tage Riget ganske bort fra dem, og give det til Hedningerne, som for en Tid skulde bære dets Frugter.

16) For at fuldkomme denne Forudsigelse befaledes Præstedømmet at vende sig til Hedningerne hvoraf Tusinder med Glæde annammede Guds Rige og blev Borgere i samme. Rigets Frugter lagdes overflødigen for Dagen. Saasnart Hedningerne havde annammet det, begyndte de at faa Syner, Drømme, Profetier, Aabenbaringer, Engles Betjening, fremmede Tungemaal, Udlæggelse af Tungemaal, Helbredelser, Undergjerninger, og i Korthed alle Rigets Frugter, som Israel havde nydt i deres Retfær-

digheds Dage. Guds Riges mirakuløse Frugter blandt Hedningerne var ikke forskjellig fra dem, som havdes i Mose Dage og i de efterfølgende Profeters Dage i Israel. Jøderne blev styrtet, fordi de ophørte at frembringe disse Frugter, medens Hedningerne annammede den Velsignelse, som Israel tabte.

17) Efterat Israel havde tabt Riget havde de ikke længer nogen Magt eller Myndighed, som Gud anerkjendte; deres Præstedømme, som engang kunde velsigne og forbande, blev magtesløst. Deres Forretninger var ligesaa unyttige, som de hedenske Præsters; deres Skikke og Ceremonier var ligesaa livløse og uvirksomme, som Hedningernes. Gud havde forkastet Nationen ved at unddrage dem Riget med alle dets overnaturlige Frugter; en frygtelig mørk Nats atten lange Aarhundreder er henrunden over hin forbandede og faldne Slægts Hoveder.

18) Jesus sagde, at den Nation, til hvem Riget skulde overføres, skulde velsignes med dets Frugter. Men er disse Frugter vedbleven? Er Guds Rige fortsat blandt Hedningerne indtil nærværende Tid? Disse er Spørgsmaal af uendelig Vigtighed. Dersom Hedningerne har tabt Guds Rigt, ligesom Jøderne før dem, saa er det paa høie Tid, at de skulde gjøres opmærksom derpaa. Vi skal bevise i dette Kapitel, at Hedningerne beholdt ikke Guds Rige efter det andet Aarhundrede af den kristne Tidsregning, at fra den Tid til den nærværende har de ikke havt mere Myndighed til at forvalte de kristne Ordinancer end de frafaldne Jøder; og at alle deres Skikke og Anordninger og Forvaltninger er en Vederstyggelighed for Guds Aasyn.

19) Den kristne Kirkes store Frafald begyndte i det første Aarhundrede, medens der endnu var inspirerede Apostler og Profeter iblandt dem; derfor opregner Paulus kort før sin Matyrdød et stort Antal, som havde „lidt Skibbrud paa deres Tro" og „vendt sig til forfængelig Snak," idet de lærte, „at Opstandelsen allerede er skeet", og agtede paa Fabler og Slægtregister uden Ende," syge „for Spørgsmaal og Ordstrid, hvoraf kommer Avind, Trætte, Bespottelse, ond Mistanke, og forvendte Handeler af Mennesker, fordærvede i Sindet, berøvede Sandheden som mener, at Vinding er Gudsfrygt." Dette Frafald var bleven saa almindeligt, at Paulus erklærer for Timotheus, at „alle de i Asia haver vendt sig fra mig;" og atter siger han: „Ved mit første Forsvar mødte Ingen, men Alle forlod mig;" han fremsætter endvidere til Titus, at „der er Mange, som er gjenstridig og fører forfængelig Snak og bedaarer Sindet," „idet de lærer hvad utilbørligt er for slet Vindings Skyld." Disse Apostater paastod udentvivl at de var meget retfærdig; thi Apostelen siger: „De foregiver at de kjender Gud, men fornegter ham med Gjerningerne, vederstyggelige som de er, og ulydig og udulig til al god Gjerning." Nær ved Slutningen af det første Aarhundrede var Frafaldet blevet saa almindeligt, som vi kan see i Johannis Aabenbaring, at ikkun syv Menigheder i hele Asia, Afrika og Europa blev anseet værdig til enten at blive renset eller velsignet ved Aabenbarelsens Røst; og endog disse syv var bleven saa fordærvet ved de Nicolaiters Lærdom, og ved Bileams Lære, og ved Jesabels Boleri og Horeri, og ved at tabe deres „første Kjerlighed," og ved at blive „hverken kolde eller varme," saa at den Almægtige ansaa dem, med meget faa Undtagelser, som „lunkne," og truede med „at udspye dem af sin Mund"

— at kaste dem i „stor Trængsel" — og „bortrydde deres Børn ved Døden" — og stride imod dem med „sin Munds Sværd" og „flytte Lysestagen" eller Menigheden „fra dens Sted."

20) At dette Frafald, som var bleven saa frygteligt allerede medens inspirerede Apostler var iblandt dem, skulde storligen tiltage, istedetfor at aftage, er tydeligt af Skriftens Forudsigelser. Paulus profeterede, at „Kristi Dag ikke skal komme, undtagen der først kommer et Frafald"; at „onde Mennesker og Bedragere skulde fare frem til det Værre, forføre og forføres." Som en Grund for den strenge Formaning, som han gav Timotheus, forudsiger han, at den Tid skal vorde, da de ikke skal fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjeringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren, og de skal vende deres Øren fra Sandheden, men henvende sig til Fabler." Forudsigelserne angaaende Frafaldet var ikke udtrykt i et ubestemt og usikkert Sprog, men i de klareste og kraftigste Udtryk. „Aanden vidner klarligen," siger Paulus, „at i de sidste Tider skal Nogle affalde fra Troen og hænge ved forføriske Aander og Djævelens Lærdomme ved deres Hykleri, som taler Løgn, brændemærkede i deres egen Samvittighed." Petrus profeterer, at „der skal komme falske Lærere iblandt Eder, som skal føre over sig selv en hastig Fordærvelse; og Mange skal efterfølge deres Ryggesløshed, for hvis Skyld Sandhedens Vei skal bespottes; og af Gjerrighed skal de med kunstige Ord søge Vinding af Eder." 2 Petr. 2, 1—3. Disse „Fabler" og „Djævlens Lærdomme" og „fordærvelige Sekter", som falske Lærere skulde indføre i Verden, skulde udgjøre de tilkommende Aarhundreders Religion, og gjøre Samfundets Tilstand yderst frygtelig. Paulus giver en profetisk Beskrivelse om Religionen i de sidste Dage, som følger: „Men vid dette, at i de sidste Dage skal vanskelige Tider være at forvente. Thi Menneskene skal være egenkjerlige, pengegjerrige, overmodige, hoffærdige, Bespottere, ulydige mod Forældre, utaknemmelige, vanhellige, ukjerlige, uforligelige, Bagtalere, umaadelige, umilde, uden Kjerlighed til det Gode, Forrædere, fremfusende, opblæste, som mere elsker Vellyst, end de elsker Gud, som haver Gudfrygtigheds Skin, men fornegter dens Kraft. Fly ogsaa disse! Thi af dem er de, som snige sig om i Husene, og besnærer Kvindfolk, som er betyngetk med Synder, og drives af mangehaande Lyster, som lærer altid, og an aldrig komme til Sandheds Erkjendelse. Men ligesom Jannes og Jambres imodstod Moses, ligesaa modstaar og disse Sandheden: Mennesker, fordærvede i Sindet, forkastede i Troen; men de skal ikke faa Fremgang ydermere, thi deres Galskab skal blive aabenbar for Alle, ligesom ogsaa hines blev." 2 Tim. 3, 1—9.

21) Det synes af de foregaaende Forudsigelser, at Religionen i de sidste Dage skal være frygtelig fordærvet; at dens Lærere, skulde, istedetfor at være sendte fra Gud ved Aabenbaring, tages af Folket i Hobetal. Disse selvgjorte Lærere skulde vende Folkets Øren fra Sandheden eller fra den sunde Lærdom, og skulde i dens Sted lære „Fabler," Djævlens Lærdomme," „fordærvelige Sekter," „talende Løgn paa en hyklerisk Maade:" de skulde komme „med kunstige Ord eller med Forfængelighedens høitravende Ord," for at „søge Vinding af Folket;" de skulde have „Gudfrygtigheds Skin," men fornegte dens Kraft;

de skulde have stor Fremgang i at bedrage Menneskene, thi „Mange skulde efterfølge deres Ryggesløshed." Folket skulde finde Behag i disse kraftesløse, djævelske, hykkelske, løgnagtige, fordærvelige og sekteriske Lærdomme, medens Sandhedens Vei skulde tales ilde om; „og fordi de ikke annammede Sandhedskjerlighed til deres Frelse, skulde Gud sende dem kraftige Vildfarelser, at de skulde tro Løgnen, paa det alle de skulde fordømmes, som ikke troede Sandheden, men havde Velbehag i Uretfærdighed."

22) Saadan skulde Religionen være i de sidste Tider, saaledes som den profetisk er bleven beskreven af de gamle Apostler; og saadan er Religionen i de katholske, græske og protestantiske Kirkesamfund i det nittende Aarhundrede. Forudsigelserne udtaltes for 1800 Aar siden, og Nutidens Kristendom fremviser en fuldkommen Opfyldelse deraf. Istedetfor at have Apostler, Profeter og andre inspirerede Mænd i Kirken, som modtager Syner, Drømme, Aabenbaring, Engles Betjening og Profetiens Gave til Kaldelsen af Embedsmænd og til Kirkens Bestyrelse, har de en ugudelig, fordærvet, uinspireret Pave, eller uinspirerede Erkebiskopper, Biskopper, Provster, Præster o. s. v., som haver Gudfrygtigheds Skin, men negter aldeles Aabenbarings-Gaven og enhver anden mirakuløs Kraft, som stedse udmærkede Kristi Kirke.

23) Disse selvlavede, kraftesløse, hykkelske og falske Lærere „søger Vinding af Folket" ved at prædike for store Gager, som i mange Tilfælde beløber sig til mange tusinde Daler aarligen. De og deres bedragne Tilhængere forkaster den Tro, som eengang overleveredes de Hellige. Den Tro, som fordum slukkede Ildens Kraft, tilstoppede Løvers Mund, adskilte Vandene og raadede over Naturens Kræfter, er afskaffet som unødvendig. Den Tro, som inspirerede Menneskene med Aabenbarings-Gaven, som aabnede Himlene og begreb Hemmeligheder, som var ulovlige at udsige, som udfoldede Synerne om det Forbigangne og det Tilkommende, og som nedkaldte Himlenes Engle til at æde og drikke med Menneskene paa Jorden — negtes at være opnaalig i denne Tid. Den sunde Lærdom, som Apostlerne lærte, og som satte Menneskene i Besiddelse af disse herlige Gaver og Kræfter, taales ikke nu. Uinspirerede Mænds Lærdomme, Bud, Fabler, Traditioner og Trosformularer sættes nu istedetfor direkte Aabenbaring fra Gud. „De lærer altid, men er aldrig istand til at komme til Sandheds Erkjendelse." Gisninger, Formodninger, Meninger og maaske i nogle Tilfælde en Trosbekjendelse med Hensyn til Sandheden, er Alt, hvad de opnaar, men „Sandheds Erkjendelse" kommer de ikke til, fordi de negter ny Aabenbaring, som er det eneste Middel, hvorved den kan erholdes. Denne store Mængde af falske Lærere, som har faaet Indpas hos alle Nationer, og bedrager Millioner, modstaar Sandheden", bestrider Evangeliets mirakuløse Kræfter og forkaster inspirerede Mænd, ligesom „Jannes og Jambres" modstod Moses; men „deres Galenskab skal blive aabenbar for Alle, ligesom og hines blev;" ja alle Nationer skal see de retfærdige Straffedomme, som hastigen skal udføres over dem; thi de skal ligesom Pharaos Hær hastigen udryddes af Jorden.

24) Dersom Aabenbaringerne, som indeholdes i de 66 Bøger af det Gamle og Ny Testamente, er de eneste som skal modtages, vil det

være umuligt for nogen Mand siden Frafaldet at bevise af disse Bøger, at han var kaldet af Gud. Bibelen indeholder Beretning om Kaldelserne og Beskikkelserne af Mange, som levede i Løbet af de første 4000 Aar; men den siger ikke et Ord om deres Kaldelse og Beskikkelse, som har levet i Løbet af de 1700 Aar. Nogle, som har seet den Forlegenhed, hvori de er stillet ved at forkaste ny Aabenbaring, har forsøgt at trække sig ud af den ved at paastaa, at de gamle Beskikkelser, som gaves Apostlerne, var tilstrækkelig for alle efterfølgende Religionslærere; men dette stiller dem i en anden ligesaa stor Forlegenhed; thi hvorledes kan Nogen faa at vide, om Beskikkelsen, som gaves Apostlerne, er anvendelig paa ham selv eller ikke? Uden ny Aabenbaring kan han aldrig faa det at vide. Apostlernes Beskikkelse bemyndiger sikkerligen ikke „alle" Mennesker, som monne leve i tilkommende Tider; og om den skulde bemyndige alene „en Del" af dem, da vilde der visseligen udfordres ny Aabenbaring, for at udpege hvilken Del af dem. Hvis vi derfor skulde indrømme en saa urimelig Forestilling, vilde der alligevel behøves ny Aabenbaring. Men Beskikkelser, som gives til een Mand, kunde aldrig og kan aldrig bemyndige en Anden. Menneskene har ikke mere Myndighed til at prædike, døbe og forvalte Evangeliets Ordinancer i Kraft af Apostlernes Beskikkelser end de har til at bestige Storbritanniens Throne i Kraft af Beskikkelsen, som gaves Kong David.

25) Eftersom den engelske og andre protestantiske Kirker ikke bekjender at havde modtaget nogen ny Beskikkelse ved Aabenbaring, men derimod paalægger deres Tilhængere at forkaste alt Saadant, kan der spørges: Hvorledes fik de deres Myndighed? Man vil svare, at de modtog den fra Wickliff, Cranmer, Luther, Calvin og forskjellige andre Dissentere fra den katholske Kirke. Men hvor fik disse Dissentere deres fra? De svare: Fra den romersk-katholske Kirke. Men denne Kirke udelukte dem som Kjettere, og hvis den havde Magt til at meddele Myndighed, havde den visseligen ogsaa Magt til at fratage dem den. Derfor, dersom den romerske Kirke ikke havde nogen Myngighed, kunde Protestanterne som den udlukte ikke have nogen fra den Kilde. Men om Katholikerne har Myndighed, maa de være den sande Kirke, og følgeligen maa Protestanterne være Apostater; men paa den anden Side, dersom Katholikerne ikke er den sande Kirke, kan de ingen Myndighed have selv, og kunde derfor ikke meddele den til Andre.

26) Den engelske Kirke anfører i een af dens Homilier, at „Lægfolk og Geistlige, Lærde og Ulærde, Mænd, Kvinder og Børn i alle Tidsaldere, Sekter og Klasser i **den ganske Kristenhed** have været nedsunkne i **det mest vederstyggelige Afguderi** (en frygtelig Ting at tænke sig), og det i et Tidsrum af otte hundrede Aar eller længere." Wesley udtrykker i sin 94de Tale den samme Mening; han siger: „Den virkelige Aarsag, hvorfor den Hellig-Aands overordenlige Gaver ikke længer fandtes i den kristne Kirke var fordi de Kristne var bleven Hedninger igjen, og havde ikkun en død Form tilbage." Hvis saa er, har „hele Kristenheden, uden Undtagelse været nedsunken i det vederstyggeligste Afguderi i henved otte hundrede Aar," som den engelske Kirke erklærer, og hvis de ikke selv nu er Kristne, men Hedninger, som Wesley paastaar,

fordi de er bottet for Gaverne, saa spørger vi hvor Myndigheden var i Løbet af disse otte hundrede Aar og hvor den er nu? Gud vilde sikkerligen ikke erkjende, at „de vederstyggeligste Afgudsdyrkere“ havde Myndighed; hvis saa, maatte Juggernaut's Dyrkeres Myndighed være ligesaa gyldig som den afgudiske Kristenheds. Men „den ganske Kristenheds“ Afguderi maa have været værre, ifølge ovenanførte Ytring af den engelske Kirke, end andre Afgudsdyrkeres; thi den kalder det „det vederstyggeligste Afguderi“, og erklærer paa det Bestemteste, at der var ingen Undtagelse, hverken blandt Geistlige eller Lægfolk, eller Mænd Kvinder eller Børn — Alle var nedsunken deri. Eftersom dette har været Tilfældet, (og vi føler ingen Tilbøielighed til at bestride det) kunde der umuligt have været Nogen paa Jorden, ved hvem Myndigheden kunde være bleven forplantet fra Apostlernes Dage indtil nærværende Tid. Derfor er hele Kristenheden sikkert nok, som Wesley siger, „Hedninger“, som ikke har mere Myndighed eller Magt end de hedenske Afgudsdyrkere. Dersom altsaa „den ganske Kristenhed“ har været uden Myndighed og Magt i „800 Aar og længere,“ spørger vi: Naar blev Myndigheden gjengivet? Hvorledes blev den gjengivet? Og til hvilke Mænd eller til hvilket Folk? Den kunde ikke være bleven gjengivet til de pavelige Kirkesamfund, thi de paastaar ikke at nogen saadan Gjengivelse har fundet Sted hos dem; den kunde ikke være bleven gjengiven til den engelske Kirke eller til andre protestantiske Kirkesamfund, thi de indrømmer ikke nogen sildigere Aabenbaring end det Ny Testamente; følgelig beviser deres egne Indrømmelser paa det Klareste, at den ganske Kristenhed er uden et bemyndiget Præstedømme.

27) Hvem iblandt de forrige Dages Hellige kunde have antaget, at en Folkeslægt skulde opstaa, som vilde bekjende sig til at tro paa Fortidens Aabenbaringer, men ansee alle nye at være aldeles unødvendige? Baals Dyrkere havde en følgerigtigere Tro end den faldne Kristenhed, thi de havde et svagt Haab om, at Baal vilde høre og bønhøre dem; men Nutidens Præster forventer ikke at deres Gud vil sige Noget til dem eller deres Tilhængere. Baals Tilbedere anraabte ham fra Morgen til Aften om at give dem en mirakuløs Tilkjendelse i Eliæ Paasyn; men endog at forvente en overnaturlig Tilkjendegivelse eller Aabenbarelse nu, ansees af Nutidens Religions-Bekjendere som den største Taabelighed. Baals Dyrkere, uanseet hele deres Taabelighed, nærmede sig altsaa den himmelske Religion i nogle af deres Forventninger mere end dem, der falskeligen kalder sig Kristne.

28) Historien om Guds Folk viser fra de tidligste Tider af, at fortsat Aabenbaring var den eneste mulige Maade, hvorpaa de kunde lære alle deres Pligter eller Guds Villie angaaende dem. Det faldt dem aldrig ind at tænke, at de Aabenbaringer, som gaves de foregaaende Generationer var tilstrækkelig til at veilede dem i Opfyldelsen af alle deres Pligter. En Lære, som forkaster ny Aabenbaring, er en ny Lære, opfunden af Djævelen og hans Haandlangere i det andet Aarhundreder efter Kristum. Denne Lære modstrider ligefrem den, som de Hellige troede og havde i alle Tidsaldere. At forvende og afskaffe en Lære, fire tusinde Aar gammel og indføre en ny i dens Sted, kan ikkun skee ved guddommelig Fuldmagt. Men har Forplanterne af

denne nye Lære nogen Gang siden dens Opfindelse stadfæstet dens Gyldighed enten ved Skriftsted, Fornuften, Mirakler eller paa nogen anden Maade? Hvis ikke, hvorledes tør de gjøre Brud paa den af Gud grundlagte Orden, og opfinde en ny Lære, som udelukker alle fremtidige Aabenbaringer? Hvorledes tør de udbrede en Lære saa grundforskjellig fra hvad de gamle Hellige nogensinde troede eller tænkte paa? Hvorledes tør de paastaa og lære, at Gud ikke mere vil tale med Menneskene, da han aldrig har undladt i noget Tilfælde at tale med sine Hellige i enhver foregaaende Generation? Hvorledes tør de kalde sig Guds Folk og dog forkaste den store, oprindelige og uendeligt vigtige Lære om fortsat Aabenbaring, som altid udmærkede Guds Folk fra ethvert andet? Ingen, uden de mest blinde og afgjorte Fiender til nye Aabenbaring, kunde for et Øieblik tro Bibelen, og til samme Tid tro, at de gamle Hellige og Kristenhedens faldne Kirkesamfund begge var Guds Folk; den ene Klasse troede paa Læren om fortsat Aabenbaring, stadfæstet ikke alene ved flere tusinde Aars Erfaring, men ogsaa ved en fortsat Række af Mirakler i hint lange Tidsrum, medens den anden Klasse har aldeles udelukt denne himmelske Lære fra sig, og som et Erstatningsmiddel opfundet ved uinspirerede Mænds Hjelp, „Religions-Artikler", „Trosbekjendelser," „Kirketugt og Bodsøvelser," „Skrift-Fortolkninger," o. s. v. Hvo, der har Kundskab om disse to Religions-Systemer, saa vidt forskjellige og hinanden modsatte, vilde være saa djerve eller ugudeligt formastelige at kalde de sidstnævnte Kristne eller Guds Kirke?

29) Da den Lærdom om fortsat Aabenbaring altsaa er een, som altid blev troet af de Hellige, burde der ikke fordres af Nogen at bevise Nødvendigheden af en saadan Lærdoms Vedbliven. Hvis det var en ny Lære, som forhen aldrig var bleven indført i Verden, vilde det være nødvendigt at stadfæste dens guddommelige Oprindelse: men eftersom det er en gammel Lære, stadfæstet for Aartusinder siden, og som aldrig har ophørt at blive troet og nydt af de Hellige, vilde det være den største Formastelse at drage den i Tvivl i denne Tid, og af denne Aarsag vilde det synes overflødigt at forsøge paa at bevise Nødvendigheden af dens Vedbliven. Istedetfor at kræve af Nogen at gjøre dette, har alle Folk Ret til at opfordre alle Fornegtere af ny Aabenbaring i de sidste sytten Aarhundreder, at komme frem med deres stærke Bevisførelse og Grunde for Brudet paa den gamle grundfæstede himmelske Orden, og Indførelsen af en ny Lærdom, saa aldeles forskjellig fra den gamle. Hvis de ønsker at faa Nogen til at tro deres nye Lærdom, saa lad dem bevise, at den er af guddommelig Oprindelse, thi ellers vil alle Folk være retfærdiggjort om de forkaster den og fremdeles holder fast ved den gamle. Da Jesus kom og afskaffede den gamle Mose-Lov og indførte et nyt Religionssystem, stadfæstede han dets guddommelige Oprindelse ved det uimodsigeligste Vidnesbyrd, idet baade han og hans Tilhængere udførte de herligste Mirakler. Dersom nu Fornegtere af ny Aabenbaring vil bringe saa store Vidnesbyrd, som Jesus og hans Tilhængere gjorde, for at stadfæste deres nye Lærdom, saa kan de med noget Skin af Ret opfordre Menneskene til at tro paa den; men de har endnu ikke givet Verden andre Beviser end deres egne Formodninger. Vi opfordres til at forkaste en Lære, som er meget ældre end Mose-Lov, og af langt større Vigtighed, og til i dens Sted at antage uinspirerede Mænds Lærdomme, som udelukker alle nye Medde-

lelser fra Himlen; og endnu er ikke eet Bevis tilbudt Verden til Stadfæstelse af denne nyopfundne Religion. Hvor besynderligt er det ikke, at Nogen skulde nogensinde være bleven bedragen ved saadanne Urimeligheder! Hvor ufatteligt forunderligere er det ikke, at Millioner endnu holder fast ved dette frygtelige Bedrageri!

30) Naar en Lærdom er bleven indført ved guddommelig Myndighed og er bleven troet og nydt af Guds Folk uden Undtagelse i alle Tidsaldere, saa er det ikke ufornuftig at antage, at en saadan Lærdom skulde blive ved blandt de Hellige i alle tilkommende Tider, med mindre nogen Grund kan paavises for dens Ophør; for Exempel, Læren om Tro, Omvendelse og Syndsforladelse blev indført og lært ved guddommelig Myndighed strax efter Faldet, og blev, ligesom Læren om fortsat Aabenbaring, annammet og nydt af alt Guds Folk indtil Apostlerne hensov. Dersom nu et Folk havde opstaaet i det andet Aarhundrede efter Kristus, som udelukkede nogen af de anførte Grundlærdomme af deres Religion, vilde ikke en saadan nyopfunden Religion være bleven anseet for et stort Bedrageri, og alle dens Indstiftere for de nedrigste Bedragere? Vilde ikke Opfinderne af en saadan Religion i det mindste være bleven opfordret til at fremvise nogen Bemyndigelse eller Grund for saaledes at ophæve en Lærdom, som de endog selv vedblev at indrømme Nødvendigheden af i alle foregaaende Tidsaldere? Dersom Tro, Omvendelse, Syndsforladelse og fortsat Aabenbaring var nødvendig i fire tusind Aar, hvad Grund kan da fremsættes for at nogen af disse himmelske Grundsætniger nogensinde senere skulde blive unødvendige? Dersom det andet Aarhundrede valgtes som det mindeværdige Tidsrum for Ophævelsen af en vigtig, fra Begyndelsen af stadfæstet og bestaaende Religions-Grundsætning, og for Indførelsen af en ny Religion, forskjellig fra hvad Guds Folk nogensinde forhen havde, da maa det i Sandhed være et Tidsrum af stor Vigtighed i Menneskeslægtens Historie. Men det store og uendeligt vigtige Spørgsmaal er: Hvorledes skal Menneskene kunde vide, at denne pludselige og uventede Forandring i den himmelske Religion blev frembragt ved guddommmelig Myndighed? Har dens Udbredere nogensinde stadfæstet dens guddommelige Myndighed? Har dens Udbredere nogensinde stadfæstet dens guddommelige Troværdighed paa nogen Maade? Hvis ikke maa de være de sletteste og farligste Bedragere, som nogensinde vanærede vor Jord, idet de ikke alene forførte nogle Faa, men mange Millioner, og fordærvede alle Nationer med deres vederstyggelige og sjæleforbærvende **Frafald**.

31) En Lære eller Grundsætning stadfæstet ved guddommelig Myndighed, udfordrer guddommelig Myndighed til at afskaffe den. Det, som er grundfæstet af en høiere Magt, kan ikke ophæves af en ringere. Dette kan smukt oplyses ved Verdens Riger, Regjeringer og Magter. Enhver har sit lovgivende Departement; denne Magt er undertiden overdraget til en lovgivende Forsamling, udertiden til en Konge, Dronning eller Keiser. Naar nogen af disse Magter udgiver Love til Folkets Bedste, ansees de for at være i Kraft og bindende for alle Borgere, indtil den lovgivende Magt ophæver dem, og gjør Folket bekjendt med en saadan Tilbagekaldelse. Private Borgere eller ringere Magter kan aldrig ophæve det, som var udgivet og forordnet af høiere Autoriteter. Dersom Kongen udgiver en Lov, da kan ingen uden Kongen ophæve den. Der-

som Folket skulde tage sig for at ophæve og afskaffe Loven, vilde det ansees som en Oprørshandling imod Regjeringen. Ligeledes om Kongen skulde indrømme sine Undersaatter visse Rettigheder og Begunstigelser, vilde ingen ringere Magt have Ret til at erklære saadanne lovmæssige Indrømmelser for ugyldige — Ingen vilde have Ret til at sige, at Begunstigelserne, somvar indrømmet af Kongen til Bedste for hans Undersaatter, var afskaffet. Den Magt, som indrømmer Rettigheder og Begunstigelser kan alene tilbagekalde dem. Undersaatterne har ingen Ret til at antage, at en Lov eller Rettighed er afskaffet, med mindre, den lovgivende Magt har gjort Folket bekjendt dermed. Saaledes er det ogsaa med Guds Rige. Gud er Kongen; han er den retmæssige Lovgiver for alle Rigets Børn; han har forordnet visse Rettigheder og Begunstigelser, som Alle kan nyde; han har givet dem Alle Ansøgsret med det sikre og bestemte Løfte, at han vil høre og bønhøre. Disse Rettigheder og Begunstigelser nødes i omtrent fire tusinde Aar af alle Undersaatterne i hans Rige; de ansøgte Kongen om at vise dem ved Aabenbaring mange store og herlige Ting, hvilket han ifølge sin Forjættelse gjorde. Blandt de forjættede Rettigheder og Velsignelser, som den store uforanderlige Lovgiver forundte, kan nævnes det Privilegium at samtale med ham og hans Engle, og at modtage Kundskab ved Syner, Drømme og den Hellig Aands Aabenbarelse og Profetie. Efter at have nydt disse forundte Rettigheder i mange tusinde Aar, tiltog Folket sig paa éngang den Myndighed at erklære dem for ugyldige, og gjorde saaledes aabenbart Oprør imod den Almægtiges Regjering. O! hvilket gruligt Ansvar hviler der ikke paa dem, der saaledes har vovet at afskaffe og erklære det for ugyldigt, som Gud havde indstiftet!

32) Hvad vilde Følgerne blive, om en Del af Storbritaniens Indvaanere stod op imod nogle af de kjereste og dyrebareste Rettigheder, som den lovgivende Magt har indrømmet, og som er bleven nydt af Undersaatterne i mange Generationer? Vilde de ikke blive anseet for at være i Oprørstilstand? Vilde de ikke blive greben og ført for de rette Domstole, og dømt og straffet som skyldige i Høiforræderi? Hvor langt sværere Straf maa da ikke den kristne Verden faa; thi deres Brøde er af langt større Omfang! De har ikke gjort Oprør imod de jordiske Regjeringer, men imod den himmelske Regjering; de har afskaffet og erklæret for ugyldige de helligste Rettigheder, som er indrømmet af Kongernes Konge, og gjort Oprør imod ham. Hvis Oprør imod de jordiske Regjeringers Love vilde paadrage de Paagjeldende Dødsstraf, hvad maa da ikke Straffen blive for dem, der gjør Opstand imod den himmelske Regjering! O, Kristenhed! hvad har du gjort? du har tillukket Himlens Dør for Jordens Nationer! du har gjort Himlen ligesom Kobber, saa at den ikke lettelig kan gjennemtrænges. Du har forkastet Aabenbaringens Nøgle, og saaledes afskaaret al Forbindelse med de himmelske Verdener! du har ophævet og tilintetgjort de indrømmede Begunstigelser og de helligste Rettigheder, beskikkede af Gud til hans Helliges Trøst, Undervisning og Fuldkommengjørelse! du har tildækket Himlene med et mørkt Slør, og indhyllet Jorden i Vildfarelsens sorte Kaabe! O, Kristenhed, hvad vil du gjøre! og hvor vil du skjule dig paa din Hjemsøgelses Dag — paa den Almægtiges grumme Vredes Dag! Bjergene og Høiene vil ikke dække din Skam eller skjule din Brøde for hans

Øie, som gjennemskuer alle Ting! Omvend dig derfor fra din store Ondskab, o du store Sjæleforderver; opløft ikke længer din Røst imod Aabenbaringens herlige Gave; fornegt ikke længere Guds Folks indrømmede Rettigheder; modsæt dig ikke længere Engles Betjening og Nydelsen af Syns-og Profeti-Gaven; søg ikke længere at forkaste det, som Himlen har forordnet og som Guds Børn nød i fire tusinde Aar. Husk, at guddommelige Gaver og guddommelige Love kan alene ophæves ved guddommelig Myndighed.

33) Kristenhedens Theologer siger, at Gud har afskaffet Aabenbarings-Gaven som ikke længere nødvendig. Men det har aldeles slaaet feil for dem indtil denne Dag at paavise den Aabenbaring, som indeholder denne Tilbagekaldelse. Det Gamle Testamente indeholder den ikke; ei heller det Ny Testamente. Naar Tilbagekaldelsen ikke findes i Bibelen, hvor skal den da findes? Dette er et Spørsmaal af stor Vigtighed! Hvis der er et saadant Tilbagekaldelses-Dokument, saa maa det være etsteds, hvor det kunde kjendes af disse Theologer? Vi opfordrer Kristenheden til at komme frem med **Gjenkaldelses-Loven** af deres hellige Arkiver. Lader os undersøge den; lader os see, hvad Gud har sagt om, at Verden har faaet Aabenbaring nok; lad os see hvad Tid Gjenkaldelsen blev given, naar den traadte i Kraft, hvorlænge den skal gjelde, og om der er nogen Sandsynlighed for en Tilbagegivelse af de forrige Rettigheder! Ingen kan ansee denne Opfordring til at fremlægge Gjenkaldelses-Loven for urimelig. Hvis Gud har beskikket en saadan Lov, saa er det billigt at vi skulde kjende den. Theologerne siger, at de kjender den; hvorfor da ikke lade Folket see Loven, paa det de ogsaa maatte lære den at kjende? Hvorfor holde dem i Mørke og Uvidenhed desangaaende? Hvis en saadan Lov findes, saa kom frem med den! I kan ikke sige, at denne Lov ikke er af megen Vigtighed; thi visseligen, dersom Gud har udgivet en Lov, som afskaffer Aabenbarings-Gaven, Profetie-Gaven, den Gave at see Syner og Drømme ved Aanden, Engles Betjening, og alle andre mirakuløse Gaver, som Guds Folk blandt alle Nationer og i alle Slægter har nydt i 4000 Aar — dersom han har afskaffet alle disse indstiftede og herlige Rettigheder fra Kirken ved en Gjenkaldelses-Lov, da maa den være én af de vigtigste Love, som nogensinde er bleven meddelt Mennesket; det er en Lov, som Enhver skulde være velbekjendt med, og Ingen skulde hindres fra at læse og undersøge den.

34) Da Gud afskaffede Mose Lov, beholdt han ikke den Kjendsgjerning for sig selv, men han forkyndte Folket tydeligen, ikke alene at den var afskaffet, men ogsaa de nye Bud, som indførtes i dens Sted. Mose Love paalagde en Mand at give Skilsmissebrev, dersom han ønskede at forskyde sin Hustru; men Jesus ophævede dette Bud, og gav et nyt i dets Sted. Mose Lov bød Folket „at holde Herren deres Eder; men Jesus ophævede dette Bud, og bød Folket „aldeles ikke at sværge." Mose Lov fordrede „Øie for Øie, og Tand for Tand;" men Jesus ophævede ogsaa dette Bud og bød Folket: „I skal ikke sætte Eder imod det Onde." Her har vi altsaa en Ophævelses-Lov, som afskaffede Mose Lov, og en ny Lov, som indførtes i dens Sted; begge aabenbaredes i fuldkommen Tydelighed; der er ingen Tvivl eller Uvished, hverken om hvad der tilbagekaldtes eller om hvad der sattes i Stedet.

Dersom det ansaas for nødvendigt at aabenbare for Menneskene, at visse Rettigheder, indrømmede ved Moseloven, blev afskaffet, hvor langt nødvendigere er det da ikke, at Menneskene skulde kjende Tilbagekaldelsen af Velsignelser og Rettigheder, som var langt større og vigtigere end Mose Lovs! Vilde Gud gjøre sig saadan særdeles Umage for at forkynde Mennesket Mose Lovs Afskaffelse, og dog lade ham i fuldkommen Uvidenhed med Hensyn til Aabenbarings-, Syns-, Profeti-Gaven, o. s. v.? Mose Lov „tilføiedes for Overtrædelsers Skyld" og gaves „paa Grund af deres Hjerters Haardhed"; Paulus kalder den „en Lov om kjødelige Anordninger"; derfor kunde Menneskeslægten med Rette forvente dens Ophævelse. Men Ingen kunde for et Øieblik have antaget, at Herren vilde ophæve og afskaffe saadanne store og herlige Gaver, som Theologerne nu erklære for unødvendige. Men hvad der synes endnu forunderligere er, at han skulde ophæve Rettigheder, der ei alene var indrømmet i den mosaiske Husholdning, men lige ned til Slutningen af det første Aarhundrede, og dog ikke give os nogen Underretning om en saadan Afskaffelse.

35) Men den faldne Kristenheds Geistlige forfegter, at Gud har afskaffet disse dyrebare Gaver, og vi opfordre dem nu til at sige os hvoraf de vide det. Har Gud aabenbaret det for dem? Nei, siger de, Gud aabenbarer ikke Noget i denne Tidsalder. Lærte I det fra gammel Aabenbaring? Hvis saa er, opfordrer vi Eder i Herrens Navn, dersom I sætter Pris paa Eders egen og Andres Sjæles Frelse, at vise os Aabenbaringen, at vi ogsaa maa lære den at kjende. Dersom I ikke gjør dette, vil det ansees, som om I ikke kjender nogen saadan Ting, men at I er kommen til Folket, ligesom Achabs Profeter, med en Løgn paa Eders Læber for at bedrage, opsluge og ødelægge. O, I Præster i den nyere Kristenhed, I Fiender af ny Aabenbaring; hvorledes kan I undfly Helvedes Dom? Hvormange Millioner af gode og retskafne Mennesker har I ikke bedraget ved Eders snedige List og hykkelske Løgne! Hvormange Millioner vilde ikke have paakaldet Gud i Tro om Aabenbaringer, Profetier, Syner, Engles Betjening, og modtaget disse dyrebare Velsignelser, havde det ikke været for de ugudelige, vederstyggelige og sjælefordærvende Løgne, som I har indprentet i deres Sind ved at sige dem, at disse Ting var ophævet og afskaffet!

36) Hvor smertelig end denne Betragtning er, er dog Intet mere sandfærdigt end at Frafaldet med alle dets gruelige Følger er uudsletteligen bleven stemplet paa alle de katholske, græske og protestantiske Kirkesamfund i de sidste 1700 Aar. Frafaldet drev den kristne Kirke bort fra Jorden til Himlen med alle dens Myndigheder og Kræfter. Almindeligt Frafald blev alene tilbage til Forbandelse for alle Nationer med dets hykkelske og ubemyndigede Paastande.

37) Vi vil nu skride frem til at besvare nogle Indsigelser, opkastede imod almindeligt Frafald:

For det Første indvendes der, at Frelserens Forjættelse, nedskreven i Matth. 28, 16—20, ikke kunde opfyldes, uden at Kirken skulde vedblive at være paa Jorden. Disse Skriftsteder lyder saaledes: „Men de elleve Disciple gik til Galilæa til det Bjerg, hvor Jesus havde bestilt dem. Og der de saa ham, tilbad de ham; men Nogle tvivlede. Og Jesus traadte frem, talede med dem og sagde: Mig er given al Magt i Himlen og paa Jorden. Gaar derfor hen, og lærer alle Folk, og døber

dem i Navnet Faderens og Sønnens og den Hellig-Aands, og lærer dem at holde alt det, som jeg haver befalet Eder; og see, jeg er med Eder alle Dage indtil Verdens Ende." Katholikerne fremfører det Argument, „at Apostlerne selv skulde blot opnaa et Menneskes almindelige Alder; derfor tilhører den Beskikkelse at prædike og gjøre Forretning tilligemed Forjættelsen om den guddommelige Bistand, Apostlernes Efterfølgere ligesaa meget som Apostlerne selv. Dette beviser, at der maa have været en uafbrudt Række af saadanne Efterfølgere af Apostlerne i enhver Tidsalder siden deres Tid; det vil sige, Efterfølgere til deres Lærdom, til deres Myndighed, til deres Orden og til deres Mission. Heraf følger, at intetsomhelst religiøst Samfund, der ikke kan spore sin Succession i disse fire Punkter op til Apostlerne, har nogen Fordring paa den karakteristiske Titel **apostolisk**. Dette Argument har jeg givet ordret efter en af deres lærde Biskopper, den høiærværdige Doktor Milner. Dersom det nu blev indrømmet, at denne Beskikkelse og Forjættelse af vor Frelser tilkom Apostlernes Efterfølgere, (hvilket vi paa ingen Maade indrømmer) vilde det end ikke staa i de katholske Præsters Magt at gjøre Krav paa Beskikkelsen og Forjættelsen, førend de kunde bevise af Skrift og Tradition, som de siger er deres Tros eneste Rettesnor, at Enhver af dem var de virkelige Personer, der skulde være de sande Efterfølgere; men dette kan de ikke. Derfor har de ikke mere Krav paa Beskikkelsen og Forjættelsen end de hedenske Præster har.

38) Men vi indrømmer ikke, at Forjættelsen — „**Se, jeg er med Eder alle Dage indtil Verdens Ende**" — havde Hensyn til Nogensomhelst uden alene de **elleve** Disciple, der omtales i det 16de V., hvilket ifølge en tidligere Aftale havde begivet sig til et Bjerg i Galilæa; de var de eneste Personer, som han talede til og som han gav denne store Forjættelse. „Men," siger Doktor Milner, „de skal ikkun opnaa et Menneskes almindelige Alder," og følgelig drager han den Slutning, at Forjættelsen kunde ikke opfyldes for dem uden Efterfølgere. Efter denne kuriøse Slutning af den lærde Biskop, maa Herren have forsaget de elleve Disciple, saasnart som de døde; thi dersom han indrømmer, at Jesus vedblev at være med dem efter deres forkrænkelige Legemes Dødsperiode, og at han vil vedblive at være med dem lige til Verdens Ende, hvorfor skulde der da behøves Efterfølgere, for at Forjættelsen kunde opfyldes? Bevis at Jesus ikke har været med de elleve Apostler fra deres Dødsstund indtil nærværende Tid, og at han ikke vil være med dem „lige til Verdens Ende"; og efterat I har bevist dette, vil I bevise, at Jesus har brudt sit Ord; thi at være med Apostlernes Efterfølgere er ikke at være med dem. Men enten Apostlerne har Efterfølgere eller ikke, vil Jesus altid være med dem; og vil bringe dem med sig, naar han vil vise sig i sin Herlighed, og de skal sidde paa Throner og dømme Israels Hus i Løbet af det store Millennium, medens Jesus ikke alene vil være med dem, men vil regjere med dem lige til Verdens Ende. Der er altsaa Intet i denne Jesu Forjættelse, som giver den fjerneste Anledning til, at en apostolisk Følgerække eller Kristi Kirke skulde vedblive paa Jorden.

39) For det Andet gjøres der den Indvending, at dersom Kristi Kirke ikke fortsattes, da maa Helvedes Porte have faaet Overhaand over den; og de henviser os til hint opmuntrende Skriftsted hos Matthæus

(16, 18), der lyder saaledes: „Men jeg siger dig ogsaa, at du er Petrus (hvilket betyder en Sten-Klippe), og paa denne Klippe vil jeg bygge min Kirke, og Helvedes Porte skal ikke faa Overhaand over den." De slutter heraf, at dersom Kirken har ophørt at være til, saa har Helvedes Porte faaet Overhaand over den, og Jesu Forjættelse er gjort til Løgn. Men vi siger Katholikerne, at Kristi Kirke ikke har ophørt at existere, eiheller er Petri Tilværelse ophørt, men baade Kirken og Petrus er i Himlen, hvor Helvedes Porte og Pavedømmets vederstyggelige, sjælefordærvende Bedragerier ikke kan naa dem. Helvedes Porte have faaet og vil vedblive at have Overhaand over den katholske Skjøgemoder og over alle hendes protestantiske Døtre; men hvad Kristi apostoliske Kirke angaar, den hviler sikkert i den evige Lyksaligheds Boliger, hvor den vil forblive indtil den frafaldne katholske Kirke med alle dens Paver og Biskopper tilligemed alle dens Skjøgedøtre skal nedstyrtes til Helvede; da vil der blive sagt: „Fryder Eder over den, du Himmel og I hellige Apostler og Profeter, thi Gud har hevnet Eder paa dem!" og derefter vil der blive hørt „en høi Røst af en stor Skare i Himlen, som sagde: Halleluja! Saliggjørelsen, og Æren, og Prisen, og Magten være Herren vor Gud! Thi sande og retfærdige er hans Domme, at han haver dømt den store Skjøge, som fordærvede Jorden med sit Horeri, og at han haver krævet sine Tjeneres Blod af hendes Haand. Og de sagde anden Gang: Halleluja! og hendes Røg opstiger i al Evighed." Og saaledes vil Katholikerne og Protestanterne, naar de høre alle Himlene og alle de hellige Apostler og Profeter fryde sig over Babylons Fald, faa at vide, at Kristi Kirke endnu existerer i Himlen, og at Helvedes Porte ikke har faaet Overhaand over den; da vil de erfare, hvor den apostoliske og profetiske Kraft er; da vil de see Forskjellen mellem Kristi Kirkes Herlighed og deres egne brændende Kvalers Elendighed og Usselhed.

40) I de foregaaende Kapitler har vi tydeligt fremsat Evangeliets første Principer, som det lærtes fordum, nemlig: dets Bud, dets Ordinancer og dets Velsignelser. Vi har beskrevet Guds Riges fordums Organisation; vi har opregnet de mirakuløse Gaver og Kræfter, som blev forjættet til de Hellige; vi har vist det gamle Mønster paa Kristendom, medens vi i dette Kapitel har opholdt os ved det store og almindelige Frafald og den kristne Kirkes Borttagelse fra Jorden som Følge deraf; vi har fremhævet dette Frafalds Hovedtræk, som det har været i de sidste sytten Aarhundreder, og vi har vist, hvor tydeligt Apostlerne forudsaa samme, og hvor nøiagtigt deres Forudsigelser er bleven opfyldt.

41) Og nu, kjere Læser! har du omhyggeligt læst foregaaende Kapitler? Har du søgt i Bibelen efter Oplysning i alle disse vigtige Punkter? Har du sammenlignet den Grundvold, hvorpaa du bygger, med Jesu og hans Apostlers Ord? Har du alvorligt bønfaldet Herren om at oplyse dig? Hvis du har gjort alt dette, da maa du visseligen være overbevist om, at hvad vi har skrevet er Himlens evige Sandhed. Du kan ikke undgaa at see, at hele Jorden har været under Herredømmet af et stort Mørke og Frafald i mange henrundne Aarhundreder, at den sande Kristendom er ophørt, at Guds Rige for flere Aarhundreder siden toges fra de faldne Hedninger, ligesom det forud toges fra de ugudelige

Jøder. Under disse frygtelige Omstændigheder har Nationerne henslæbt en elendig Tilværelse under Præstelistens Herredømme og Tyranniets Jernhaand.

42) Men, kjere Læser! bliv ikke mismodig; fortvivl ikke. Profeterne og Apostlerne har klarligen talt om en Tid, da Lyset atter skulde bryde frem udaf Himlene, da Guds Rige skulde oprettes for aldrig mere at ødelægges, da alle Riger skulde aldeles tilintetgjøres, og Ugudelighed ikke skal herske blandt Menneskene i tusinde Aar.

Ottende Kapitel.

Guds Rige i de sidste Dage,

eller

Forberedelserne for Kristi anden Tilkommelse.

Guds Riges Oprettelse i de sidste Dage. — Dets Beliggenhed mellem Bjergene. — Evangeliets Gjengivelse ved en Engel. — Dets Forkyndelse overalt. — Indsamlingen af Rigets Børn. — Det store Babylons Fald, eller den faldne Kristenheds Undergang.

---

1) Der er aldrig skeet nogen Tildragelse af saadan Storhed og Vigtighed, som Kristi Komme for at regjere paa Jorden; og derfor har den tiltrukket sig de Helliges Opmærksomhed i alle Tidsaldere. Alle har skuet hen til den Dag, som en fuldkommen Opfyldelse af alle deres Forhaabninger. Det er en lykkelig Periode, da de Retfærdige skal modtage deres fulde Belønning; det er Tiden for Opstandelsen af de retfærdige Døde; det er Dagen, da Synd og Sorg skal ophøre; det er Hviledagen — Fredens Millennium — Begyndelsen af et aldeles nyt Tidsafsnit for vor faldne Verden.

2) Er det fornuftigt at antage, at Kristus vil komme tilbage til Jorden for at regjere paa den for et tusinde Aar uden forud at berede Veien for denne den underfuldeste af alle Tidsperioder! Af hvad Beskaffenhed vil denne Forberedelse være! Kan der skee nogen mindre Forberedelse end at tilbagegive Jorden en evangelisk Kirke? Da der ikke har været nogen sand Kirke paa Jorden i en tolv eller femten Aarhundreder, vilde et af de første Trin til Forberedelsen for den anden Tilkommelse være at gjenoprette den kristne Kirke paa Jorden. Nu vel, et Foretagende af dette

Slags og af saa stor Vigtighed vilde sandsynligvis være Gjenstanden for de gamle Profeters Spaadomme, hvilket vi ogsaa finder at være Tilfældet. Daniel taler udtrykkelig i sit andet Kapitel om Oprettelsen af de sidste Dages Kirke, eller som han meget rigtigt kalder den Guds Rige fremstillet ved en Sten.

3) „Men i de samme Kongers Dage skal Himlens Gud opreise et Rige, som ikke skal fordærves evindelig, og det Rige skal ikke overlades til et andet Folk; det skal knuse og gjøre Ende paa alle disse Riger, men det, det skal bestaa evindeligen. Efterdi du saa at der blev afhugget af Bjerget en Sten, som skete ikke med Hænder, og den knusede Jernet, Kobberet, Leret, Sølvet og Guldet, saa haver den store Gud ladet Kongen vide, hvad der skal skee efter dette: og denne Drøm er fast og Udtydningen derpaa er vis.“ Daniel 2, 44. 45.

4) Den samme store Tildragelse omtales ogsaa i det 34te og 35te Vers i samme Kapitel, som følger; „Du saa dette, indtil der blev en Sten afhuggen, som skete ikke med Hænder, og den slog til Billedet paa dets Fødder af Jernet og Leret, og knusede dem. Da blev Jernet Leret, Kobberet, Sølvet og Guldet knuset tilsammen, og var ligesom Avner af en Lo om Sommeren, og Veiret optog dem, og deres Sted blev aldeles ikke fundet; men den Sten, som slog til Billedet, blev til et stort Bjerg, og opfyldte al Jorden.“

5) Det Rige, som Himlens Gud skulde opreise, har af Mange været antaget at mene den Kirke eller det Rige, som grundlagdes paa Jorden ved Messiæ første Komme; men den Mening er aldeles feilagtig, hvilket vi nu vil skride til at bevise.

6) Tiden for den gamle Kirkes Organisation stemmer ikke overensmed den i Profetien antydede Periode. „I de samme Kongers Dage skal Himlens Gud opreise et Rige.“ I hvilke Kongers Dage? Vi svarer i de Kongers eller Rigers Dage, som fremstilles ved Fødderne og Tæerne af det store Billede, der vistes Nebucadnezar i Drømmen. Dette er tydeligt af det 34te Vers: „Du saa dette, indtil der blev en Sten afhuggen, som skete ikke med Hænder, og den slog til Billedet paa dets Fødder af Jernet og Leret og knusede dem.“ Nebucadnezar saa en Følgerække af Riger ethvert fremstillet ved forskjellige Dele af Billedet. Hans eget Rige fremstilledes ved Guldhovedet. Næst i Rækken var de Meders og Persers; det tredie var det macedoniske under Alexander; det fjerde var det romerske. Disse fire Riger fremstilledes ved Hovedet af Guld, Brystet og Armene af Sølv, Bugen og Lænderne af Kobber, og Benene af Jern, og for at Billedet kunde være fuldstændigt, maatte Fødderne og Tæerne dannes; disse dannedes af de adsplittede Dele af det romerske Rige, idet de ti Tæer forestillede de ti Riger, som voxede ud af Jern-Benene, eller det østlige og vestlige romerske Rige; eller med andre Ord, Billedets Fødder og Tæer forestillede alle de afbrudte Dele af det engang saa mægtige romerske Rige, hvilke har været til eller skal være til indtil det hele Billede er aldeles tilintetgjort. Alle de europæiske Riger tilligemed de Nationer af europæisk Oprindelse, som nu bebor Amerika, er Fødderne og Tæerne af det store Billede, som vistes Kongen af Babylon.

7) Det romerske Monarki var det sidste, som herskede over det østlige Kontinent med næsten almindeligt Herredømme. Alle Riger og Herre-

dømmer, som siden er udsprungen fra det, har sammenlignelsesvis været svage, hvilket bogstaveligt er forudsagt i Profetien.

8) Mange Aarhundreder førend disse Fødder og Tæer dannedes, grundlagde Frelseren sin Kirke paa Jorden ved sit første Komme. Dette tildrog sig i Jern-Benenes Dage; og saa stærkt og kraftigt var Jernriget, at det dengang „førte Strid imod de Hellige, og fik Overhaand over dem.“ Daniel 7. 21. „Og han skal være stærk, dog ikke ved hans egen Kraft; han skal underligen fordærve, og have Lykke, og udrette det; og han skal fordærve det mægtige og hellige Folk.“ Daniel 8, 24. „Og de, som handler ugudeligen imod Pagten, skal han komme til at hykle, med smigrende Ord; men Folket, de som kjender deres Gud, skal styrke sig, og udrette det. Og de forstandige blandt Folket skal undervise Mange; og de skal falde ved Sværd og ved Ildslue, i Fængsel og i Rov, mange Dage. Og naar de falder, skal de blive hjulpen med en liden Hjelp; og Mange skal føie sig til dem med smigrende Ord. Daniel 11, 32—34.

9) Den samme ugudelige Pagt beskrives af Johannes, Aabenbareren, under Navn af Dyret med de syv Hoveder og de ti Horn; han siger: „Og al Jorden forundrede sig, og fulgte efter Dyret. Og de tilbad Dragen, som havde givet Dyret Magt; og de tilbad Dyret, og sagde: Hvo er Dyret lig? hvo kan stride imod det? Og en Mund blev det given til at virke i to og fyrretyve Maaneder. Og det oplod sin Mund til Bespottelse imod Gud, at bespotte hans Navn og hans Paulun og dem, som bor i Himlen. Og der blev givet det at føre Krig imod de Hellige, og at overvinde dem; og Magt blev det given over hver Stamme og hvert Tungemaal og hvert Folk.“ Aab. 13, 3—7.

10) I disse Skriftsteder forudsiges der klarligen, at de Hellige, som udgjorde Kristi Kirke og Rige, skulde paaføres Krig; og at Dyret, understøttet af Dragen eller Djævelen, skulde faa Overhaand, overvinde og ødelægge dem; og at de skulde falde ved Sværdet, ved Ilden og ved Fængsel; og Mange skulde forsage den hellige Pagt, og Mange skulde føie sig til dem ved smigrende Ord; og saa fuldstændig skulde Dyrets Seir være, at hele Verden skulde forundre sig og følge det, og tilbede Dragen, som havde givet det Magt, „og Magt blev det given over hver Stamme, og hvert Tungemaal og hvert Folk.“

11) Hvor blev da Kristi Rige af, som grundlagdes ved hans første Komme? Det blev optaget til Gud og hans Throne efterat have gjennemgaaet stor Trængsel, medens det var paa Jorden; og eftersom Verden var uværdig til et saa herligt Rige, flyede det fra Jorden til Himlen; og alle Stammer, Tungemaal og Folk blev ladt uden det mindste Spor af Riget iblandt dem, undtagen dets gamle Historie, kaldet det Ny Testamente.

12) Da Jordens Magter har bortdrevet Kristi Rige fra Menneskene fordum, og aldeles forvist det fra Jorden, saa er det klart, at det ikke var det Sidste Dages Rige, som Daniel forudsagde skulde aldeles ødelægge Billedet. Kristi første Komme var altsaa ikke den Tid, da Stenen skulde afhugges af Bjerget uden Hænder. Det store Billede førte Krig imod det Første Dages Rige og overvandt det, medens det Sidste Dages Rige vil slaa Billedets Fødder og Tæer, og den hele blandede og fordærvede Masse vil blive knust. Kristi Første Dages Rige opreistes i Jern-Benenes Dage; men Guds Sidste Dages Rige opreistes efterat Fødderne og Tærne

var bleven dannet. Det Første Dages Rige skulde udryddes af Jorden, men det Sidste Dages Rige skulde aldrig tilintetgjøres, men bestaa evindeligen og blive et stort Bjerg, der skulde opfylde hele Jorden.

13) Man maa erindre, at Nebucadnezar saa Billedets Dele blive dannede efterhaands, indtil det var fuldkommen færdigt fra Guldhovedet af til Fødderne og Tæerne af Jern og Ler, og det skete ikke, førend efterat Billedet stod fuldt færdigt foran ham i en majestætisk og frygtelig Form, ot han saa Stenen rulle fra Bjergene. Derfor siger Daniel, efterat have beskrevet for Kongen hele Billedets Udseende lige til Tæerne: „Du saa dette, **indtil** der blev en Sten afhuggen, som skete ikke med Hænder, og den slog til Billedet paa dets Fødder." Denne Fremstilling viser paa det Klareste, at Stenens Afhuggen af Bjerget var en Gjerning af en sildigere Periode end Dannelsen af Fødderne og Tæerne. Babylons Konge saa Rige følge paa Rige, og hans Syn strakte sig hen i Fremtiden, indtil han saa Noget, der var aldeles særskilt fra Billedet — Noget, som ikke havde nogensomhelst Forbindelse med Verdens fordærvede Magter og Riger — Noget, afhugget fra Bjerget uden Hænder, det er, Noget, som ikke var grundlagt af Menneskene — Noget i Bjergegnene eller paa et høit Sted — Noget, som ikke havde noget tilfælles med Fødderne af Jern og Ler, men som strax slog til dem, og de kunde ikke staa for det, men blev knust, og alle de Magter, som Billedet indbefattede, blev aldeles ødelagt, og der fandtes intet Sted for dem, medens den seirrige Sten voxede indtil den opfyldte hele Jorden. Det Sidste Dages Rige var altsaa den sidste Ting, som saaes i det store Panorama af Riger, som passerede forbi ham i Synet. Og det skulde ikke opreises ved Kristi første Komme, men som Daniel sagde til Kongen: „Der er en Gud i Himlen, som aabenbarer hemmelige Ting; han haver kundgjort Kong Nebucadnezar, **hvad som ske skal i de sidste Dage**." Det var et profetisk Syn, som naaede til de sidste Tider, og som viste ham, hvorledes de af Menneskene dannede Herredømmer skulde ødelægges, og hvorledes den guddommelige Regjering skulde faa Fremgang og triumphere og vinde almindeligt og evigt Herredømme over Jorden.

14) Nogle har antaget, at Riget, som blev fremstillet ved Stenen, skulde ikke opreises af Himlens Gud førend Kristi anden Tilkommelse, da Kristus kommer for at regjere paa Jorden. Men denne Opfattelse af Profetien er ikke mindre feilagtig end den Formodning, at Riget blev opreist for 1800 Aar siden. Dersom Kristus ikke skulde opreise sit Rige, førend han kommer i sin Herlighed, vilde der ikke være nogne Hellige paa Jorden [beredte til at tages op for at møde ham; thi vi har allerede vist, at det Første Dages Rige ingensteds existerer paa Jorden, men er blevet bekriget og overvundet, og intet Andet er tilbage iblandt alle Stammer, Tungemaal og Folk end Kirkesamfund og Herredømmer, oprettet af Mennesker. Dersom det ikke havde næret Tilfældet, dersom Riget havde vedvaret paa Jorden i de sidste atten Aarhundreder, vilde der ikke have været nogen Nødvendighed for dets Opreisning. Det vilde være Daarskab at sige, at Englands Rige skulde opreises, naar det allerede existerede; saaledes vilde det ogsaa være en Taabelighed at profetere, at Guds Rige skulde oprettes i de sidste Dage, for at ødelægge de Magter, som fremstilles ved det store Billede, naar et saadant Rige allerede havde været paa Jorden i 1900 Aar. Men af den Kjends-

gjerning, at det skulde opreises efter at Billedets Fødder og Tæer var bleven dannet, er det bevist, at der dengang ikke var noget saadant Rige paa Jorden; og da den var blottet for et saadant Rige, maatte Himlens Gud nødvendigen afhugge det af Bjerget foruden Hænder, og opreise det ved sin egen Magt.

15) At dette Rige skulde opreises før Kristi anden Tilkommelse er endnu mere indlysende af den Forudsigelse, at „Stenen, som slog til Billedet, blev til et stort Bjerg og opfyldte al Jorden.“ Paa den Tid, Riget først opreises, bliver „Stenen afhuggen af Bjerget“, og maa derfor være mindre end Bjerget, af hvilket den tages; og medens den er saa liden, slaar den Billedet paa Fødderne og Tæerne; men den voxer hurtigen i Størrelse, indtil den vorder et Bjerg, ikke et lidet, men et stort Bjerg, og opfylder al Jorden. I denne Profeti udtrykkes det klarligen, at den Tid, dette Rige begynder, er det meget lidet, ikke en stor Klippe eller et stort Bjerg, men en Sten, afhuggen af Bjerget, og at det hurtigen voxer til et overordentligt stort Omfang, indtil det opfylder al Jorden.

16) Nu vel, dersom Riget ikke skulde opreises førend ved Kristi andet Komme, vilde det paa engang fremtræde i dets fulde Størrelse og Storhed; thi naar Kristus kommer, bringer han alle sine Hellige og hellige Engle med sig, og istedetfor at være lig en Sten afhuggen af Bjerget, vilde Riget paa eengang opfylde hele Himlen og siden Jorden.

17) Stenens Afhugning af Bjerget viser ogsaa, at Riget ikke først sees i Himlens Skyer i al dets herlige Storhed, men at det er et Rige, som er opreist paa Jorden paa et høit Sted eller i en Bjergegn. Dets Beliggenhed maa øiensynlig være nær Yderkanten af Billedets Fødder og Tæer.

18) Beliggenheden af de Riger, som danner Billedet, er bekjendt. De to første store Monarkier, som danner Hovedet, Brystet og Armene, findes i de vestlige Dele af Asien; det tredie paa de østlige Grænser af Europa, strækkende sig ind i Asien; det fjerde, indbefattende Fødderne og Tæerne, findes i Europa, de Forenede Stater og andre Nationer i Amerika af europæisk Herkomst. Levninger af alle de Nationer, som danner Billedet, er endnu til, endskjøndt ikke i deres forrige Storhed og Størrelse. Hovedet, Brystet og Armene, Bugen og Lænderne og Benene af Jern, saavelsom Fødderne og Tæerne existere endnu, endskjøndt i en svækket og svag Tilstand, og vilde vedblive at existere, indtil et Rige af guddommelig Oprindelse skal komme ned fra Bjergene mod Fødderne og Tæerne; og da paafølger det mægtige Fald af Republikker, Kongeriger, Herredømmer og Keiserdømmer, der alle vil vorde fordærvet og ødelagt, for aldrig mere at reise sig igjen; og der vil ikke findes mere Sted paa Jorden for dem. I deres Sted vil Hellige leve og regjere, styret, ikke ved menneskelige, men ved guddommelige Love, at dette Universalrige vil ikke, ligesom de forrige Riger, tages fra et Folk og gives til et andet; men Folket, som er den Høiestes Hellige, skal besidde det evindeligen, og Gud selv vil være deres Konge og Lovgiver.

19) Da vi har lært af Daniels Profeti, at „i de sidste Dage“ skal Guds Rige opreises for at tilintetgjøre alle andre Riger, og at dets Beliggenhed vil være i en Bjergegn, og at dette Riges Undersaatter skulde kaldes den Høiestes Hellige, lader os dernæst efterforske Maaden, hvorpaa

Riget skulde opreises. Det kunde forventes, at et Værk af en saadan stor Vigtighed, som omfattede den ganske Verdens Interesser, vilde være en Gjenstand, ofte hentydet til af indspirerede Skribenter. Vi finder ogsaa, at Mange har talet om det og forudsagt mange Tildragelser desangaaende.

20) For at opreise Guds Rige paa Jorden udfordredes der en Gjenoprettelse af Myndigheden til at forvalte Rigets Forordninger, Ordinancer og Love; eller med andre Ord, Myndighed til at prædike Rigets Evangelium og forrette dets Anordninger. Hvad forudsiger Skriften om Maaden, hvorpaa denne Myndighed skulde gjengives til Jorden?

21) Aabenbareren Johannes tillodes at see i hans store Syn paa Patmos Gjengivelsen af Evangeliet til vor faldne Verden. Han siger: „Og jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himlen, som havde det evige Evangelium at forkynde dem, som bor paa Jorden, og alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk." Aab. 14, 6. Dette profetiske Syn viser paa det Tydeligste, at naar det evige Evangelium gjengives til vor Jord, skal en Engel være det vigtige Sendebud, som vil flyve fra Himlen til Jorden med de glade Tidender. Vi lære endvidere, at naar Engelen bringer dette Evangelium, skal det prædikes for „alle Stammer, Tungemaal og Folk." Vil denne Engel selv komme ned paa Jorden, og vandre omkring fra Sted til Sted, fra Stad til Stad, fra Nation til Nation og prædike, døbe, lægge Hænder paa og forvalte Herrens Nadver? Nei! dersom én Engel alene skulde foretage sig at udføre alle disse Forretninger, vilde han behøve mange tusinde Aar for at fuldføre sin Mission. Vil han kun flyve over de forskjellige Nationer, og forkynde ligesom med en Tordenstemme Evangeliet for deres Øren, og byde dem at adlyde alle dets hellige Anordninger? Nei! Thi dette vilde ikke være af noget Gavn for Nationerne, undtagen de havde et bemyndiget Præstedømme paa Jorden, som kunde døbe de Omvendte til deres Synders Forladelse, og bekræfte den Hellig-Aands Gave paa dem ved Handspaalæggelse. Vi er derfor nødt til at tro, at naar denne Engel kommer fra Himlen for at gjengive Evangeliet, vil Gud ogsaa gjengive Myndigheden til at prædike det; og at valgte Redskaber, som er ordineret af en Engel, vil modtage Befaling til at prædike Evangeliet, og at døbe og at ordinere Andre, og saaledes gjenoprette Guds Rige paa Jorden, ifølge Daniels Forudsigelse. Da Kristi Rige organiseredes paa Jorden for 1800 Aar siden, skete det ved at kalde Apostler, Profeter og andre Embedsmænd, og indspirere dem med Aabenbaringer, Syner, Profetier og med alle andre overnaturlige Gaver, som er fornøden for at prædike Evangeliet og opbygge Riget blandt Menneskene. Og naar Guds Rige oprettes paa Jorden i de sidste Dage, kan man vente, at det vil ligne det i de forrige Dage.

22) Den Tid, Engelen kommer med det evige Evangelium, for at opreise Guds Rige paa Jorden, finder han Folkene paa den ganske Jord blottet for disse glade Tidender. Han finder end ikke En, blandt alle de utallige Millioner, som har Evangeliet. Det er sandt, at de har Historien om, at Andre modtog det i gamle Dage, nedskreven i det Ny Testamente; men hvad gavner Historien om hvad Andre modtog, undtagen de selv kan blive døbt og annamme de

samme Gaver, Kræfter og Velsignelser? Hvad Gavn vilde det være for en hungrig Mand at læse Historien om, at Folk fordum gjorde sig til Gode med Brødene og Fiskene, undtagen han selv kunde deltage deri og æde? Endskjøndt Nationerne kan læse Historien om de tre Tusinde, som blev døbt paa Pintsefestens Dag til sine Synders Forladelse, vilde dette ikke gjøre dem noget Godt, eftersom de gamle Hellige er udryddet, og ethvert Spor af guddommelig Myndighed er tilintetgjort paa Jorden, og der er Ingen igjen til at døbe dem til deres Synders Forladelse. Endskjøndt de kan læse Historien om, at Petrus og Johannes lagde deres Hænder paa de døbte Troende og bekræftede den Helligaands Gave paa dem, er de dog overladt til den sørgelige Betragtning, at der gives ingen bemyndigede Apostler til at bekræfte denne store Gave paa dem; endskjøndt de kan læse Historien om de Helliges Nydelse af Brød og Vin til Ihukommelse om Kriste Lidelse og Død, er der dog ingen bemyndiget Tjener til at gjøre Forretningen og give dem disse hellige Sandbilleder; og at modtage nogen af disse hellige Anordninger af ubemyndigede Mænd, vilde paaføre dem en Forbandelse istedetfor en Velsignelse. I denne sørgelige, formørkede og fortabte Tilstand kan de nok læse hvad Evangeliet er, hvilken Myndighed der udfordredes for at forvalte dets Ordinancer, og hvilke Gaver, Kræfter og Velsignelser, der ledsager samme; men desværre, der er Ingen, som kan tjene dem deri.

23) Herren, som saa alle Nationers elendige Forfatning, besluttede at sende en Engel fra Himlen for at gjengive det evige Evangelium, og give alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk èn Leilighed endnu til at komme ind i hans Rige, idet han bestemte, at, dersom de ikke vilde adlyde det, skulde Riget komme rullende over dem, knuse dem og udslette deres Navne af Jorden. Forenet med dette Evangeliets Budskab var en anden Forkyndelse af den rædsomste Beskaffenhed. Den samme Engel skulde raabe og sige med høi Røst: „Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen." 7de Vers.

24) Tiden, naar Engelen overdrager dette Evangelium til Mennesket paa Jorden, er især udhævet som hans „Doms Time." For tydeligere at kunne forstaa, hvad der menes med „hans Doms Time," underrettes vi i de følgende Vers om, at „en anden Engel fulgte, som sagde: Den er falden, den er falden, Babylon, den store Stad, thi den haver givet alle Hedninger at drikke af sit Horeriets giftige Vin. Og den tredie Engel fulgte dem, og sagde med høi Røst: Dersom Nogen tilbeder Dyret og dets Billede, og tager Mærket i sin Pande eller i sin Haand, han drikker af Guds Vredes Vin, som er iskjenket ublandet i hans Fortørnelses Kalk; og han skal pines med Ild og Svovl for de hellige Engles og Lammets Aasyn. Og deres Pines Røg opstiger i al Evighed; og de har ikke Hvile Dag eller Nat, de, som tilbeder Dyret og dets Billede, og hvo som annammer dets Navns Mærke." 8de—11te Vers.

25) Naar man læser disse Skriftsteder og betragter den forfærdelige Dom over alle de frafaldne Nationer, der lever paa Jorden den Tid Engelen gjenbringer Evangelie-Budskabet, og overveier de frygtelige og skrækkelige Domme, som er udtalt over dem, kan det visseligen bringe En til at gyse. Af disse Skriftsteder, er det klart, at den store Masse af faldne kristne Nationer, under Navn af „Dyret og dets Billede," vil forkaste „det

evige Evangelium", som Engelen bringer, hvilket modner dem til de svære Domme, som øieblikkeligen paafølger. Det er dem, der „skal pines med Ild og Svovl"; det er dem, som „ikke haver Hvile Dag eller Nat", men hvis Pines Røg opstiger i al Evighed"; det er dem, der udgjør det gamle, udslidte og fordærvelige Billede, som Nebucadnezar saa; det er dem, som Herren kalder det store Babylon, hvis Fald Engelen skal forkynde; det er dem, der haver fordærvet alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk med deres falske Lærdomme, Boleri og med deres „Horeries giftige Vin"; det er dem, der skal „drikke Guds Vredes Vin, som er iskjenket ublandet i hans Fortørnelses Kalk." Men for at Gud kan være retfærdig i at paalægge disse svære Straffedomme, tilbyder han dem først sit Evangelium, som han har sendt sin Engel for at gjengive til Jorden; men de vil tillukke deres Øine, Øren og Hjerter for det; de vil forkaste det, ligesom Farao og Ægypterne forkastede Mose og Aarons Advarsel; de vil forhaane det, ligesom Menneskeslægten før Syndfloden foragtede Noas Budskab; de vil behandle det med den samme Ringeagt, som Sodomiterne gjorde med Englenes Budskab til Lot. Og ligesom Stæderne paa Sletten straffedes med den evige Ilds Hevn, saaledes skal disse straffes med Ild og Svovl, hvor deres Orm ikke dør, og Ilden ikke udslukkes.

26) Da vi af Skrifterne har lært at kjende den rigtige Maade, hvorpaa Evangeliet skal gjengives, og Guds Rige opbygges, og da vi tillige har seet, at disse underfulde Begivenheder finder Sted strax før Babylons eller Nebucadnezars Billedes Fald; eller med andre Ord, den fuldkomne Ødelæggelse og Tilintetgjørelse af de faldne kristne Nationer, der bebor Europa, det vestlige Asien og Amerika, saa lad os dernæst spørge, om der er noget Kjendetegn paa, at Engelen er kommen med Evangeliet.

27) For det Første har vi ingen Grund, hvorfor Engelen ikke kan komme i vore Dage. Der findes ingen Profetier, saavidt vi vide, som skal opfyldes, førend han kommer. Nationernes hele politiske Organisation stemmer i enhver Enkelthed overens med Samfundets forudsagte Forfatning, som den skulde være paa den Tid, denne mindeværdige Begivenhed indtræffer. Billedets Fødder og Tæer har i lang Tid været til; Babylon, Moderen til Skjøger og al Vederstyggelighed paa Jorden, har været utrættelig i at udbrede sine fordærvede Grundsætninger blandt alle Nationer og Folk paa Jorden; Nationerne har med Begjerlighed drukket af hendes Urenheds og Vederstyggeligheds gyldne Beger, hvorved de er bleven drukne af hendes Horeris giftige Vin. Alting synes, ifølge Profetierne, at være fuldkommen beredt for Engelens Nedstigen fra Himmelen med Evangelie-Budskabet, tilligemed Straffedommens Forkyndelse.

28) Men er Engelen kommen? Gaa til de Romersk-Katholske og spørg dem. De vilde sige dig, at de er Guds Kirke og Rige, at deres Myndighed er bleven overleveret lige fra Apostlerne af, og at der ei behøves nogen Engel til at komme med det evige Evangelium; thi de har det allerede; og det vil være overflødigt for en Engel at bringe Noget, som de har havt, længe før Johannes saa Synet paa Patmos. Gaa dernæst til de Græsk-Katholske blandt Russerne og andre Nationer, og spørg dem om en Engel nylig er kommen fra Himlen med det evige Evangelium, bestemt for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, saa

vilde de være færdig til at sætte dig i Fængsel, fordi du vovede at fremkomme med et saadant Spørgsmaal. De vilde ansee det for den høieste Gudsbespottelse, om du vovede at betvivle deres gamle og ærede Religion; de vilde sige dig, at deres Kirke har havt det evige Evangelium lige siden Messiæ første Komme. Gaa tilsidst til Protestanterne af ethvert Navn, enhver Sekt og ethvert Samfund, fra dem, der er stadfæstet ved Lov, til Dissenteren fra igaar; spørg dem Alle, om en Engel fra Himlen har vist sig for dem, og bragt det evige Evangelium til at forkynde for alle Folk paa hele Jordens Overflade; og du vil høre en forenet Røst udgaa fra alle deres Klasser og Grader, sigende: „Vi har det evige Evangelium i det Ny Testamente; vi har Guds Rige iblandt os og i vort Hjerte; og dette evige Evangelium og Rige har altid været paa Jorden siden Kristi første Komme; og vi har bemyndigede Præster til at forvalte alle Evangeliets Anordninger; og det behøves ikke, at en Engel skulde komme ned fra Himmelen med Evangeliet, da vi allerede har det; det behøves ikke, at Gud skulde opreise sit Rige paa Jorden, da det allerede er og har været paa Jorden i mere end 1800 Aar."

29) Efter at du saaledes forgjæves har efterforsket hos Katholikerne, Grækerne og Protestanterne, og ikke kan faa nogen Underretning om, at en Engel har vist sig, men derimod faar til Svar af dem alle, at en saadan Tildragelse var aldeles unødvendig, vil du maaske slutte, at Daniel og Johannes har taget feil; eller dersom de ikke tager feil, at de hentydede til en eller anden Hemmelighed, som Mennesket ikke skulde forstaa. Saaledes kunde du maaskee bestræbe dig for at neddæmpe din Frygt og berolige dit Sind og tænke, at Alt er rigtigt nok, at den sande Kirke er virkeligen paa Jorden i en blomstrende Tilstand, ifølge den ganske Kristenheds forenede Vidnesbyrd.

30) Men holdt! Vær ikke altfor hastig i din Slutning. Dette er en Gjenstand af altfor stor Vigtighed til at lade den passere med nogle faa ubetydelige Undersøgelser. Kom ihu at dine Efterforskninger har været indskrænket til de selvsamme Magter, som skal ødelægges, fordi de forkaster Engelens Evangelie-Budskab — til de selvsamme Magter, som kaldes Babylon — de mest fordærvede og sjæleødelæggende af alle Magter; det er derfor ikke at vente, at du vil finde dem at glæde sig i Forventningen af en Engel; det kan ikke antages, at en Tildragelse saa modsat deres Anskuelser, vilde optages gunstigt iblandt dem. Gaa nu til andre Folk, som ikke staar i nogen Forbindelse med dem, og gjør dine Efterspørgsler. Dersom du gaar til de hedenske Nationer i Asien, Afrika eller paa Øerne i Havet, saa vilde de sige dig, at de kjender Intet om Kristus, Engle eller Evangelium; du kan derfor ikke erholde nogen Underretning af dem om denne Gjenstand.

31) Der er endnu et Folk, som er indsamlet fra Nationerne, og bor for sig selv i de fjerne afsondrede Dale i Klippebjergene; gaa hen og spørg dem, om en Engel er kommen med det evige Evangelium at forkynde alle Stammer, Tungemaal og Folk, og de vil med en forenet Røst svare: Ja! De vil fortælle dig, at i Aaret 1827 sendte Gud en hellig Engel fra Himlen og overleverede i Joseph Smiths Hænder det gamle Amerikas hellige Optegnelser, som indeholdt det evige Evangeliums Fylde. De vil fortælle dig at efterat Profeten Joseph havde oversat

disse Optegnelser ved Hjelp af Urim og Thummim, aabenbarede Engelen sig for tre andre og viste dem Guldpladerne, som indeholdt dette evige Evangelium, og bød dem til samme Tid at give deres Vidnesbyrd for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, til hvilke Optegnelserne maatte vorde sendte. De vil fortælle dig at paa den sjette Dag i April i Aaret 1830 opreiste Gud sit Rige ved at give skrevne Bud og Aabenbaringer. De vil fortælle dig at udvalgte Mænd blev ordineret under Engles Hænder til at prædike dette Evangelium, og til at ordinere Andre formedelst Profetis- og Aabenbarings-Gaven. De vil fortælle dig at Gud befalede sine Tjenere ved sin egen Røst og ved Engles Røst at prædike Evangelium for enhver Nation, Stamme og Tungemaal. De vil fortælle dig, at, formedelst Prædiken af dette Evangelium og efter den Høiestes Befaling skulde Rigets Børn indsamles fra Nationerne til de fredelige Dale i de store Klippebjerge, hvilke danner den adskillende Bjergryg imellem Atlanterhavet og det Stille Hav. De vil fortælle dig, at Gud har opreist sit Rige ligesom en Sten paa Bjergene. De vil fortælle dig, at det vil rulle ned fra Bjergenes Toppe, tiltage i Størrelse, i Magt, i Storhed og i Herredømme. De vil fortælle dig at det er bestemt til at opfylde hele Jorden og til at bestaa evindeligen.

32) Her finder du altsaa, kjere Læser, et Folk, som svarer til enhver Beskrivelse, skildret af Profeterne; ikke eet Træk mangler. Bevidnede Johannes at en Engel skulde flyve igjennem Himlen og bringe det evige Evangelium? Dette Folk bevidner Opfyldelsen deraf, og overrækker dig Mormons Bog, der indeholder Evangeliet, og som allerede er oversat i mange Sprog. Bevidnede Daniel at Gud skulde opreise sit Rige i de sidste Dage? Dette Folk bevidner at Riget blev opreist ved særskilte Befalinger og Aabenbaringer, og overrækker dig de Bøger, som indeholder samme. Profeterede Daniel at det Sidste-Dages Rige skulde „afhugges af Bjerget uden Hænder?" Dette Folk er bleven samlet til Bjergene og indtager Stenens passende Stilling. Havde det forrige Dages Rige inspirerede Apostler og Profeter? Det Sidste-Dages har det samme. Fulgte Tegn de Troende i det Forrige-Dages Rige? De samme følger dette Folk. Fik det Forrige Dages Rige sine Love og Befalinger ved Aabenbaring fra den store Konge? Det Sidste-Dages Rige regjeres ved ny Aabenbaring paa samme Maade. Ikke en Ordinance! Befaling, Lov, Gave eller Velsignelse, henhørende til Guds Rige, mangler. Ikke en eneste Profeti, angaaende dette Riges Oprettelse, har slaaet feil. Uagtet alle disse uimodsigelige Vidnesbyrd, vil den faldne Kristenhed forkaste det og omkomme og dens Nationer og Riger udslettes af Tilværelsen; thi Guds Rige vil slaa dem, og de skal knuses og ikke kjendes mere. Dette er Himlens Forordning fra fordums Tid af, og ingen Nationer kan forhindre Jehovas Hensigter.

33) Om Nogen skulde føle Tilbøielighed til at indrømme Sandheden af Daniels og Johannes' Profetier, men alligevel være uvillig til at tro, at de Sidste-Dages Helliges Kirke er det forudforkyndte Rige, vil vi gjøre en Saadan følgende Spørgsmaal: Hvor vil du ellers gaa hen for at finde et Folk, der opfylder Profetens Ord? Hvor ellers vil du gaa hen for at finde et Folk, der endog kun tror, at en Engel maa komme med Evangeliet? Hvor ellers finder du et Folk, som endog kun bekjender, at det ved særskilt Aabenbaring er opreist som et Rige,

fremstillet ved den af Bjergene afhugne Sten? Hvor ellers finder du et Folk, som paastaar, at Gud har ved en Engel gjengivet Myndigheden og ordineret Apostler? Da du nu ikke kan finde noget Folk, som bekjender, at det har alle disse Kjendetegn, er du da ikke nødt til at indrømme, at disse Profetier ikke er bleven opfyldt uden i Oprettelsen af de Sidste-Dages Helliges Kirke? Om du forkaster den, som om den ikke var det forudforkyndte Rige, af hvilke Grunde gjør du det? Er der nogen Uoverensstemmelse eller Ufuldkommenhed i deres Lærdomme? Er der Noget, som du kan bevise er falsk eller i Modsætning til det Evangelium, som lærtes af vor Frelser og hans Apostler? Mangler nogen af de Embedsmænd, som fandtes i Kirken fordum? Er der Noget i Mormons Bog eller i nogen af deres Aabenbaringer, som er i Strid med en fornuftig Lærdom? Dersom du altsaa ikke kan forkaste dem af nogen af disse Grunde, vil du da ikke udsætte dig for stor Fare ved at forkaste dem, som om de ikke var det forudforkyndte Rige? Siger du at endskjøndt du ikke finder noget andet Folk, som svarer til Profetierne, du dog forventer at et saadant Folk skal opreises herefter? Hvad Sikkerhed har du for, at du vilde tro mere paa deres Vidnesbyrd end paa de Sidste-Dages Helliges? I hvilke Henseender vilde de adskille sig fra denne Kirke? Vilde de have nogen Lærdom, eller Ordinance, eller Princip, eller Embede, eller Kraft, eller Gave, som denne Kirke ikke har faaet? Vilde der være noget Mærke eller Tegn, hvorpaa du kunde kjende et Folk, som du forventer skal opreises, fra dette Folk? Hvis du ikke tror, at dette ikke er det forudforkyndte Rige, maa du da ikke forvente et andet aldeles ligt dette? Maa du ikke forvente et, som vil bevidne, at en Engel er kommen med Evangelie-Budskabet, tilligemed Straffedommens Forkyndelse? Hvis det ikke vidner herom, vilde du da tro, at det var det forudforkyndte Sidste Dages Rige? Ak! hvorfor tvivler du, naar du seer, at dette Folk har alle disse forudsagte Kjendetegn? Hvorfor vil du forene dig med den faldne Kristenhed i at fordømme dem? Hvorfor hylde den populaire Mening og følge den brede Vei, hvorpaa Mængden vandrer? Hvorfor ikke overveie og lægge gaa Hjertet, at den Port er snever og den Vei er trang, som fører til Sandhed, Lyksalighed og evigt Liv.

34) Vi begyndte dette Kapitel med den Hensigt at udpege nogle af de store Hovedbegivenheder, som vil finde Sted før Messiæ andet Komme. Vi har allerede fremhævet flere, nemlig: Engelens Komme, Evangeliets Gjenbringelse, sammes Prædiken for alle Nationer, Guds Riges Oprettelse og det store Billedes Sønderbrydelse, eller med andre Ord: Babylons Fald. For endnu tydeligere at vise, at disse er Begivenheder, der skal indtræffe strax før vor Frelsers herlige Tilkommelse, siger Aabenbareren Johannes, efterat have seet Engelen flyve med Evangeliet; „Og jeg saa, og see: en hvid Sky, og En sad paa Skyen, lig Menneskens Søn, som havde en Guldkrone paa sit Hoved og en skarp Segel i sin Haand. Og en anden Engel udgik fra Templet, som raabte med høi Røst til den, som sad paa Skyen: Udstræk din Segel og høst; thi Timen til at høste er kommen, fordi Jordens Høst er moden. Og den, som sad paa Skyen, lod sin Segel gaa over Jorden; og Jorden blev høstet. Og en anden Engel udgjk af Templet i Himlen; ogsaa han havde en skarp Segel. Og en anden Engel udgik fra

Alteret, som havde Magt over Ilden; og han raabte med stærkt Skrig til den, som havde den skarpe Segel, sigende: Udstræk din skarpe Segel og afskjær Druerne af Jordens Vintræ, thi dets Druer er modne. Og Engelen lod sin Segel gaa over Jorden, og afskar Frugten af Jordens Vintræ, og kastede den i Guds Vredes store Persekar. Og Persekarret blev traadt udenfor Staden, og der gik Blod ud af Persekarret indtil Hestenes Bidsler, tusinde og sex hundrede Stadier langt." Aab. 14, 14—20.

35) Saaledes vil man kunne see, at strax efterat det himmelske Sendebud med Evangeliet har aabenbaret sig, sees Menneskens Søn at sidde paa en hvid Sky med en skarp Segel; og Jordens Høst er moden, det er: Hveden skjæres og føres op i Skyen, og Frugten af Jordens Vintræ kastes i Guds Vredes store Persekar, og træedes udenfor Staden. Evangelie-Budskabet, gjenbragt ved Engelen, er altsaa det store Forberedelses-Budskab for Menneskens Søns anden Tilkommelse i en Sky.

36) Det Rige, som Himmelens Gud skulde oprette, benævnes ofte i Profetierne under Navnet „Zion". Derfor siger Psalmisten: „Naar Herren haver bygget Zion, skal han sees i sin Herlighed." Ps. 102, 17, Dette er nok et et Bevis paa, at Zion ingensteds existerede paa Jorden — at Katholikerne, Grækerne og Protestanterne, som selv kalder sig Zion har tiltaget sig et Navn, som paa ingen Maade tilkommer dem; thi Zion skulde ikke opbygges, førend strax før Herren sees i sin Herlighed. Hvis det allerede havde været til i 1800 Aar, vilde det være unødvendigt at opbygge det; men da Herren endnu ikke har vist sig i sin Herlighed vide vi, at Zion ikke har kunnet existere paa Jorden i saa mange Aarhundreder, som de fleste Religionssamfund har Dristighed nok til at paastaa. Det er en Sidste-Dages Gjerning; det er et Folk som i Særdeleshed beredes for Herrens Komme i sin Herlighed; det er ikke en Gjerning udført ved menneskelig Visdom, men det er Herren selv, som vil opbygge Zion.

37) Maaskee Nogle vil gjøre Indvendinger imod, at denne Kirke er Guds Rige, af den Kjendsgjerning, at dens første Oprindelse ikke var i Bjergene, hvorimod Daniel siger, at Stenen skal afhugges af Bjerget uden Hænder, men vi spørger, om Daniel siger, at Stenens første Oprindelse var i Bjerget? Eller siger han ikke snarere, at den skulde afhugges af Bjerget omtrent paa den Tid, som den skulde slaa Billedet paa Fødderne? Vi svare, at det er ganske klart at Bjerget er det Sted, hvorfra den tages, naar Tiden kommer for Billedets Sønderbrydelse.

38) For at vise, at Bjerget ikke er Stedet, hvor Zion først dannes, vil vi anføre en profetisk Advarsel af Esaias med Hensyn til den: „O, Zion, som bærer et godt Budskab, gaa op paa et høit Bjerg." Esaias 40. 9. At denne profetiske Advarsel gaves Zion i de sidste Dage, er tydeligt af de næste Vers: „See, den Herre, Herre, skal komme imod den Stærke, og hans Arm skal herske over ham; see hans Løn er hos ham, og hans Gjerning er for hans Ansigt." Førend den Herre, Herre kommer med en stærk Haand for at regjere i stor Herlighed, vil han, som Psalmisten siger, „opbygge Zion", og hans Folk, kaldet Zion, vil bringe et glædeligt Budskab, og blive befalet, som Esaias siger, „at gaa op til et høit Bjerg". Det er altsaa sikkert, at Zion eller Riget ikke først dannes i Bjergene, men efter at være bleven opbygget, befales den

at gaa i Bjergene og at indtage sin bestemte Stilling henimod den Tid, det skal rulle ligesom en Sten og knuse det gamle babyloniske Billede. Følgelig, den selvsamme Kjendsgjerning, at de Sidste-Dages Helliges Kirke ikke har sin Oprindelse i et Bjergland, men at de nu aarligen i tusindvis gaar op „til et høit Bjerg", er nok et Bevis af ikke ringe Vigtighed for, at de i Virkeligheden er det ægte Sidste-Dages Zion, opbygget ved Herrens egen Haand, som Forberedelse for hans Komme.

39) Det maa bemærkes, at det Folk, som Esaias benævnede Zion, og som han formanede til „at gaa op til et høit Bjerg", er dem, der bærer „et glædeligt Budskab". Nu, hvilket Budskab kunde være glædeligere end Efterretningen om det evige Evangeliums Fylde? Evangeliet kaldes hyppigt et glædeligt Budskab. Uden Evangeliet kunde Zion i Sandhed ikke opbygges. Og da denne Gjerning ikke finder Sted førend lige før Herrens Tilkommelse, er det klart, at forud for den har alle Folk i lang Tid været uden Evangeliet; men da det er gjengivet til Jorden ved en Engel, er Zion det Folk, som vil annamme det; det er dem, der bringer glade Tidender. Da Esaias, henrykket i et profetisk Syn, saae Zion i de høie Bjerge og saae dem udsende Missionærer i hundredevis til langt fraliggende Nationer med de glade Tidender om Evangeliet udbrød han: „Hvor deilige er dens Fødder, som bærer godt Budskab paa Bjergene, som lader høre om Fred, som bærer godt Budskab om det Gode, som lader høre om Salighed, som siger til Zion: Din Gud er Konge. Dine Vægtere opløfter deres Røst; de skal synge med Fryd tillige; thi de skal see det skinbarligen, naar Herren gjenbringer Zion." Es. 52. 7. 8.

40) Deilige er i Sandhed Zions Budbærere paa Bjergene. De gaar ud til Nationerne med det Budskab til alle Folk, at Herren haver grundfæstet Zion, og de Fattige af hans Folk skal have Tilflugt i den." Es. 14, 32. Som et Bevis paa, at de Fattige skal have Tilflugt i Zion som et Befrielsessted, saa see, hvorledes de kommer fra Øerne og langt bortliggende Nationer! See hvorledes de store Skibe udbreder deres Seil for Himmelens Vinde, lastet med Zions Børn! Hør deres Glædessange, eftersom de føres op ad de brede majestætiske Floders fremvæltende Vandmasser i Zions Land! See hvorledes de trækker afsted over de ligesom grændseløse Sletter, der ligger udstrakt for dem lig et uhyre Hav af Enge! Disse er Herrens Græsgange, bedækket med en yppig Græsvæxt, og smykket med Edens Blomster! Her beveger Zions store Leire sig Uge efter Uge, Maaned efter Maaned sagte fremad! Her stiger de gradvis opad de Gjenløstes banede Vei, indtil de naar Bjergtoppene og nedstiger i Ephraims yndige Dale, de hilser deres Venner og raaber høit af Fryd! Hvor skjønt har ikke Esaias beskrevet denne de Helliges store banede Vei.*

41) De skal føde sig hos Veiene, og deres Græsgange skal være paa alle høie Steder. De skal hverken hungre eller tørste, og ingen Hede eller Sol skal stikke dem; thi deres Forbarmer skal føre dem og lede dem til Vandkilder. Og jeg vil gjøre alle mine Bjerge til Veie, og mine banede Veie

* Dette blev opfyldt idet de Hellige reiste med Seilskibe og langsom Befordring. Nu reiser de med Dampskibe og paa Jernbaner.

skal ophøies. See, disse skal komme langt fra; og see, hine fra Norden og fra Vesten, og hine fra Sinims Land. Syng med Fryd, I Himle! og fryd dig, du Jord! og I Bjerge raab med Frydesang; thi Herren har trøstet sit Folk og vil forbarme sig over sine Elendige." Es. 49. 9—13.

42) Under denne lange Reise vil Vandkilder findes i Overflod i enhver Retning, og Herren har i Sandhed gjort sine „Bjerge til Veie" og ophøiet sine banede Veie paa dem, og udbredt sine „Græsgange paa alle høie Steder," hvor hans Folks Hjorde finder Føde imellem de vilde Bøfler, Daadyrene og Elsdyrene.

43) See Zions Børn udbrede sig paa Bjergene, paa Høiene og i Dalene, omgivne af deres talrige Faareflokke og Kvoeghjorde! See deres Lader og Forraadshuse fyldte i Overflod med Jordens rige Frembringelser; See deres Børn og den opvoxende Slægt, flokkende sig i tusindvis til Skolerne, Høiskolerne og de talrige Undervisningsanstalter! See Zions Fabrikanter, Haandværkere og Kunstnere, alle flittigt beskjæftiget med at tilvirke af det raa Materiale enhver Fornødenhedsartikel til Folkets Bekvemmelighed og Velvære! See dens Grændser udvide sig ved indvandrende Tusinder, som aarligen strømmer ind fra mange Nationer! og læs derpaa Esaiæ Profeti angaaende dens Held, og fryd dig: „Thi Herren haver trøstet Zion, han trøster alle dens øde Steder, og gjør dens Ørken ligesom Eden, og dens øde Mark ligesom Herrens Have; der skal findes i den Fryd og Glæde, Taksigelse og Lovsangs Lyd." Es. 51, 3.

44) Af de Skriftsteder, som vi allerede har anført, vil man kunne forstaa, at det Sidste-Dages Rige eller Zion skal dannes ved Indsamlingen af dem, som annammer Evangeliget. At istedetfor at forblive adspredte overalt, vil det paalægges dem at indsamles til Et. Dette Træk af det Sidste-Dages Rige har de inspirerede Skribenter opholdt sig meget ved. Jesus sagde: „Himmeriges Rige er ligt en Vod, som kastes i Havet, og som samler af alle Slags Fisk. Naar den er fuld, drager de den op paa Strandbredden, og sidder og sanker de gode tilsammen i Kar, men de raadne kaster de ud. Saaledes skal det gaa til ved Verdens Ende. Englene skal udgaa, og skille de Onde ud fra de Retfærdige, og kaste dem i Ildovnen; der skal være Graad og Tænders Gnidsel." Matth. 13, 47—50.

45) Det Rige, som her tales om, er ikke det, som dengang oprettedes, men det, som skal oprettes just før „Verdens Ende"; ikke Jordens Ende, men den ugudelige Verdens Ende. Baade Gode og Onde bliver indsamlet i Riget; baade Gode og Onde bliver dragen op paa Strandbredden — Alle bekjendende sig at være Rigets Børn. Dette har ingen Hentydning til andre end dem, som kaldes Rigets Børn. Den sidste Fraskillelse af de Onde finder ikke Sted, førend de er udsamlet fra Nationerne; og da vil den skee ved Engle, som vil skille dem ud fra de Retfærdige. Det samme er fremstillet i Lignelsen om Hveden og Klinten: „Høsten er Verdens Ende, og Høstfolkene er Englene. Derfor, ligesom Klinten sankes og opbrændes med Ild, saa skal det og skee ved denne Verdens Ende. Menneskens Søn skal udsende sine Engle, og de skal sanke af hans Rige alle Forargelser, og dem, som gjør Uret. Og de skal kaste dem i Ildovnen; der skal være Graad og Tænders Gnidsel. Da

skal de Retfærdige skinne som Solen i deres Faders Rige." Matth. 13, 39—43.

46) Klinte eller raadden Fisk vil findes i Riget ligesaavel som udenfor det. Af Frygt for Straffedomme eller af andre Aarsager vil de endog gaa saavid, som at udsamles fra Nationerne tilligemed Rigets Børn, og begge Slags vil voxe tilsammen indtil Høsten er fuldt moden, og Englene sanker dem ud, binder dem i Knipper og kaster dem i Ilden.

47) At det Sidste-Dages Riges Børn vil vorde udsamlet som en Forberedelse for Kristi andet Komme, er tydeligen forudsagt i Lignelsen om de ti Jomfruer. Da Jesus talte om sin Tilkommelsesdag, sagde han: „Da skal Himmeriges Rige lignes ved ti Jomfruer, som tog deres Lamper og gik Brudgommen imøde." Matth. 25, 1. Man maa i Særdeleshed lægge Mærke til, at det Forrige-Dages Rige lignedes ikke ved ti Jomfruer; men Jesus talte om Fremtiden — om den Tid, da han skulde komme i sin Herlighed: „**Da**" skulde det være den Tid, da Rigets Børn skulde tage deres Lamper og gaa ud at møde Brudgommen". Men til hvilken Del af Jorden gaar de hen? Vi svare, at de „gaar op i et høit Bjerg". Men vil de finde Brudgommen i Bjergene? Nei! De gaar kun til Bjergene for at blive mere fuldkommen beredte for den Tid, da Brudgommen skal komme i Himmelens Skyer. Og selv efterat de har gjort sig denne Umage, synes det at de, som fremstilles ved de daarlige Jomfruer, vil blot have deres Lamper, men ingen Olie med. Og efterat de alle er indsamlet fra Jordens Ender, baade de vise og de daarlige, vil begge Slags blive temmelig ligegyldige; eller som Jesus siger: „Og der Brudgommen tøvede, slumrede de alle og sov ind." 5te Vers. Endskjøndt de alle forventer Brudgommen, synes det dog at de, efterat have draget ud fra de ugudelige Nationer, vil føle sig altfor sikre, og blive tilbøielige til at forsømme at være paa Vagt; men „ved Midnatten skete Anskrig: See, Brudgommen kommer; gaar ham imøde!" Hvilket opvækkende Raab! Hvorledes maatte det ikke gjennemtrænge deres Hjerter, som saaledes pludseligen opvaagnede fra deres Slummer! „Da blev Jomfruerne alle opvakte, og gjorde deres Lamper tilrette. Men de Daarlige sagde til de Kloge: „Giver os af Eders Olie; thi vore Lamper udslukkes. 7. 8. Vers.

48) Hvilken frygtelig Tilstand vil ikke de daarlige Jomfruer være i! Forestil dig, kjere Læser! at Jorden skjælver og raver frem og tilbage — at Bjergene synker, at Dalene ophøies, at Himlene ryster, at Guds Basun lyder, at Himlenes Forhæng revner og at hele Naturen ligger i Krampetrækninger og skildrer saa for dit Sind deres Fortvivlelse og frygtelige Angst, hvis Lamper var nærved at gaa ud! Hør hvor de beder de Kloge at give sig Olie! Men deres Beden er forgjæves. „De Kloge svarede og sagde: Det maatte ikke blive nok til os og Eder; men gaa hellere hen til Sælgerne og kjøber for Eder selv. Men der de vare bortgangne for at kjøbe, kom Brudgommen; og de, som vare rede, gik ind med ham til Brylluppet; og Døren blev tillukt. Siden kom og de andre Jomfruer og sagde: „Herre! Herre! lad op for os! Men han svarede og sagde: Sandelig siger jeg Eder, jeg kjender Eder ikke." 9—12 Vers.

49) I denne Lignelse saavel som i de øvrige, vi har anført, er det paa det Bestemteste angivet, at Rigets Børn vil blive samlet til Et, og at

der iblandt dem vil findes Nogle, som lignes ved raadden Fisk eller Klinte; og Andre, som vil blive Apostater, hvis Lamper kun vil brænde saalænge for dem, at de kan samles med de Retfærdige i Bjergene, og der vil de aldeles gaa ud, og vil af Efterladenhed falde i en dyb Søvn, hvoraf Intet kan vække dem, uden Anskriget ved Midnat; men ak! de vaagner for silde. Døren er lukket for dem, og de vil omkomme med Resten af de Ugudelige.

50) Dette er ogsaa fremstillet i Lignelsen om Bryllups-Nadveren: „Der var et Menneske, som gjorde en stor Nadvere, og bød Mange. Og han udsendte sin Tjener paa Nadverens Time, at sige til de Budne: Kommer! thi nu er' alle Ting beredte. Og de begyndte alle endrægteligen at undskylde sig. Den første sagde til ham: Jeg haver kjøbt en Ager og haver fornødent at gaa ud og see den; jeg beder dig, hav mig undskyldt. Og en anden sagde: Jeg haver kjøbt mig fem Par Øxen, og gaar hen at prøve dem; jeg beder dig, hav mig undskyldt. Og en anden sagde: Jeg tog mig en Hustru til Ægte, og derfor kan jeg ikke komme. Og Tjeneren kom og forkyndte sin Herre det; da blev Husbonden vred og sagde til sin Tjener: Gak hurtigt ud paa Stadens Stræder og Gader og fører hid ind Fattige og Krøblinge og Halte og Blinde. Og Tjeneren sagde: Herre, det er gjort, som du befol, og der er endnu Rum. Og Herren sagde til Tjeneren: Gak ud paa Veiene og ved Gjerderne og nød dem at gaa ind, paa det mit Hus kan vorde fuldt. Thi jeg siger Eder, at ingen af de Mænd, som vare budne, skal smage min Nadvere." Luk, 14, 16—24.

51) Nadveren eller Bryllupsfesten havde intetsomhelst Hensyn til Kristi første Komme, men til hans anden Tilkommelses store Dag. Og Udsendelsen af „hans Tjener paa Nadverens Time" var et Sidste-Dages Budskab, som viser at Herren atter vilde tale til sine Tjenere og give dem den Mission at indbyde de Rige og Formuende blandt Menneskene at komme til hans Nadver, det er, at forlade deres smukke Boliger, Eiendomme, Forretninger og Handel og samles til Bjergene forat tilberede en Fest af fede Ting, af Vin, vel renset for Bærme, for at tilberede sig den store Brudgoms-Nadver, Men Jesus siger, at alle disse Rige vilde som med een Mund undslaa sig for at gaa, formedelst deres Eiendomme eller af andre verdslige Hensyn. Lignelsens Sprog viser klarligen, at Indbydelsen til at komme til Nadver nødte dem til at gaa et eller andet Sted hen. Og paa Grund af deres Undskyldninger vilde Herren blive saare mishaget; og derpaa befaler han sine Tjenere at gaa ud og samle „Fattige, Krøblinger, Halte og Blinde." Og naar dette er gjort, skal de sendes paa den tredie Mission med Magt til at nøde dem, der er' paa Veiene og ved Gjerderne til at gaa ind. Forat iværksætte disse tre Missioner maatte Herren tale til sine Tjenere, det er, give dem ny Aabenbaring og udpege Pligter i hver Mission; og tillige er der i alle disse tre Missioner indbefattet en Indsamling.

52) Ikkun eet Slags Gudstjenere paa hele Jorden raaber til de Hellige blandt alle Nationer, sigende: „Viger, viger, farer ud derfra, rører ikke ved noget Urent; gaar midt ud af den, renser Eder, I som bære Herrens Kar." Es. 52, 11. En Røst er hørt fra Himlen, som Johannes den Aabenbarer forudsagde, sigende: „Gaar bort fra hende, I mit Folk, at I ikke skal blive delagtig i hendes Synder, og at I

ikke skal rammes af hendes Plager. Thi hendes Synder naar indtil Himmelen, og Gud haver kommet hendes Uretfærdighed ihu." Aab. 18, 4.

53) Denne Røst fra Himlen skulde ledsage Forkyndelsen af Evangeliet, som bragtes af Engelen. Her er to Aarsager angiven, hvorfor Herrens Folk — de Sidste-Dages Hellige — skal gaa ud fra Babylon. Den ene er, at de ikke skal blive delagtige i hendes Synder og den anden, at de ikke skal rammes af hendes Plager. De Straffedomme, som skal vederfares den faldne Kristenheds Nationer, under Navn af det store Babylon, er af den frygteligste og forfærdeligste Beskaffenhed. Og ligesom Lot blev frelst ved bogstaveligen at fly fra Sodoma til Bjergene; saaledes vil de Sidste-Dages Hellige blive frelst fra Babylons gruelige Plager ved at fly til Bjergene.

54) Dette Sidste-Dages Zion skal blive ligt en Stad, der ligger paa et høit Bjerg og oplyses af Guds Herlighed; den vil udbrede sit Lys til alle omliggende Nationer. Dette vil ikke blot være et immaterielt eller aandeligt Lys, som oplyser Forstanden, men et Lys, som skal sees med de naturlige Øine. Derfor siger Esaias, at Herren skal skabe over hver Bolig paa Zions Bjerg og dens Forsamlinger, en Sky og Røg om Dagen, og en skinnende Ilds-Lue om Natten." Es. 4, 5. At denne bogstavelige Tilkjendegivelse af Herrens Herlighed i en Sky, og i Røg, og i Ild, vil finde Sted, medens de ugudelige Nationer endnu er paa Jorden, er klart af følgende Forudsigelse af samme Profet; Gjør dig rede, bliv oplyst, thi dit Lys er kommet; og Herrens Herlighed er opgangen over dig. Thi see, Mørket skal skjule Jorden, og Dumhed Folkene; men Herren skal oprinde over dig, og hans Herlighed skal sees over dig." Es. 60. 1. 2. Saaledes vil Herrens Herlighed, medens Mørket skjuler Jorden og Dumhed Folkene, bogstavelig sees i Skikkelse af en Sky og Røg om Dagen og en skinnende Ildslue om Natten, ikke blot over Templet, men over enhver Bolig i Staden, og over alle dens Forsamlinger.

55) Læser, betragt et Øieblik denne storartede og herlige Scene. Forestil dig en stor og udstrakt Stad med et blændende og herligt Lys, der omgiver enhver Bolig og opfylder Himlene oventil. Vilde ikke et saadant vidunderligt Fænomen tiltrække sig alle Nationers Opmærksomhed? Antag, at Dagens Aviser og Tidsskrifter virkeligen skulde bringe Efterretninger om, at en hel Stad var indhyllet i en skinnende Ilds Glans Nat efter Nat, Maaned efter Maaned, Aar efter Aar, og at Bygningerne ikke fortæredes, vilde det ikke opvække den høieste Forbauselse? Vilde det ikke blive det store Konversations-Emne? Vilde ikke Tusinde og Millioner komme endog fra de langt bortliggende Nationer for at see paa et saa besynderligt og uventet Skue? Hør, hvad Esaias fremdeles siger: „Og Hedningerne skal vandre til dit Lys; og Kongerne til det Skin, som er opgangen over dig. Opløft dine Øine trindt omkring, og see, alle disse har forsamlet sig, de kommer langt fra, og dine Døtre opfostres ved din Side. Da skal du see det, og løbe til, og dit Hjerte skal ræddes og udvide sig; naar Mangfoldigheden hos Havet omvendes til dig, naar Hedningernes Magt kommer til dig." „Og dine Porte skal altid holdes aabne Dag og Nat, de skal ikke tillukkes

forat lade Hedningernes Magt komme til dig, og deres Konger skal føres hertil. Thi det Folk og Rige, som ikke vil tjene dig skal fordærves, og Folkene skal visseligen ødelægges." „Og deres Børn, som dig trængte skal gaa bøiede til dig, og de skal nedbøie sig for dine Fødders Saaler; ja Alle, som dig bespottede; og de skal kalde dig Herrens Stad, Zion, den Helliges i Israel." Es. 60, 3—5. 11. 12. 14.

56) Et Optrin ligt dette har aldrig tildraget sig paa Jorden; men det maa finde Sted før Frelseren kommer. Og der vil komme store Skarer fra alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk med deres Guld og Sølv som et Offer til Hærskarernes Herres Navn. Men efterhaanden vil Forbandelsen gradvis tiltage, og Nationerne vil blive indhyllet i syv Gange tykkere Mørke, end de før var i; og naar dette finder Sted, vil de hurtigt modnes til Opbrændelsen, og udryddes af Jorden ved Herrens Komme. Da vil den herlige Fredsregjering tage sin Begyndelse, og Herrens Kundskab vil skjule Jorden, ligesom Vandet skjuler Havets Bund.

